Prolog

Hyde Park, Londra
8 aprilie 1912

Fata căzu în genunchi şi începu să plângă, în vreme ce băiatul privi împrejur. Aşa cum bănuise, parcul era pustiu la acea oră. Joggingul mai avea mult până să fie la modă, iar pentru cerşetorii care dormeau pe bănci, acoperiţi doar cu un ziar, era prea frig.

Băiatul înfăşură cu grijă cronograful în batistă şi-l înghesui în rucsac.

Fata se ghemui lângă unul dintre copacii de pe malul nordic al lacului Serpentine, pe un covor de şofran înflorit.

Umerii fetei săltau din cauza suspinelor care aduceau cu plânsetul disperat al unui animal rănit. Băiatul suporta cu greu momentul, dar ştia din experienţă că era mai bine s-o lase în pace, aşa că se aşeză lângă ea în iarba îmbibată de rouă, îşi pironi ochii în oglinda neclintită a lacului şi aşteptă.

Aşteptă să se potolească durerea, de care ea nu avea probabil să scape definitiv niciodată.

Nici el nu se simţea mai bine, dar încerca să se adune pentru ca ea să nu fie nevoită să-şi facă griji şi pentru el.

— Oare s-au inventat deja batistele de hârtie? întrebă ea în cele din urmă, trăgându-şi nasul şi întorcând spre el chipu-i scăldat de lacrimi.

— Habar n-am, spuse el. Dar am ceva de genul ăsta - însă din pânză, cu monogramă.

— G.M. Ai furat-o cumva de la Grace?

— Mi-a dat-o de bunăvoie. Îţi e permis să-ţi sufli nasul în ea, Prinţesă.

Fata zâmbi strâmb, înapoindu-i batista.

— Acum nu mai e bună de nimic. Îmi pare rău.

— Nu te îngrijora! O întind puţin la soare şi se usucă, după care se poate folosi iar, spuse el. Important este că te-ai oprit din plâns.

Lacrimile-i inundară din nou ochii.

— Nu ar fi trebuit s-o abandonăm. Are nevoie de noi! Nu ştim dacă va funcţiona cacealmaua noastră şi nu avem nici o şansă să aflăm.

Cuvintele ei veniră ca o lovitură de cuţit pentru el.
— Morţi am fi putut să-i fim şi mai puţin de folos.
— Dacă am fi putut măcar să ne ascundem împreună cu ea, undeva în străinătate, sub nume false, doar până ar fi fost destul de mare...
Băiatul o întrerupse dând din cap vehement.
— Ne-ar fi găsit oriunde am fi mers, doar am mai vorbit despre asta de o mie de ori. Nu am abandonat-o, am făcut singurul lucru inteligent pe care l-am fi putut face: i-am înlesnit o viaţă în siguranţă. Cel puţin, pentru următorii şaisprezece ani.
Fata tăcu o clipă. Un cal necheza undeva departe, iar dinspre West Carriage Drive se auzeau voci, deşi era încă aproape noapte.
— Ştiu că ai dreptate, spuse ea în cele din urmă. Dar mă doare aşa de tare să ştiu că nu o vom mai vedea niciodată! îşi şterse cu mâna ochii înlăcrimaţi. Cel puţin, nu ne vom plictisi. Mai deveme sau mai târziu, tot vom fi dibuiţi, chiar şi în această epocă, şi vor trimite Gardienii pe urmele noastre. El nu va renunţa fără luptă nici la cronograf, nici la planurile sale.
Băiatul zâmbi pe sub mustaţă la vederea sclipirii de plăcere pe care gândul la o nouă aventură o aduse în ochii ei şi înţelese că, deocamdată, criza trecuse.
— Poate am fost totuşi mai şmecheri decât el. Sau poate cealaltă chestie nu funcţionează, de fapt, şi-atunci el este blocat.
— Da, n-ar fi rău. Dacă totuşi funcţionează, noi suntem singurii care ar putea să-i dejoace planurile.
— Tocmai de aia am făcut ceea ce trebuia să facem, zise el, ridicându-se şi scuturându-şi murdăria de pe jeanşi. Vino! Nenorocita asta de iarbă este udă, iar tu ar trebui să te menajezi.
O ajută să se ridice şi o sărută.
— Şi-acum ce facem? Căutăm o ascunzătoare pentru cronograf? întrebă ea, privind nehotărâtă înspre podul care despărţea Hyde Park de Kensington Gardens.
— Da. Dar mai întâi jefuim depozitele Gardienilor şi ne umplem de bani, după care putem să luăm trenul spre Southampton, de unde Titanicul pleacă miercuri în prima lui cursă.
Ea zâmbi.

— Aşadar, asta înţelegi tu prin menajare! Bine, de acord.

Băiatul era atât de fericit că fata putea să râdă din nou, încât o mai sărută o dată.

— De fapt, mă gândeam... Ştii, desigur, că pe un vas aflat în larg căpitanii au dreptul să oficieze căsătorii, nu-i aşa, Prinţeso?

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? Pe Titanic? Eşti nebun?

— Ar fi foarte romantic.

— Dacă nu punem la socoteală povestea cu aisbergul, zise ea lipindu-şi capul de pieptul lui şi cuibărindu-şi faţa în jachetă. Te iubesc atât de mult, murmură.

— Vrei să fii soţia mea?

— Da, zise ea, nedezlipindu-şi capul de pieptul lui. Dar numai dacă ajungem într-un final din nou în Queenstown.

— Eşti pregătită pentru următoarea aventură, Prinţeso?

— Când eşti şi tu gata, spuse ea încetişor.

O călătorie necontrolată în timp este anunţată, de obicei,
cu câteva minute - uneori ore sau chiar zile – înainte,
prin senzaţii de ameţeală ce afectează capul, stomacul şi/sau
picioarele. Mulţi purtători ai genei au pomenit, de asemenea,
despre dureri de cap asemănătoare migrenelor.
Primul salt în timp - numit şi saltul de iniţiere - are loc
între al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea an de viaţă
al purtătorilor genei.

Extras din Cronicile Gardienilor, volumul 2, Reguli general valabile

Unu

Luni dimineaţa, pe când mă aflam în cantina şcolii, am avut primele simptome. Preţ de o clipă, am simţit în stomac o senzaţie de parcă aş fi fost într-un montagnes russes care se năpustea la vale din cel mai înalt punct al traseului. Totul a durat doar două secunde, dar a fost de ajuns ca să-mi pun pe uniformă tot piureul de cartofi cu sos din farfurie. Tacâmul a căzut zornăind pe podea, iar farfuria am reuşit s-o prind în ultima secundă.

— Chestia asta oricum are un gust de parcă ar fi fost adunată de pe jos, a spus prietena mea Leslie, în vreme ce eu încercam, pe cât posibil, să strâng mizeria pe care o făcusem.

Bineînţeles că toţi erau cu ochii pe mine.

— Dacă vrei, poţi să-ţi pui pe bluză şi porţia mea.

— Nu, mulţumesc.

Întâmplător, bluza uniformei de la Saint Lennox avea culoarea piureului de cartofi. Cu toate astea, pata sărea în ochi într-un mod stânjenitor. Am tras jacheta bleumarin pe deasupra şi am încheiat-o.

— Gwenny, micuţo, chiar trebuie să te joci iar cu mâncărica? a comentat Cynthia Dale. Nu cumva să te aşezi lângă mine, neîndemânatico!

— De parcă m-aş aşeza vreodată de bunăvoie lângă tine, Cyn.

Din păcate, mi se întâmplau des astfel de accidente cu mâncarea de la şcoală. Nu mai departe de săptămâna trecută, mi-a sărit jeleul din ambalajul de aluminiu, a zburat prin aer vreo doi metri şi a aterizat în porţia de spaghete Carbonara a unuia de-a cincea. Cu o săptămână înainte, mi-am răsturnat sucul de cireşe, astfel că toţi cei de la masă arătau după aceea de parcă ar fi avut pojar. Şi nici nu mai ştiu exact de câte ori mi-a intrat în sosuri, suc sau lapte imbecilitatea de cravată care face parte din uniformă.

Doar că nu am mai avut niciodată ameţeli în asemenea momente.

Probabil însă că totul fusese doar în imaginaţia mea. În ultimul timp, la noi acasă se vorbise pur şi simplu prea mult despre senzaţii de ameţeală. E drept că nu despre ale mele, ci despre cele ale verişoarei mele, Charlotte, care, minunată şi fără cusur ca-ntotdeauna, şedea lângă Cynthia şi-şi mânca piureul.

Întreaga familie aştepta ca Charlotte să aibă ameţeli. În unele zile, Lady Arista - bunica mea - se interesa la fiecare zece minute dacă Charlotte avea vreun simptom. Pauza era folosită de mătuşa mea Glenda, mama lui Charlotte, pentru a încerca să afle cu lux de amănunte exact acelaşi lucru.

De fiecare dată când Charlotte răspundea negativ, Lady Arista îşi strângea buzele, iar mătuşa Glenda suspina. Uneori şi viceversa.

Noi, ceilalţi - mama, sora mea Caroline, fratele meu Nick şi strămătuşa Maddy - ne dădeam ochii peste cap. Bineînţeles că

era palpitant să ai în familie pe cineva care să posede gena călătoriei în timp, însă, odată cu trecerea anilor, chestia asta începuse să se banalizeze vizibil. Uneori ni se cam lua de tot acest teatru din jurul lui Charlotte.

Charlotte însăşi îşi ascundea sentimentele în spatele unui zâmbet misterios de Mona Lisa. Să fi fost în locul ei, nici eu n-aş fi ştiut dacă ar fi trebuit să mă bucur sau să mă necăjesc fiindcă nu am ameţeli. Bine, ca să fiu sinceră, eu cred că m-aş fi bucurat. Eu eram mai degrabă genul sfios, preferam să fiu lăsată în pace.

„Mai devreme sau mai târziu, va veni momentul'1, spunea Lady Arista în fiecare zi. „Şi-atunci va trebui să fim pregătiţi.”

Într-adevăr, momentul sosi după masa de prânz, în ora de istorie a domnului Whitman. Plecasem flămândă de la cantină. În plus, după tot ce se întâmplase, mai găsisem şi un fir de păr negru în desert - compot de agrişe cu şarlotă de vanilie - şi nu fusesem sigură dacă era părul meu sau al vreunei bucătărese. Indiferent al cui ar fi fost, apetitul îmi dispăruse complet.

Domnul Whitman ne aduse testele la istorie pe care le dăduserăm cu o săptămână în urmă.

— Se vede treaba că v-aţi pregătit. Mai ales Charlotte. „A” plus.

Charlotte îşi aranjă o şuviţă roşcată şi strălucitoare şi scoase un „Oh“, ca şi când rezultatul ar fi surprins-o, deşi avea întotdeauna şi la toate materiile cele mai bune note.

De data asta, şi eu, şi Leslie am fost mulţumite. Amândouă am luat „A“ minus, deşi „pregătirea” noastră consta în vizionarea filmului despre Elisabeta în care jucase Cate Blanchett, în vreme ce ronţăiserăm chipsuri şi înfulecaserăm îngheţată. E drept că fuseserăm foarte atente şi în timpul orelor, ceea ce nu pot spune că se întâmpla şi la alte materii.

Orele domnului Whitman erau atât de interesante, încât pur şi simplu nu puteai să nu fii atent. Domnul Whitman însuşi era extrem de interesant. Majoritatea fetelor erau, în secret sau făţiş, îndrăgostite de el. La fel şi doamna Counter, profesoara de geografie. Se făcea roşie ca focul de fiecare dată când domnul Whitman trecea pe lângă ea. E drept că şi arăta al naibii de bine, lucru cu care eram toate de acord. Adică toate, mai puţin Leslie. Ei i se părea că domnul Whitman semăna cu o veveriţă dintr-un desen animat.

„De fiecare dată când se uită la mine cu ochii lui mari şi căprui, îmi vine să-i dau nuci”, spunea ea.

Ajunsese până acolo că nu le mai numea „veveriţe” pe veveriţele îndrăzneţe din parc, ci numai „domnul Whitman”. În mod stupid, chestia asta mă molipsise şi pe mine, astfel că, între timp, ajunsesem şi eu să spun de fiecare dată: „Ia uite! Un «domn Whitman» mic şi grăsuţ. Ce drăguţ!”, când o veveriţă se apropia ţopăind.

Din cauza acestei probleme cu veveriţele, eu şi Leslie eram, cu siguranţă, singurele fete din clasă care nu îl adorau pe domnul Whitman. Eu încercam de fiecare dată să-l plac (măcar şi pentru simplul motiv că băieţii din clasa mea erau cu toţii foarte copi- lăroşi), dar nu reuşeam nicidecum, căci asocierea cu o veveriţă se cuibărise irevocabil în creierul meu.

Cynthia lansase zvonul că domnul Whitman fusese manechin în vremea studenţiei. Drept dovadă, adusese o pagină de reclamă dintr-o revistă glossy, în care un tip, care nu semăna deloc cu domnul Whitman, se spăla cu un gel de duş.

În afară de Cynthia, nu mai credea nimeni că tipul cu gelul de duş era domnul Whitman. Ăla avea o gropiţă în barbă, în vreme ce domnul Whitman nu.

Băieţii din clasa noastră nu-l găseau pe domnul Whitman aşa de grozav. Mai ales Gordon Gelderman nu-l putea înghiţi. Înainte ca domnul Whitman să vină în şcoala noastră, fetele din clasă fuseseră îndrăgostite de Gordon. Mărturisesc că, din păcate, şi eu mă numărasem printre ele, dar pe atunci aveam doar unsprezece ani, iar Gordon chiar era drăgălaş în felul lui. Acum, la şaisprezece ani, nu-mi mai părea decât un papagal. În plus, mai avea şi vocea în schimbare de vreo doi ani. Din păcate, alternanţa de cârâituri şi mormăieli nu-l împiedica să spună numai tâmpenii.

Se enervă cumplit din cauza „F“-ului de la test.

— Asta este discriminare, domnule Whitman. Meritam cel puţin un „B“. Faptul că sunt băiat nu trebuie să fie un motiv să-mi daţi note proaste.

Domnul Whitman luă din nou testul din mâna lui Gordon şi-l răsfoi.

— „Elisabeta I era aşa de naşpa, că nici un bărbat nu o lua de nevastă. De-aia o numeau toţi Virgina cea Nasoală“, citi domnul Whitman.

Clasa chicoti.

— Da, şi? Ce, nu-i aşa? se apără Gordon. Pe bune, ochii ăia bulbucaţi, gura schimonosită şi mai ales coafura uşchită!

Fuseserăm nevoiţi să studiem cu atenţie portretele Tudorilor de la Galeria Naţională de Portrete, şi e adevărat că Elisabeta I din tablouri nu semăna câtuşi de puţin cu Cate Blanchett. Însă, în primul rând, poate că pe vremea ei buzele subţiri şi nasul mare erau considerate şic şi, în al doilea rând, hainele erau cu adevărat super. Iar în al treilea rând, n-o fi avut Elisabeta I un soţ, însă avusese din plin aventuri amoroase - printre alţii, şi cu unu’, Sir... Cum naiba îl chema? în film îl interpretase Clive Owen.

— Elisabeta I s-a autointitulat Regina Virgină, îi spuse domnul Whitman lui Gordon, deoarece...

Profesorul îşi întrerupse fraza.

— Charlotte, ţi-e rău? Te doare capul?

Toţi priviră înspre Charlotte, care se ţinea de cap.

— Am doar... ameţeli, spuse ea şi se uită la mine. Totul se învârte.

Am tras aer în piept. Aşadar, sosise momentul. Bunica noastră avea să fie încântată. Şi mai ales mătuşa Glenda.

— Oh, cool, şopti Leslie lângă mine. Şi-acum o să devină străvezie?

Deşi Lady Arista ne băgase în cap încă de mici că nu aveam voie sub nici o formă să povestim cuiva despre evenimentele din familia noastră, eu luasem hotărârea să ignor această interdicţie şi să-i povestesc totul lui Leslie. La urma urmei, ea era prietena mea cea mai bună, iar prietenele cele mai bune nu au secrete una faţă de cealaltă.

Pentru prima oară de când o cunoşteam (adică exact de când mă ştiam), Charlotte părea neajutorată. Eu însă ştiam ce aveam de făcut. Mătuşa Glenda îmi repetase asta de mult prea multe ori.

— O duc eu pe Charlotte acasă, i-am spus domnului Whitman, ridicându-mă din bancă. Dacă nu vă deranjează.

Privirea domnului Whitman rămase fixată asupra lui Charlotte.

— E o idee bună, Gwendolyn, spuse el. Însănătoşire grabnică, Charlotte.

— Mulţumesc, răspunse aceasta.

În drum spre uşă, se clătină pe picioare.

— Vii, Gwenny?

M-am grăbit s-o apuc de braţ. Pentru prima oară în viaţa mea, mă simţeam importantă în prezenţa lui Charlotte. Era un sentiment plăcut să mai fii şi folositor.

— Sună-mă neapărat ca să-mi povesteşti tot, mai apucă Leslie să-mi şoptească.

Odată ajunse la uşă, Charlotte păru să îşi revină. Ar fi vrut să-şi ia lucrurile din dulap, însă eu o ţineam strâns de mânecă.

— Lasă asta acum, Charlotte! Trebuie să ajungem cât mai repede acasă. Lady Arista a spus...

— Mi-a trecut şi de data asta, zise Charlotte.

— Da, şi? Chiar şi-aşa, se poate întâmpla în orice moment.

Charlotte se lăsă târâtă de mine în cealaltă direcţie.

— Unde naiba am pus creta aia? M-am scotocit din mers în buzunarul jachetei. Ah, uite-o! Şi mobilul. Să sun acasă? Ţi-e teamă? Of, ce întrebare stupidă, scuză-mă. Sunt emoţionată.

— E-n regulă. Nu mi-e teamă.

O priveam dintr-o parte, pentru a verifica dacă spunea adevărul. Afişase zâmbetul ei abia perceptibil, superior, de Mona Lisa, în spatele căruia era imposibil de ghicit ce sentimente se ascundeau.

— Să sun acasă?

— La ce bun? întrebă Charlotte.

— Mă gândeam că...

— Poţi să laşi liniştită gânditul în seama mea, spuse Charlotte.

Am coborât una lângă alta treptele ce duceau spre nişa unde

şedea totdeauna James. Se ridică imediat ce ne văzu, dar eu nu am făcut decât să-i zâmbesc. Problema cu James era că nimeni în afară de mine nu-l putea vedea sau auzi.

James era o fantomă. De aceea evitam să vorbesc cu el când mai erau şi alţii de faţă. Doar cu Leslie făceam o excepţie. Ea nu se îndoise niciodată, nici măcar pentru o secundă, de existenţa lui James. Leslie mă credea întotdeauna, iar acesta era unul dintre motivele pentru care o consideram cea mai bună prietenă a mea. Regreta amarnic faptul că nu putea şi ea să-l vadă şi să-l audă pe James.

Eu însă eram bucuroasă că îi era imposibil, căci primul lucru pe care îl spusese James când o văzuse pe Leslie fusese: „Doamne, Dumnezeule mare! Sărmana copilă are mai mulţi pistrui decât are cerul stele! Dacă nu începe cât mai repede să

folosească o loţiune de albire, n-o să-şi găsească niciodată un bărbat!”

„Întreabă-l dacă nu cumva a îngropat vreo comoară pe undeva.” Asta fusese prima replică a lui Leslie când îi făcusem cunoştinţă cu James.

Din păcate, James nu îngropase nicăieri vreo comoară. Se simţise destul de jignit că Leslie îl credea în stare de aşa ceva. El se simţea mereu jignit, chiar şi când eu mă prefăceam că nu îl văd. Se simţea foarte repede jignit.

— Este străveziu? se informase Leslie la acea primă întâlnire. Sau alb-negru?

James arăta, de fapt, absolut normal. Desigur, cu excepţia hainelor.

— Poţi să treci prin el?

— Nu ştiu, nu am încercat încă.

— Păi, încearcă acum, propusese Leslie.

Dar James refuzase să-mi permită să trec prin el.

— Ce-nseamnă asta, o fantomă? Un James August Peregrin Pimplebottom, moştenitor al celui de-al paisprezecelea conte de Hardsdale, nu se lasă jignit, cu atât mai puţin de nişte fetiţe.

Asemenea altor fantome, nici James nu voia să accepte că nu mai era om. Nu-şi putea aminti nici în ruptul capului că murise. Ne ştiam deja de cinci ani, din prima mea zi de şcoală la colegiul Saint Lennox, dar James avea impresia că nu trecuseră decât câteva zile de când stătuse în club cu prietenii lui, jucând cărţi şi discutând despre aceleaşi lucruri bine cunoscute lor: cai, peruci, şi la mouche, acei plasturi de catifea sau de tafta de diferite forme, ce se lipeau pe faţă ca nişte aluniţe false, pentru a masca tot felul de imperfecţiuni ale pielii (el purta şi plasturi, şi perucă, dar nu-i veneau deloc rău). Ignora însă lucruri evidente, cum era, de exemplu, faptul că, de la începutul prieteniei noastre, mă înălţasem cu zece centimetri, îmi crescuseră sânii şi purtasem un aparat dentar, de care, între timp, şi scăpasem. La fel şi faptul că palatul citadin al tatălui său fusese de mult transformat într-o şcoală particulară cu apă curentă, electricitate şi încălzire centrală. Singurul lucru de care părea, din când în când, conştient era lungimea fustelor uniformelor noastre. E clar că, pe vremea lui, gambele şi gleznele fetelor nu prea erau la vedere.

— Nu este politicos din partea unei doamne să nu salute un

domn de rang mai înalt, domnişoară Gwendolyn, strigă el, din nou ofensat pentru că nu-l băgasem deloc în seamă.

— Scuze, ne grăbim, am spus eu.

— Dacă aş putea să fiu de vreun ajutor, vă stau, desigur, la dispoziţie.

James îşi aranjă marginile de dantelă ale mânecilor.

— Nu, mulţumesc frumos. Trebuie doar să ajungem numaidecât acasă.

De parcă James ar fi putut să ne fie cumva de ajutor! Nu putea nici măcar să deschidă o uşă.

— Charlotte nu se simte bine.

— Oh, îmi pare rău, spuse James, care avea o slăbiciune pentru Charlotte.

Spre deosebire de „pistruiata fără maniere11, cum o numea el pe Leslie, pe verişoara mea Charlotte o găsea deosebit de „fermecătoare şi de o graţie fascinantă”. Lansă şi de data asta nişte complimente linguşitoare:

— Te rog să-i transmiţi din partea mea cele mai bune urări. Şi spune-i că şi astăzi arată ravisant. Un pic cam palidă, dar fermecătoare ca o zână.

— O să-i transmit.

— încetează să mai vorbeşti cu prietenul tău imaginar, spuse Charlotte, altfel tot o să ajungi la casa de nebuni până la urmă.

OK, atunci n-aveam să-i transmit nimic. Era şi-aşa destul de îngâmfată.

— James nu e imaginar, este doar invizibil. E o mare diferenţă!

— Dacă zici tu, spuse Charlotte.

Ea şi mătuşa Glenda erau de părere că eu îl inventasem pe James - şi pe celelalte fantome -, ca să mă dau mare. Acum îmi părea rău că le povestisem despre asta. Copil fiind, îmi fusese imposibil să nu vorbesc despre garguiele care prindeau viaţă şi care, în faţa ochilor mei, se mişcau pe faţadele clădirilor şi-mi adresau tot felul de grimase. Garguiele fuseseră chiar nostime, dar existaseră şi fantome sinistre, de care mă temusem. Trecuseră ceva ani până să înţeleg că nu puteau face nici un rău nimănui. Singurul lucru pe care îl pot face fantomele este să bage spaima în oameni.

Desigur, nu James. El era total inofensiv.

— Leslie crede că e un lucru bun faptul că James a murit foarte de tânăr. Cu un nume ca al lui, oricum nu s-ar fi uitat nici

o femeie la el, am spus eu, nu înainte de a mă asigura că James nu ne mai putea auzi. Vreau să zic, cine ar accepta de bunăvoie să se numească Pickelpo?

Charlotte îşi dădu ochii peste cap.

— Nu arată rău deloc, am continuat eu. Şi mai este şi putred de bogat, dacă e să-i dau crezare. Doar obiceiul de a-şi ţine tot timpul la nas o batistă parfumată din dantelă este puţin cam efeminat.

— Ce păcat că nimeni în afară de tine nu-l poate admira, spuse Charlotte.

Asta era şi părerea mea.

— Şi ce tâmpenie să vorbeşti despre ciudăţeniile tale în afara cercului familiei! mai adăugă Charlotte.

Aceasta era încă o aluzie răutăcioasă tipică pentru Charlotte. Intenţia era să mă enerveze, ceea ce şi reuşea, din păcate.

— Nu sunt ciudată!

— Ba, bineînţeles că eşti!

— Şi-asta o spui chiar tu, purtătoarea de genă!

— La urma urmei, eu nu vorbesc despre asta în stânga şi-n dreapta, ripostă Charlotte. Pe când tu, parcă-ai fi strămătuşa Maddy-Nebuna, care-i povesteşte până şi lăptarului viziunile ei.

— Eşti rea.

— Iar tu eşti naivă.

Am străbătut vestibulul certându-ne, am trecut de ghereta de sticlă a portarului şi am ieşit în curtea şcolii. Bătea vântul, iar cerul arăta de parcă stătea să plouă. Regretam că nu ne luaserăm totuşi lucrurile din dulap. Un palton ar fi fost bun acum.

— Îmi pare rău că te-am comparat cu strămătuşa Maddy, spuse Charlotte, chinuită brusc de remuşcări. Sunt şi eu un pic emoţionată.

Eram surprinsă. Charlotte nu se scuza niciodată.

— Înţeleg, am spus eu repede.

Trebuia să remarce că ştiam să-i apreciez scuzele. În realitate, nu mai puteam eu de scuzele ei! Să fi fost eu în locul ei, aş fi dârdâit de frică. Aş fi fost la fel de încântată ca înaintea unei vizite la dentist.

— Şi-apoi, mie îmi place strămătuşa Maddy, am adăugat eu.

Asta era adevărat. Strămătuşa Maddy era, poate, cam vorbăreaţă şi avea tendinţa să spună totul de patru ori, dar

preferam asta de o mie de ori agitaţiei misterioase a celorlalţi. În plus, strămătuşa ne împărţea totdeauna foarte generoasă dropsuri de lămâie.

Era clar însă că lui Charlotte nu-i păsa deloc de dropsurile ei de lămâie.

Am traversat strada şi ne-am continuat în grabă drumul pe trotuar.

— Nu te mai holba la mine aşa, pe furiş, spuse Charlotte. Ai să observi oricum când voi dispărea. Apoi, vei putea desena cu creta pe asfalt tâmpenia aia de cruce şi vei putea merge într-un suflet acasă. Dar n-o să se întâmple. Nu azi.

— N-ai de unde să ştii. Eşti curioasă unde o să aterizezi? Vreau să spun, în ce an?

— Bineînţeles, spuse Charlotte.

— Să sperăm că nu în mijlocul marelui incendiu din 1664.

— Marele incendiu din Londra a avut loc în 1666, mi-o tăie Charlotte. E uşor de reţinut. În plus, în partea asta a oraşului nu existau pe atunci cine ştie ce construcţii, aşa că, logic, nici nu a ars mare lucru aici.

V-am spus deja că pe Charlotte o mai cheamă şi Acritura sau Deşteapta Pământului?

Dar nici eu nu am cedat. Poate că era un gest răutăcios din partea mea, dar voiam să văd cum avea să-i dispară, măcar pentru o secundă, zâmbetul ăla idiot de pe chip.

— Cred că uniformele astea ard ca iasca, am subliniat eu insistent.

— Aş şti ce să fac, spuse Charlotte sec, fără să renunţe la zâmbet.

Nu puteam decât să o admir pentru sângele ei rece. Mie, ideea de a mă trezi brusc în trecut nu-mi inspira decât frică.

Indiferent de epocă, vremurile de altădată au fost totdeauna înspăimântătoare. Mereu izbucnea câte un război sau câte o molimă, iar dacă nu spuneai ce trebuia, erai considerată vrăjitoare şi arsă pe rug. Pe lângă asta, nu existau decât latrine, oamenii aveau păduchi, iar dimineaţa aruncau conţinutul oalelor de noapte de la ferestre, fără să le pese că poate trecea cineva pe acolo chiar în momentul ăla.

Charlotte fusese toată viaţa ei pregătită pentru a se descurca în trecut. Nu avusese niciodată timp de joacă, de prietene, shopping, cinema sau băieţi. În schimb, luase lecţii de dans, de

scrimă şi de călărie, de limbi străine şi de istorie. Pe deasupra, de anul trecut începuse să plece în fiecare miercuri după-amiaza împreună cu Lady Arista şi cu mătuşa Glenda, şi se întorcea abia seara târziu. Ele numeau asta „lecţia de mister”. Însă nici una dintre ele nu ne informa şi despre ce fel de mister era vorba - Charlotte cu atât mai puţin.

„Este secret” a fost, probabil, prima frază pe care a putut-o rosti fluent. Şi, imediat după aceea: „Asta nu vă priveşte”.

Leslie spunea de fiecare dată că familia noastră avea probabil mai multe secrete decât Serviciile Secrete şi MI6 la un loc. Foarte posibil să fi avut dreptate.

În mod normal, de la şcoală luam autobuzul numărul 8 până acasă, căci avea staţie la Berkeley Square, de unde nu mai era mult până la noi. Astăzi aleseserăm să parcurgem pe jos cele patru staţii, aşa cum ne ordonase mătuşa Glenda. Tot drumul am ţinut creta strâns în mână, dar Charlotte nu a dispărut.

Când urcam scările către uşa casei, aproape că eram dezamăgită, căci aici se încheia din nou rolul meu în această poveste. Din acest punct, urma să preia controlul bunica mea.

Am tras-o pe Charlotte de mânecă.

— Ia priveşte! Omul negru e iar aici.

— Da, şi?

Charlotte nici măcar nu se sinchisi să se uite. Bărbatul se afla vizavi, în faţa intrării de la numărul 18. Purta, ca de obicei, un trend negru şi o pălărie trasă pe ochi. La început, crezusem că era o fantomă, până când mi-am dat seama că şi fraţii mei, şi Leslie îl puteau vedea.

De luni de zile, ne ţinea sub observaţie casa, aproape non-stop. Este foarte posibil să fi fost chiar mai mulţi bărbaţi care arătau la fel şi făceau cu schimbul. Noi ne contraziceam, ba că era vorba despre un spărgător de case care ne fila, ba că era detectiv particular, ba un vrăjitor malefic. Asta din urmă era varianta soră-mii, Caroline, care avea nouă ani şi căreia îi plăceau poveştile cu vrăjitori malefici şi zâne bune. Fratele meu Nick avea doisprezece ani şi considera poveştile cu vrăjitori şi zâne nişte tâmpenii, de aceea varianta lui era cea cu spărgătorul. Eu şi Leslie pariam pe detectivul particular.

Dar, când ne duceam peste drum ca să ne uităm mai de aproape la omul negru, acesta fie dispărea în casă, fie se urca într-un Bentley negru parcat lângă bordură şi demara.

— Aceasta este o maşină fermecată, era de părere Caroline. Când nu se uită nimeni, se transformă într-un corb, iar vrăjitorul devine un omuleţ minuscul şi zboară în spinarea lui.

Nick îşi notase numerele de înmatriculare ale Bentley-ului, pentru orice eventualitate.

— Deşi, după ce dau spargerea, spărgătorii îşi înlocuiesc numerele, spunea el.

Adulţii se comportau ca şi când nu găseau nimic suspect în faptul că un bărbat îmbrăcat complet în negru ne supraveghea casa zi şi noapte. La fel şi Charlotte.

— Ce aveţi cu bietul om!? Iese şi el la o ţigară, asta-i tot.

— Da, sigur!

Înclinam să cred mai degrabă versiunea cu corbul fermecat decât pe asta.

Începuse să plouă la fix.

— Măcar, ai din nou ameţeli? am întrebat eu în vreme ce aşteptam să ni se deschidă uşa, căci nu aveam cheie.

— Nu te mai agita atâta, spuse Charlotte. Când o fi să se-ntâm- ple, se-ntâmplă.

Domnul Bernhard ne deschise uşa. Leslie credea că domnul Bernhard era valetul nostru şi dovada clară că eram aproape la fel de bogaţi precum Regina sau Madonna. Eu nu ştiam exact cine sau ce era domnul Bernhard cu adevărat. Pentru mama mea, era „omul bun la toate al bunicii”, bunica însăşi numindu-l „un vechi prieten de familie”. Pentru fraţii mei şi pentru mine, era „ciudatul servitor al lui Lady Arista”.

La vederea noastră, domnul Bernhard ridică din sprâncene.

— Bună, domnule Bernhard, am spus eu. Oribilă vreme, nu-i aşa?

— De-a dreptul oribilă.

Cu nasul lui coroiat şi cu ochii căprui ascunşi în spatele ochelarilor aurii, domnul Bernhard mă ducea mereu cu gândul la o cucuvea - mai precis, o buhă.

— Ar fi bine să-ţi pui un palton înainte să ieşi din casă.

— Ăăă, da, aşa ar fi bine, am spus eu.

— Unde este Lady Arista? întrebă Charlotte, care nu era niciodată deosebit de amabilă cu domnul Bernhard.

Poate pentru că, spre deosebire de noi, ceilalţi, nici copil fiind ea nu-l respectase în mod deosebit; el avea abilitatea demnă de tot respectul de a apărea ca din pământ în spatele cuiva şi de a

se deplasa la fel de silenţios ca o pisică. Nimic nu părea să-i scape şi, indiferent de oră, domnul Bernhard era mereu prezent.

Domnul Bernhard exista în această casă încă dinainte să mă nasc eu, iar mama spunea că existase încă de pe vremea când ea însăşi era doar o fetiţă. De-asta era domnul Bernhard, probabil, la fel de bătrân ca Lady Arista, deşi nu o arăta. Locuia într-un apartament de la etajul doi, care avea un coridor separat şi la care se ajungea pe o scară ce pornea de la primul etaj. Noi nu aveam voie nici măcar să punem piciorul pe acel coridor.

Fratele meu susţinea că domnul Bernhard construise acolo trape şi chestii de genul ăsta, pentru a-i prinde pe vizitatorii nepoftiţi.

Dar nu putea dovedi. Nici unul dintre noi nu cutezase să pătrundă pe acest coridor.

— Domnul Bernhard are nevoie de sfera sa privată, spunea deseori Lady Arista.

— Da, da, comenta apoi mama mea. Cam toţi de aici am avea nevoie de aşa ceva.

Dar rostea această ultimă frază atât de încet, că Lady Arista n-o auzea.

— Mama dumneavoastră este în camera de muzică, o informă domnul Bernhard pe Charlotte.

— Mulţumesc.

Charlotte ne lăsă în vestibul şi sui în fugă treptele. Camera de muzică se afla la primul etaj. Nimeni nu avea habar de ce se numea aşa. Nu exista nici măcar un pian în ea.

Camera era încăperea preferată a lui Lady Arista şi a strămătuşii Maddy. Aerul de acolo mirosea a parfum de violete şi a fum gros de la cigarillos pe care le fuma Lady Arista. De aerisit se aerisea mult prea rar. Dacă stăteai prea mult acolo, te lua ameţeala.

Domnul Bernhard închise uşa de la intrare. Trecând pe lângă el, am mai aruncat repede o privire peste drum. Bărbatul cu pălărie era tot acolo. Mă înşelam sau tocmai ridicase mâna, ca şi când ar fi salutat pe cineva? Pe domnul Bernhard, poate, sau, de ce nu, poate chiar pe mine?

Uşa se trânti, iar firul gândurilor mi se întrerupse, căci senzaţia de montagnes russes pe care o simţisem mai devreme în stomac reveni brusc. Totul în jurul meu deveni neclar. Genunchii mi se înmuiară şi am fost nevoită să mă sprijin de

perete ca să nu cad.

În momentul următor, senzaţia dispăru iar.

Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Ceva nu era în regulă cu mine. Dacă nu erai, într-adevăr, într-un montagnes russes, părea imposibil să ai ameţeli de două ori în decurs de două ore.

Doar dacă nu cumva... Ah, prostii! Probabil că mă dezvoltam prea repede. Sau aveam... ăăă... o tumoare pe creier? Sau îmi era pur şi simplu foame.

Da, asta trebuie să fi fost. Nu mai mâncasem nimic de la micul dejun. Doar prânzul îmi aterizase pe bluză, nu? Am răsuflat uşurată.

Abia acum observam că ochii de cucuvea ai domnului Bernhard mă studiau cu atenţie.

— Hopa, spuse el, un pic prea târziu.

Am simţit cum mă înroşesc.

— Păi, mă duc şi eu... să-mi fac temele, am bâiguit.

Domnul Bernhard încuviinţă din cap indiferent. Însă, în timp ce urcam scările, îi simţeam privirea în ceafă.

Din Analele Gardienilor
10 octombrie 1994

M-am întors din Durham, unde am vizitat-o pe fiica cea mai mică a lordului Montrose, Grace Shepherd, care a născut în mod surprinzător alaltăieri o fiică. Ne bucurăm cu toţii de naşterea Gwendolynei Sophie Elizabeth Shepherd, 2.460 g, 52 cm.
Mama şi copilul se simt bine. Felicitările noastre sincere Marelui nostru Maestru pentru cel de-al cincilea nepot.

A consemnat: Thomas George, Cercul Iniţiaţilor

Doi

Leslie numea casa noastră „palat nobil”, date fiind numeroasele camere, tablouri, lambrisaje de lemn şi antichităţi. Ea bănuia că în spatele fiecărui perete se ascundea o uşă secretă şi că în fiecare dulap exista cel puţin un compartiment

secret. Când eram mai mici, de câte ori venea la noi în vizită, mergeam cu ea prin toată casa în expediţii de cercetare. Faptul că ni se interzisese să ne vârâm nasul peste tot făcea aventura şi mai palpitantă. Inventam mereu strategii iscusite ca să nu fim descoperite. De-a lungul timpului, chiar am avut unele ascunzişuri tainice şi chiar am găsit o uşă secretă. Era pe casa scării, în spatele unui tablou în ulei ce înfăţişa un bărbat gras, cu mustaţă şi cu sabia scoasă, călare şi cu o privire feroce.

Conform informaţiilor date de strămătuşa Maddy, bărbatul feroce era stră-stră-stră-stră-străunchiul meu Hugh, pe a cărui iapă roaibă o chemase Annie cea Grasă. Uşa din spatele tabloului nu ducea decât la nişte trepte, la capătul cărora ajungeai într-o sală de baie. Dar era totuşi o intrare secretă, care pe noi ne fascinase.

— Ce norocoasă eşti că poţi să locuieşd aici! spunea mereu Leslie.

Eu eram de părere că mai degrabă Leslie era cea norocoasă. Locuia cu mama şi cu tatăl ei, şi cu un câine lăţos pe nume Bertie, într-un bloc confortabil din North Kensington. Nu existau secrete, nici vreun valet misterios şi nici rude enervante.

Cândva, locuiserăm şi noi într-o astfel de casă - eu, mama, tata şi fraţii mei -, o căsuţă din Durham, în nordul Angliei. Pe urmă însă, tata murise. Sora mea abia împlinise şase luni, iar mama se mutase cu noi la Londra, probabil fiindcă se simţea singură. Poate că nici banii nu-i ajungeau.

Mama crescuse ea însăşi în această casă, alături de sora ei Glenda şi de fratele ei Harry. Unchiul Harry era singurul care nu locuia în prezent în Londra, ci în Gloucestershire, împreună cu soţia lui.

Casa mi se păruse şi mie la început ca un palat, la fel cum i se păruse şi lui Leslie. Însă, când trebuie să împărţi un palat cu o familie numeroasă, după o vreme, palatul nu ţi se mai pare deloc aşa de mare. Mai cu seamă că existau o mulţime de încăperi de prisos, aşa cum era sala de bal de la parter, care se întindea pe toată lăţimea casei.

Încăperea asta ar fi fost grozavă pentru a te da cu patinele cu rotile, lucru care ne era însă interzis. Era o încăpere minunată, cu ferestre înalte, cu tavan tencuit cu stuc şi cu policandre impunătoare, însă, de când mă ştiam eu, aici nu se organizase nici măcar un bal, nu se ţinuse nici o sărbătoare mai importantă

şi nici nu se dăduse vreo petrecere.
Singurele „evenimente” din sala de bal erau orele de dans şi lecţiile de scrimă ale lui Charlotte. Galeria orchestrei, la care se ajungea din vestibul pe scară, era la fel de folositoare precum un cui într-un bocanc. Poate doar lui Caroline şi prietenelor ei să-i mai fi fost de vreun folos, când se jucau de-a v-aţi ascunselea şi se piteau în ungherul întunecos de sub scara care ducea la primul etaj.
La primul nivel se aflau camera de muzică, despre care am amintit deja, camera lui Lady Arista şi a strămătuşii Maddy, sala de baie de pe etaj (cea cu uşa secretă) şi sufrageria, în care se aduna familia la masă, în fiecare seară la ora şapte jumătate. Între această din urmă încăpere şi bucătărie, care se afla exact dedesubt, exista un lift demodat pentru mâncare, cu care Nick şi Caroline se plimbau unul pe altul în joacă, deşi asta era, bineînţeles, strict interzis. La fel făcuserăm şi eu cu Leslie cândva, dar acum, din păcate, nu mai încăpeam.
La al doilea etaj se afla locuinţa domnului Bernhard, camera de lucru a bunicului meu decedat - Lord Montrose - şi o imensă bibliotecă. La acest etaj îşi avea şi Charlotte camera, aşezată de-a curmezişul şi cu un foişor cu care îi făcea plăcere să se laude. Mama ei deţinea un salon şi un dormitor cu ferestre care dădeau spre stradă.
Mătuşa Glenda se despărţise de tatăl lui Charlotte, iar el trăia acum cu o nouă soţie, undeva în Kent. Astfel, în afară de domnul Bernhard, nu mai exista nici un alt bărbat în casă. Asta dacă nu-l puneam la socoteală pe fratele meu. Nici animale de casă nu existau, deşi cerusem asta cu insistenţă. Lui Lady Arista nu-i plăcea nici un fel de animal, iar mătuşa Glenda era alergică la tot ce avea blană.
Eu, mama şi fraţii mei locuiam la etajul trei, chiar sub acoperiş, şi aveam mulţi pereţi strâmbi, dar şi două balcoane mici. Fiecare avea propria cameră şi o baie mare, pentru care eram invidiaţi de Charlotte, deoarece baia de la etajul doi nu avea fereastră, în vreme ce a noastră avea chiar două. Dar mie îmi mai plăcea etajul nostru şi pentru faptul că aici, eu, mama, Nick şi Caroline aveam un pic de intimitate, ceea ce, în casa asta de nebuni, putea fi uneori o binecuvântare.
Singurul dezavantaj era că ne aflam al naibii de departe de bucătărie, ceea ce în momentul de faţă mi se părea chiar mai

neplăcut, căci tocmai ajunsesem sus. Ar fi trebuit să-mi iau cu mine măcar un măr. Aceasta fiind situaţia, a trebuit să mă mulţumesc cu provizia de biscuiţi fragezi păstrată de mama în dulap.

De teamă să nu-mi revină senzaţia de ameţeală, am mâncat unsprezece biscuiţi unul după altul. M-am descălţat, m-am dezbrăcat de jachetă, m-am prăbuşit în fotoliul din camera pentru cusut şi m-am întins cât am putut.

Totul fusese oarecum bizar azi. Vreau să spun, chiar mai bizar decât de obicei.

Era abia ora două. Până o puteam suna pe Leslie pentru a dezbate cu ea problemele mele, aveau să mai treacă cel puţin două ore jumătate. Nici fraţii mei nu aveau să vină de la şcoală mai devreme de ora patru, iar mama termina totdeauna programul abia pe la cinci. De obicei, îmi plăcea să fiu singură acasă. Puteam să fac o baie în linişte, fără să bată cineva la uşă pentru că avea urgent nevoie la toaletă. Puteam să dau drumul la muzică şi să cânt tare, fără să râdă careva de mine. Şi puteam să mă uit la televizor la ce voiam eu, fără să mai aud tânguieli de genul: „Da’ mai e puţin şi începe SpongeBob“.

Astăzi însă nu aveam chef de nimic din toate astea. Nici măcar de un pui de somn nu-mi ardea. Dimpotrivă, sofaua - altfel un loc unde mă simţeam nemaipomenit de protejată - îmi părea o plută nesigură pe un râu învolburat. Mi-era teamă să nu mă ia cumva curentul, de îndată ce aveam să închid ochii.

Pentru a-mi abate gândurile de la asta, m-am ridicat şi am început să deretic puţin prin cameră. Această încăpere era, într-un fel, camera noastră de zi neoficială, căci, din fericire, nici mătuşile mele, nici bunica nu coseau, motiv pentru care urcau doar extrem de rar la etajul trei. Nici măcar nu exista o maşină de cusut în această cameră; în schimb, exista o treaptă îngustă, care ducea pe acoperiş. Treapta era pentru coşar, dar eu şi Leslie făcuserăm din acoperiş unul dintre locurile noastre preferate. Aveam de-acolo o privelişte minunată şi nu exista un alt loc mai bun pentru discuţii între fete. (De exemplu, despre băieţi şi despre faptul că nu ştiam nici unul de care merita să te îndrăgosteşti.)

Bineînţeles că era un pic cam periculos, pentru că nu era nici o balustradă, ci numai o coamă ornamentală din fier galvanizat, înaltă până la genunchi. E drept însă că nu mergeam acolo ca să

exersăm săritura în lungime sau ca să dansăm pe marginea hăului. Cheia de la uşa acoperişului se afla într-o zaharniţă cu trandafiraşi pusă bine undeva în dulap. Nimeni din familia mea nu aflase că eu ştiam ascunzătoarea, căci, de-ar fi aflat, s-ar fi coborât iadul pe pământ. De aceea aveam mereu mare grijă să nu mă vadă nimeni când mă strecuram pe acoperiş. Puteai să faci şi plajă acolo, să organizezi un picnic sau, pur şi simplu, să te retragi când voiai să ai puţină linişte. Ceea ce eu, aşa cum am mai spus, voiam adesea, numai acum nu.

Am împăturit pledurile de lână, am măturat firimiturile de biscuiţi de pe sofa, am aranjat pernele şi am pus piesele de şah împrăştiate peste tot înapoi în cutia lor. Am udat până şi azaleea, care se afla pe secreterul din colţ, şi am şters măsuţa de cafea cu o cârpă umedă. Apoi m-am uitat şovăielnic prin cameră, care era acum ireproşabil de curată. Trecuseră exact zece minute, iar eu îmi doream companie chiar mai mult ca înainte.

Oare Charlotte, care se afla jos, în camera de muzică, avea din nou ameţeli? Ce se întâmpla dacă de la primul etaj al unei case din Mayfairul secolului XXI făceai un salt în Mayfairul din secolul - să zicem - al XV-lea, când în acest loc nu existau aproape deloc case? Te trezeai, pur şi simplu, în aer şi-apoi te prăvăleai în gol de la o înălţime de şapte metri? Poate peste un muşuroi de furnici? Biata Charlotte! Dar poate că într-una dintre acele lecţii secrete de mister fusese învăţată să zboare.

Apropo de mistere, mi-a venit deodată ideea cum să-mi distrag atenţia. M-am dus în camera mamei şi am început să privesc în jos, spre stradă. Omul negru se afla încă în faţa intrării casei de la numărul 18. Puteam să-i văd picioarele şi un colţ de trenci. Niciodată până azi nu mi se păruseră aşa de înalte cele trei etaje ale casei. Am calculat în glumă cât era până jos de acolo de unde mă aflam eu.

Oare se putea supravieţui unei căderi de la paisprezece metri? Poate, dacă aveai noroc şi aterizai pe un teren mlăştinos. Se pare că întreaga Londră fusese cândva un ţinut mlăştinos, cel puţin aşa spunea doamna Counter, profesoara noastră de geografie. Mlaştina era bună, căci măcar aterizai pe ceva moale. Desigur, mai apoi aveai să te îneci lamentabil în noroi.

Am îngheţat. Mă speriau propriile mele gânduri.

Pentru a nu fi nevoită să mai rămân prea mult timp singură,

am decis să le fac o vizită rudelor mele aflate în camera de muzică, chiar cu riscul de a fi expediată, în cazul unor discuţii strict secrete.

Când am intrat, strămătuşa Maddy şedea pe fotoliul ei preferat de la una dintre ferestre, iar Charlotte stătea în picioare la cealaltă, sprijinită cu fundul de masa de scris Ludovic al XIV-lea, a cărei suprafaţă lăcuită şi aurită ne era strict interzis s-o atingem, indiferent cu care parte a corpului. (Era incredibil că un lucru atât de grotesc precum această masă de scris putea fi atât de valoros cum pretindea mereu Lady Arista.) Charlotte se schimbase, înlocuind uniforma cu o rochie bleumarin, care arăta ca o corcitură de cămaşă de noapte cu halat de baie şi uniformă de călugăriţă.

— Sunt în continuare aici, după cum vezi, spuse ea.

— Asta e... bine, am bâiguit eu, străduindu-mă să nu mă uit prea revoltată la rochie.

— Este insuportabil, replică mătuşa Glenda, care se plimba de la o fereastră la alta.

Mătuşa Glenda era înaltă şi slabă, la fel ca Charlotte, şi avea, tot ca ea, bucle roşii strălucitoare. Mama avea şi ea astfel de bucle, şi chiar şi bunica mea fusese cândva roşcată. Caroline şi Nick moşteniseră şi ei această culoare de păr. Numai eu aveam părul negru şi drept, la fel ca tatăl meu.

Mai demult, îmi dorisem şi eu din tot sufletul să am părul roşcat, dar Leslie mă convinsese că părul meu negru făcea un contrast fermecător cu ochii mei albaştri şi cu pielea albă. Tot Leslie mă convinsese şi că aluniţa în formă de semilună de pe tâmplă - pe care mătuşa Glenda o numea mereu „banană caraghioasă” - arăta misterios şi aparte. Între timp, am început să cred şi eu că sunt drăguţă, nu în ultimul rând mulţumită aparatului dentar care mi-a îndreptat incisivii proeminenţi şi m-a ajutat să nu mai arăt ca un iepure. Deşi, e drept că nu eram nici pe departe la fel de „fermecătoare şi de fascinant de graţioasă” precum Charlotte, după cum spunea James. Ha, mi-aş fi dorit s-o vadă în rochia asta ca un sac!

— Gwendolyn, îngeraşule, doreşti un drops de lămâie? Strămătuşa Maddy bătu cu palma în taburetul de lângă ea. Aşază-te lângă mine şi distrage-mi puţin atenţia. Glenda îmi induce o îngrozitoare stare de nervi cu plimbatul ei de colo-colo.

— Habar n-ai de simţămintele unei mame, tanti Maddy, spuse

mătuşa Glenda.

— Da, ai dreptate, nu am habar, suspină strămătuşa Maddy.

Era sora bunicului meu şi nu fusese căsătorită niciodată. Era rotunjoară şi mititică, avea ochi albaştri şi veseli ca de copil şi păr vopsit blond-auriu, în care, nu arareori, rămânea uitat câte un bigudiu.

— Unde e Lady Arista? am întrebat eu luând un drops de lămâie.

— Este alături, vorbeşte la telefon, spuse strămătuşa Maddy. Dar atât de încet, că, din păcate, nu se poate înţelege nici un cuvânt. Apropo, asta a fost ultima cutie de dropsuri. Nu ai, întâmplător, un pic de timp, ca să dai o fugă până la Selfridges şi să mai cumperi una?

— Ba da, am spus eu.

Charlotte îşi trecea greutatea de pe un picior pe celălalt, iar mătuşa Glenda se duse imediat lângă ea.

— Charlotte?

— Nimic, spuse aceasta.

Mătuşa Glenda strânse din buze.

— Nu ar fi mai bine să aştepţi la parter? am întrebat-o eu pe Charlotte: în felul ăsta, n-ai cădea prea de sus.

— Nu crezi că ar fi mai bine să-ţi ţii pliscul decât să vorbeşti despre lucruri despre care n-ai nici cea mai vagă idee? replică Charlotte.

— Zău, ultimul lucru de care are nevoie Charlotte acum sunt asemenea remarci stupide, spuse mătuşa Glenda.

Începeam să regret că avusesem ideea să cobor.

— Prima dată, purtătorii genei nu sar mai departe de o sută cincizeci de ani, ne-a lămurit strămătuşa Maddy amabilă. Această casă a fost terminată în 1781. Aşadar, Charlotte este în perfectă siguranţă aici, în camera de muzică. Ar putea, cel mult, să sperie câteva domniţe care cântă.

— Cu rochia asta, sigur, am spus eu, atât de încet, că numai strămătuşa putu să mă audă şi chicoti.

Uşa se dădu de perete şi-n cameră intră Lady Arista. Arăta ca-ntotdeauna, ca şi când ar fi înghiţit un băţ. Sau chiar mai multe. Unul pentru braţe, unul pentru picioare şi unul care menţinea totul vertical. Părul alb era pieptănat strâns pe spate şi înnodat la ceafă, asemenea unei profesoare de balet pe care este greu s-o mulţumeşti.

— Un şofer e pe drum. Familia de Villiers ne aşteaptă la Temple. Astfel, Charlotte va putea, la întoarcere, să fie imediat introdusă în cronograf.

Nu înţelegeam nici o iotă.

— Şi dacă nu se întâmplă azi? întrebă Charlotte.

— Charlotte, iubito, ai avut deja de trei ori ameţeli, spuse mătuşa Glenda.

— Mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla, replică Lady Arista. Acum, vino, şoferul trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Mătuşa Glenda o luă pe Charlotte de braţ, şi părăsiră amândouă camera alături de Lady Arista. După ce uşa se închise cu zgomot în urma lor, eu şi strămătuşa Maddy ne-am uitat una la alta.

— Uneori ai putea crede că eşti invizibil, nu-i aşa? spuse strămătuşa Maddy. Măcar un „La revedere” sau un „Salut” din când în când ar fi frumos. Sau ceva inteligent, de genul: „Dragă Maddy, ai avut cumva vreo viziune care ne-ar putea ajuta?”

— Ai avut?

— Nu, spuse strămătuşa Maddy. Mulţumesc lui Dumnezeu, nu. După fiecare viziune, mi se face îngrozitor de foame, şi şi-aşa sunt prea grasă.

— Cine sunt de Villiers? am întrebat eu.

— O gaşcă de filfizoni aroganţi, dacă mă întrebi pe mine, spuse strămătuşa Maddy. Avocaţi şi bancheri. Sunt proprietarii băncii private de Villiers din City. Acolo avem şi noi conturile.

Asta suna mult mai puţin mistic.

— Şi ce legătură au aceşti oameni cu Charlotte?

— Să zicem că au şi ei aceleaşi probleme ca noi.

— Ce probleme?

Erau şi ei nevoiţi să locuiască sub acelaşi acoperiş cu o bunică tiranică, o mătuşă care îţi dădea fiori şi o verişoară îngâmfată?

— Gena călătoriei în timp, răspunse strămătuşa Maddy. La familia de Villiers este moştenită de partea bărbătească.

— Aşadar, au şi ei o Charlotte acasă?

— Varianta masculină. Îl cheamă Gideon, din câte ştiu.

— Şi aşteaptă şi el să-l ia cu ameţeală?

— S-a întâmplat deja. Este cu doi ani mai mare decât Charlotte.

— Vrei să spui că, de doi ani, ţopăie sprinten prin timp?

— Aşa se pare.

Încercam să leg noile informaţii cu puţinul pe care-l ştiam deja. Deoarece strămătuşa Maddy îmi dădea azi neobişnuit de multe informaţii, mi-am îngăduit să mai profit de asta încă vreo câteva secunde.

— Şi ce este acela un croni… crono…?

— Cronograf! completă strămătuşa Maddy şi-şi dădu peste cap ochii ei rotunzi. Este un fel de aparat cu care se pot trimite într-o anumită perioadă purtătorii de genă - şi numai ei! Are cumva legătură cu sângele.

— O maşină a timpului? Care funcţionează cu sânge? Doamne, Sfinte!

Strămătuşa Maddy ridică din umeri.

— Habar n-am cum funcţionează chestia asta. Uiţi că şi eu ştiu numai ce aud din întâmplare, stând aici şi prefăcându-mă inofensivă? Totul este foarte secret.

— Da. Şi foarte complicat, am spus eu. Şi de unde se ştie că Charlotte este cea care posedă această genă? Şi de ce o are ea şi nu, de exemplu,… ăăă… tu?

— Eu n-am cum, slavă Domnului, răspunse ea. Noi, cei din familia Montrose, am fost dintotdeauna nişte ciudaţi, dar gena a venit în familia noastră prin bunica ta. Că, deh, fratele meu a trebuit neapărat să se însoare cu ea!

Strămătuşa Maddy rânji. Ea era sora defunctului meu bunic Lucas. Cum nu avusese niciodată bărbat, se mutase încă de tânără la el şi-i administrase casa.

— După nunta lui Lucas cu Lady Arista, am auzit pentru prima oară despre această genă. Ultima purtătoare a genei pe linia ereditară a lui Charlotte a fost o doamnă pe nume Margret Tilney, care era bunica bunicii tale Arista.

— Iar Charlotte a moştenit gena de la această Margret?

— Oh, nu, mai întâi a moştenit-o Lucy. Sărmana fată!

— Care Lucy?

— Verişoara ta, Lucy. Fiica mai mare a lui Harry.

— Oh! Acea Lucy.

Unchiul meu Harry, cel din Gloucestershire, era cu mult mai în vârstă decât Glenda şi decât mama. Cei trei copii ai lui erau de mult adulţi. David, cel mai mic, avea douăzeci şi opt de ani şi era pilot la British Airways. Ceea ce, din păcate, nu însemna că obţineam bilete de avion mai ieftine. Iar Janet, mijlocia, avea la rândul ei copii, doi plozi extrem de obraznici pe nume Poppy şi

Daisy. Pe Lucy, cea mai mare, nu o cunoscusem niciodată. Nici nu ştiam mare lucru despre ea. Familia obişnuia să tacă mâlc referitor la Lucy. Era un fel de oaie neagră a familiei Montrose. La şaptesprezece ani, fugise de-acasă şi de-atunci nu se mai aflase nimic despre ea.

— Aşadar, Lucy este şi ea purtătoare de genă?

— Oh, da, spuse strămătuşa Maddy. A fost iadul pe pământ aici când a dispărut. Bunica ta mai că a făcut infarct. S-a declanşat un scandal monstru.

Scutură atât de puternic din cap, că i se încâlciră toţi zulufii blonzi.

— Îmi imaginez.

Îmi închipuiam ce s-ar fi întâmplat dacă Charlotte şi-ar fi făcut valizele şi ar fi şters-o.

— Nu, nu, n-ai cum. Nu ştii în ce circumstanţe dramatice a dispărut şi că totul a avut legătură cu băiatul ăsta... Gwendolyn! Scoate degetul din gură! Asta este o apucătură oribilă.

— Scuze! Ca să fiu sinceră, nici nu observasem că începusem să-mi rod unghiile, aşa că am adăugat: Este numai din cauza emoţiilor. Sunt atâtea pe care nu le înţeleg...

— Şi eu simt la fel, mă asigură strămătuşa Maddy. Iar eu asist la tot bâlciul ăsta de la vârsta de cincisprezece ani. De aceea am o înclinaţie spre misterios. Toţi membrii familiei Montorse adoră secretele. Aşa a fost dintotdeauna. Este singurul motiv pentru care nefericitul de frate al meu s-a însurat cu bunica ta, dacă mă întrebi pe mine. Şarmul încântător n-a fost în nici un caz motivul, căci nu poseda vreunul. Băgă mâna în bombonieră şi oftă când descoperi că era goală. Vai, mă tem că am devenit dependentă de chestiile astea.

— Dau o fugă până la Selfridges să cumpăr altele, am spus eu.

— Eşti şi rămâi îngeraşul meu cel mai drag. Dă-mi un pupic şi ia-ţi o haină pe tine. Plouă. Şi să nu te mai văd că-ţi rozi unghiile, m-ai auzit?

Cum paltonul meu rămăsese agăţat în dulapul de la şcoală, am îmbrăcat fulgarinul înflorat al mamei mele şi mi-am tras gluga pe cap când am ieşit pe uşa casei. Bărbatul din faţa intrării de la numărul 18 tocmai îşi aprindea o ţigară. Dintr-un impuls de moment, i-am făcut cu mâna în timp ce coboram treptele. Nu mi-a răspuns. Desigur.

— Ciudatule!
Am pornit spre Oxford Street. Ploua cu găleata. Ar fi fost bine să-mi fi luat nu doar fulgarinul, ci şi cizmele de cauciuc. Magnoliei mele preferate de la colţ îi atârnau florile. Înainte să ajung la ea, călcasem deja în trei băltoace. Când am vrut să ocolesc o a patra, fără nici un fel de avertizare, mi se tăiară picioarele. Mi se făcu rău de la stomac, iar strada se transformă sub ochii mei într-un fluviu gri.

Ex hoc momento pendet aeternitas.
(„De acest moment depinde eternitatea.")
Inscripţie de pe un ceas solar, Middle Temple, Londra

Trei

Când am putut din nou să văd clar, o maşină de epocă dispăru după colţ, iar eu eram îngenuncheată pe trotuar, tremurând de frică.
Ceva nu era în regulă cu strada asta. Arăta altfel decât de obicei. Toate se schimbaseră în ultima secundă.
Ploaia încetase, în schimb bătea un vânt îngheţat şi era mult mai întuneric decât înainte, aproape noapte. Magnolia nu avea nici flori, nici frunze. Nici nu eram sigură dacă mai era o magnolie.
Vârfurile gardului ce-o înconjurau erau vopsite în auriu. Aş fi putut jura că ieri erau negre.
O altă maşină de epocă viră după colţ. Un vehicul ciudat, cu roţi înalte şi cu spiţe deschise la culoare. Am privit de-a lungul trotuarului - băltoacele dispăruseră. Şi semnele de circulaţie. Pavajul era strâmb şi bombat, iar felinarele stradale arătau altfel, lumina lor gălbuie abia ajungând până la intrarea următoarei case.
Adânc în sufletul meu aveam o presimţire rea, dar nu eram pregătită să eliberez aceste gânduri.
Aşadar, m-am forţat să-mi recapăt mai întâi răsuflarea. După care, m-am mai uitat o dată de jur împrejur, de data aceasta

mai cu atenţie.

OK, la drept vorbind, nimic nu era foarte schimbat. Majoritatea caselor arătau, de fapt, ca-ntotdeauna. Totuşi, acolo în fund, dispăruse magazinul de ceai de unde mama cumpăra delicioşii biscuiţi Prince-of-Wales, iar casa din colţ, cu coloanele ei impunătoare din faţă, îmi era total necunoscută.

Un bărbat cu pălărie şi cu un palton negru mă examină uşor iritat, trecând pe lângă mine, dar nu încercă să-mi vorbească şi nici să mă ajute. M-am ridicat şi mi-am scuturat mizeria de pe genunchi.

Presimţirea mea rea devenea încet, dar sigur o certitudine înspăimântătoare.

Cui încercam eu să-i demonstrez ceva?

Nu nimerisem nici în mijlocul unui raliu de maşini de epocă şi nici magnolia nu-şi lepădase aşa, deodată, frunzele. Şi, deşi aş fi dat orice ca de după colţ să apară Nicole Kidman, nu mă aflam, din păcate, nici în culisele unui film după un roman de Henry James.

Ştiam exact ce se întâmplase. Pur şi simplu, ştiam. Şi mai ştiam că trebuia să fi fost vorba despre o eroare.

Călătorisem într-o altă epocă.

Nu Charlotte. Eu. Cineva făcuse o mare greşeală.

Dinţii au început brusc să-mi clănţăne. Nu doar de emoţie, ci şi de frig. Era îngrozitor de frig.

„Eu aş şti ce să fac“ - cuvintele lui Charlotte îmi răsunară iar în urechi.

Clar, Charlotte ar fi ştiut ce ar avea de făcut. Mie însă nu-mi spusese nimeni nimic.

Aşadar, stăteam la colţul străzii mele, tremurând şi cu dinţii clănţănindu-mi, dându-le ocazia trecătorilor să se zgâiască la mine. Nu erau însă prea mulţi. O femeie tânără, într-un palton până la glezne şi cu un coş pe braţ, trecu pe lângă mine şi, în urma ei, un bărbat cu pălărie şi cu guler înalt.

— Mă scuzaţi, am spus eu. Aţi putea cumva să-mi spuneţi în ce an suntem?

Femeia se făcu însă că nu mă aude şi grăbi pasul.

Bărbatul clătină din cap.

— Câtă obrăznicie, bombăni el.

Am oftat. Oricum, informaţia nu mi-ar fi fost de prea mare folos, în principiu, nu avea nici o importanţă dacă ne găseam în

1899 sau în 1923.

Cel puţin, ştiam unde mă aflam. Locuiam la mai puţin de o sută de metri de aici. Ce altceva mai bun aş fi putut face decât să mă duc acasă?

Ceva trebuia să fac.

Strada îmi părea paşnică şi liniştită în crepuscul, pe măsură ce mergeam încet înapoi, privind în toate părţile. Ce era diferit, ce era la fel? Chiar şi privite mai de aproape, casele se asemănau mult cu cele din vremea mea. Aveam sentimentul că vedeam anumite detalii pentru prima oară, dar poate că nici nu le dădusem prea multă atenţie înainte. Am aruncat automat o privire vizavi, la numărul 18, dar nu era nimeni în faţa intrării, nici un om negru cât vedeai cu ochii.

M-am oprit.

Casa noastră arăta la fel ca în vremea mea. Ferestrele de la parter şi de la primul etaj erau puternic luminate; chiar şi în camera de sub acoperiş a mamei ardea lumina. Mi se făcuse tare dor privind casa. De lucarne atârnau sloiuri de gheaţă.

„Eu aş şti ce să fac."

Da, ce ar fi făcut Charlotte? în curând, avea să se întunece şi era îngrozitor de frig. Unde s-ar fi dus Charlotte ca să nu îngheţe? Acasă?

Am privit în sus, spre ferestre. Poate că bunicul trăia încă. Poate chiar m-ar recunoaşte. La urma urmei, m-a ţinut pe genunchii lui când eram mică... Ah, prostii!

Chiar şi dacă se născuse, nu prea putea să-şi amintească de mine din moment ce nici nu mă cunoscuse încă.

Frigul se strecura pe sub fulgarin. Gata, am să sun pur şi simplu şi am să cer găzduire pentru o noapte.

Întrebarea era cum aveam să fac asta.

— Bună ziua, mă numesc Gwendolyn şi sunt nepoata lordului Lucas Montrose, care e posibil nici să nu se fi născut încă.

N-aveam cum să presupun că cineva m-ar fi crezut. Probabil că aş fi fost internată într-un spital de nebuni mai iute decât mi-aş fi imaginat. Iar, în acele timpuri, spitalele de nebuni erau locuri sumbre, de unde, odată intrat, nu mai ieşeai niciodată.

Pe de altă parte, nu prea aveam alternative. Nu mai avea să dureze mult şi se făcea întuneric beznă, şi undeva trebuia să-mi petrec noaptea, fără să deger. Şi fără să fiu dibuită de Jack

Spintecătorul. Doamne, Dumnezeule mare! Oare când o mai fi

trăit şi ăsta? Şi unde? Totuşi, poate că nu aici, în nobilul Mayfair!

Dacă aş fi reuşit să stau de vorbă cu unul dintre strămoşii mei, poate că aş fi reuşit şi să-l conving că ştiam mai multe despre familie şi despre casă decât un străin oarecare. Cine, în afară de mine, ar fi putut, de exemplu, să răspundă imediat că numele calului stră-stră-stră-străunchiului Hugh a fost Annie cea Grasă? Astea erau informaţii pe care numai o persoană din interior le putea deţine.

O rafală de vânt mă făcu să tresar. Era atât de frig. Nu m-ar fi mirat dacă ar fi început să ningă.

— Bună ziua, mă cheamă Gwendolyn şi vin din viitor. Drept dovadă, vă arăt acest fermoar. Pariez că nu s-a inventat încă, nu-i aşa? Aşa cum nu s-au inventat nici jumbo-jeturile, televizoarele sau frigiderele...

Puteam măcar să încerc. Am tras aer în piept şi m-am apropiat de uşa casei.

Treptele îmi păreau cunoscute şi străine în acelaşi timp. Mâna căută automat butonul soneriei. Dar nu era nici unul. Probabil că nici soneriile electrice nu se inventaseră încă. Din păcate, nici acest lucru nu-mi dădea vreun indiciu despre anul în care mă aflam. Nici măcar nu ştiam când se inventase curentul electric. Înainte sau după vaporul cu aburi? învăţasem asta la şcoală? Dacă da, din păcate, nu puteam să-mi amintesc.

Am găsit un mâner atârnat de un lanţ, cam ca lanţul rezervorului vechi de toaletă de la Leslie de-acasă. Am tras cu putere de el şi am auzit un clopot sunând dincolo de uşă.

Oh, Doamne!

Probabil că avea să-mi deschidă cineva din personalul casei. Ce puteam să zic ca să-mi dea voie să văd un membru al familiei? Poate că stră-stră-stră-străunchiul Hugh trăia încă? Sau deja. Ei, oricum, numai să trăiască. Am decis să întreb pur şi simplu de el. Sau de Annie cea Grasă.

Se auzeau paşi apropiindu-se, aşa că mi-am adunat tot curajul. Dar nu am apucat să văd cine mi-a deschis uşa, căci mi s-au înmuiat din nou picioarele, am zburat din nou în timp şi spaţiu, apoi mi-am revenit.

Mă aflam iar pe preşul din faţa intrării casei noastre, am sărit în picioare şi am privit împrejur. Totul arăta ca-nainte, când am plecat să cumpăr dropsuri de lămâie pentru strămătuşa Maddy. Casele, maşinile parcate, chiar şi ploaia.

Omul negru din faţa intrării de la numărul 18 se holba la mine.

— Da, nu numai tu eşti uimit, am murmurat eu.

Cât timp lipsisem? Oare omul negru văzuse cum dispărusem la colţul străzii şi cum reapărusem pe preşul de la intrare? Cu siguranţă că nu îi venise a crede ochilor. Aşa merita! Acum, putea să vadă şi el cum e când se poartă alţii misterios.

Am sunat insistent. Domnul Bernhard deschise uşa.

— Ne grăbim? întrebă el.

— Dumneavoastră poate că nu, dar eu da!

Domnul Bernhard ridică din sprâncene.

— Scuze, am uitat ceva important.

M-am strecurat pe lângă el şi am urcat treptele în fugă, două câte două.

Strămătuşa Maddy mă privi uimită când am năvălit pe uşă.

— Am crezut că ai plecat, îngeraş.

Am privit la ceasul din perete cu răsuflarea întretăiată. Nu trecuseră decât douăzeci de minute de când părăsisem camera.

— Dar e bine că te-ai întors. Am uitat să-ţi spun că la Selfridges au aceleaşi dropsuri şi fără zahăr, iar ambalajul arată identic! Sub nici o formă să nu cumperi din acelea, căci cele fără zahăr provoacă... Ei bine, provoacă diaree!

— Mătuşă Maddy, de ce sunt toţi aşa de siguri că Charlotte are gena?

— Pentru că... nu poţi să mă întrebi ceva mai uşor?

Strămătuşa Maddy arăta cam încurcată.

— I s-a făcut analiza sângelui? Nu ar putea să mai aibă şi altcineva gena?

În cele din urmă, respiraţia mi s-a liniştit.

— Charlotte este, cu siguraţă, posesoarea genei.

— Deoarece s-a văzut asta în ADN-ul ei?

— îngeraş, zău că nu sunt persoana potrivită pentru asemenea întrebări. Am fost dintotdeauna tufă la biologie, nici măcar nu ştiu ce-i ăla ADN. Cred că nu prea are vreo legătură cu biologia, ci cu matematica superioară. Din păcate, şi la matematică am fost mereu foarte slabă. Când e vorba despre numere şi despre formule, îmi închid pur şi simplu urechile. Tot ce-ţi pot spune este că Charlotte a venit pe lume exact în ziua indicată şi calculată pentru ea cu secole în urmă.

— Aşadar, ziua de naştere decide dacă ai gena sau nu?

Îmi muşcam buza de sus. Charlotte se născuse pe şapte octombrie, iar eu - pe opt. Ne despărţea doar o zi.

— Mai degrabă viceversa, spuse strămătuşa Maddy. Gena decide ora naşterii. Au calculat asta cu precizie.

— Şi dacă au greşit calculul?

„Cu o zi!“ Simplu. Era o eroare. Nu Charlotte avea nenorocita asta de genă, ci eu. Sau o aveam amândouă. Sau... M-am lăsat să cad pe taburet.

Strămătuşa Maddy clătină din cap.

— Nu au greşit calculul, îngeraş. Cred că, dacă aceşti oameni chiar ştiu să facă ceva bine, atunci ştiu să calculeze.

Cine erau de fapt „aceşti oameni” până la urmă?

— Oricine poate să mai şi greşească un calcul, am spus eu.

Strămătuşa Maddy râse.

— Mă tem că nu şi Isaac Newton.

— Newton a calculat ziua de naştere a lui Charlotte?

— Copila mea dragă, îţi înţeleg curiozitatea. Când eram şi eu tânără ca tine, eram la fel. Însă, în primul rând, uneori este mai bine să fii neştiutor şi, în al doilea rând, mi-aş dori mult, mult de tot nişte dropsuri de lămâie.

— Totul este atât de lipsit de logică, am spus eu.

— Doar în aparenţă. Strămătuşa Maddy îmi mângâie mâna. Chiar dacă acum nu ştii mai multe decât înainte, discuţia asta rămâne între noi. Dacă află bunica ta ce ţi-am povestit, o să se supere. Şi, când se supără, este şi mai îngrozitoare ca de obicei.

— N-am să te dau de gol, mătuşă Maddy. Şi-ţi voi aduce imediat bomboane.

— Eşti un copil bun.

— Mai am doar o întrebare: La câtă vreme după primul salt în timp vine al doilea?

Mătuşa Maddy suspină.

— Te rog! am insistat eu.

— Nu cred că e vreo regulă, spuse strămătuşa Maddy. Fiecare purtător de genă este diferit. Dar nici unul nu poate influenţa singur călătoria în timp. I se întâmplă zilnic, total incontrolabil, chiar şi de mai multe ori pe zi. De aceea este aşa de important acest cronograf. Din câte am înţeles, cu ajutorul lui, Charlotte va reuşi să nu rătăcească neajutorată prin timp, ci să fie trimisă ţintit în perioade aproximative, unde nu i se poate întâmpla nimic. Aşa că nu-ţi face griji pentru ea.

Ca să fiu sinceră, îmi făceam mai multe griji pentru mine însămi.

— Aşadar, cât timp rămâi plecat în trecut? am întrebat eu într-un suflet. Şi, la al doilea salt, este posibil să ajungi chiar şi în epoca dinozaurilor, când aici totul era doar o mlaştină?

Strămătuşa mea mă-ntrerupse cu o mişcare a mâinii.

— Acum gata, Gwendolyn! Nici eu nu le ştiu pe toate.

M-am adunat.

— În orice caz, mulţumesc pentru răspunsuri, am spus eu. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Nu prea cred. Mă mustră îngrozitor conştiinţa. Practic, nu ar trebui să te ajut, mai ales că eu însămi nu ar trebui să ştiu toate astea. Dacă l-aş fi întrebat cândva despre aceste secrete pe fratele meu - dragul tău bunic -, la fel mi-ar fi răspuns şi el mie. El spunea: „Cu cât ştii mai puţine despre asta, cu atât e mai sănătos”. Acum, te duci, în sfârşit, să-mi cumperi bomboane? Şi te rog să nu uiţi: cu zahăr.

Strămătuşa Maddy flutură uşor mâna în urma mea.

Cum era posibil ca secretele să dăuneze sănătăţii? Şi cât de multe ştia bunicul meu?

— Isaac Newton? repetă Leslie uluită. Ăsta n-a fost ăla cu gravitaţia?

— Ba da. Dar se pare că tot el a calculat şi ziua de naştere a lui Charlotte.

Mă aflam în raionul alimentar de la Selfridges, în faţa raftului cu iaurturi, şi ţineam cu mâna dreaptă mobilul la o ureche, în vreme ce mi-o astupam pe cealaltă cu mâna stângă.

— Din păcate însă, nimeni nu crede că a greşit calculul. Clar, cine ar putea crede aşa ceva când e vorba despre Newton! Dar trebuie să fi greşit, Leslie. Eu m-am născut la o zi diferenţă de Charlotte şi eu am călătorit în timp, nu ea.

— Asta este mai mult decât misterios. Ah, porcăriei ăsteia îi trebuie iar ore întregi ca s-o ia din loc. Hai odată, rablă ce eşti! strigă Leslie la computerul ei.

— Of, Leslie, a fost aşa de... ciudat! Am fost atât de aproape să stau de vorbă cu unul dintre strămoşii mei! Ştii, poate cu tipul ăla gras din tabloul în spatele căruia se află uşa secretă, stră-stră-stră-stră-străunchiul Hugh. Asta, dacă mă aflam în timpul vieţii lui, şi nu în altă perioadă. Aş fi putut tot atât de bine să fiu trimisă la casa de nebuni.

— Numai Dumnezeu ştie ce ţi s-ar fi putut întâmpla, spuse Leslie. Eu tot nu înţeleg! Toţi anii ăştia să se facă aşa un circ în jurul lui Charlotte, şi-apoi să se întâmple asta! Trebuie să-i povesteşti imediat mamei tale. Şi trebuie neapărat să te întorci numaidecât acasă! Se poate repeta în orice clipă!

— Îţi dă fiori, nu?

— Absolut. OK, acum sunt online. Dau mai întâi căutare pe Google pentru Newton. Iar tu pleacă acasă, hai! Ai idee de când există Selfridges? E foarte posibil ca în acel loc să fi fost cândva doar o groapă, şi-ai să cazi doisprezece metri în gol!

— Bunica o s-o ia razna de-a binelea dacă află, am spus eu.

— Da, şi biata Charlotte... gândeşte-te, în toţi aceşti ani a trebuit să renunţe la tot, şi-acum nici măcar nu se alege şi ea cu ceva. Fii atentă, am găsit. Newton. Născut în 1643, la Woolsthorpe - unde naiba mai e şi asta? -, decedat în 1727, la Londra. Bla bla bla. Nu e nimic despre călătorii în timp, ci numai ceva despre calcule infinitesimale, de care n-am auzit în viaţa mea. Tu? Trans- cedentalitatea tuturor spiralelor... Quadratix, optică, mecanica universului, bla bla, ah, uite şi legea atracţiei gravitaţionale... mda, chestia cu transcedentalitatea spiralelor sună cel mai apropiat de călătoriile în timp, nu crezi?

— Sincer, nu, am spus eu.

Lângă mine, o pereche discuta cu voce tare despre ce iaurt să cumpere.

— Încă mai eşti la Selfridges? strigă Leslie. Du-te acasă!

— Am pornit deja, am spus eu fluturând punga galbenă de hârtie cu dropsurile strămătuşii Maddy şi îndreptându-mă spre ieşire. Dar, Leslie, nu pot povesti asta acasă. M-ar lua drept nebună.

Leslie pufăi în telefon:

— Gwen! Orice altă familie te-ar trimite la balamuc, dar nu şi a ta! Ai tăi nu vorbesc decât despre călătorii în timp, cronometre şi lecţii de mister.

— Cronografe, am corectat-o eu. O chestie care funcţionează cu sânge! E scârbos sau e... scârbos?

— Cro-no-graf! OK, i-am dat căutare pe Google.

M-am strecurat prin mulţimea de pe Oxford Street până la primul semafor.

— Mătuşa Glenda o să spună că inventez totul ca să mă dau mare şi ca s-o eclipsez pe Charlotte.

— Ei şi? Mai încolo, când vei pleca a doua oară, o să-şi dea seama că se înşală.

— Şi dacă nu mai plec deloc? Dacă a fost o chestie singulară? Ca un guturai.

— Nici tu nu crezi ce zici. OK, un cronograf pare să fie un ceas de mână absolut obişnuit. Găseşti o groază pe eBay, de la zece lire. Ah, fir-ar.... aşteaptă, am să dau căutare după Isac Newton şi cronograf, şi călătorii în timp, şi sânge.

— Ei?

— Nimic.

Leslie oftă.

— Acum îmi pare rău că nu am cercetat asta mai devreme. Am să fac mai întâi rost de bibliografie. Tot ce se poate găsi despre călătoriile în timp. La ce naiba mai am legitimaţia de bibliotecă, nu? Unde eşti acum?

— Traversez Oxford Street şi o iau apoi pe Duke Street.

Brusc, mi-a venit să chicotesc.

— întrebi pentru că vrei să vii aici cu o cretă ca să trasezi o cruce, în caz că se întrerupe brusc legătura? Mă tot gândesc la ce i-ar folosi oare lui Charlotte tâmpenia asta de cruce trasată cu creta.

— Eu ştiu? Poate că aşa l-ar trimite după ea pe tipul celălalt care călătoreşte în timp. Cum ziceai că-l cheamă?

— Gideon de Villiers?

— Ce nume tare! Ia să-l caut eu pe Google şi pe-ăsta. Gideon de Villiers. Cum se scrie?

— De unde să ştiu? Să ne întoarcem la crucea trasată cu creta: unde ar trebui să-l trimită pe acest Gideon? Adică, în ce perioadă? Charlotte ar putea fi oriunde. În orice minut, în orice oră, în orice an, în orice secol. Nuuu, semnul ăsta cu creta nu are nici o noimă.

Leslie îmi ţipă atât de tare în ureche, încât aproape că-mi căzu telefonul din mână.

— Gideon de Villiers. Am găsit unul.

— Pe bune?

— Da. Scrie aşa: „Echipa de polo de la Greenwicher Vincent-In- ternat a câştigat şi anul acesta campionatul de polo All-England- School. De cupă s-au bucurat împreună, de la stânga la dreapta, directorul William Henderson, antrenorul John Carpenter, căpitanul echipei Gideon de Villiers...” şi aşa mai

departe. Wow, mai e şi căpitan. Din păcate, fotografia este minusculă, nu poţi deosebi oamenii de cai. Unde eşti, Gwen?
— Tot pe Duke Street. Se potriveşte: Internatul din Greenwich, polo... Sigur el este. Scrie cumva şi că, din când în când, dispare pur şi simplu? Poate chiar din şaua calului?
— Ah, acuma văd, articolul e de acum trei ani. Între timp, poate că a şi terminat şcoala. Ai iar ameţeli?
— Până acum, nu.
— Unde eşti?
— Leslie! Tot pe Duke Street. Merg cât de repede pot.
— OK, stăm la telefon până ajungi în faţa casei şi, imediat ce intri, vorbeşti cu mama ta.
M-am uitat la ceas.
— Nici măcar nu a venit încă de la muncă.
— Atunci aştepţi până vine, dar vorbeşti cu ea, clar? Ea ştie ce trebuie făcut ca să nu păţeşti nimic. Gwen? Mai eşti la telefon? M-ai înţeles?
— Da, te-am înţeles. Leslie?
— Da?
— Mă bucur că exişti. Eşti cea mai bună prietenă din lume.
— Nici tu nu eşti rea, spuse Leslie. În plus, poate că data viitoare vei putea să-mi aduci şi mie nişte lucruri mişto din trecut. Ce altă prietenă ar mai reuşi aşa ceva? Iar când va mai trebui să învăţăm pentru o prostie de test la istorie, tu te vei putea documenta la faţa locului.
— Nu ştiu ce m-aş face dacă nu te-aş avea.
Îmi dădeam seama că eram puţin patetică. Însă, Doamne, Dumnezeule, aşa mă şi simţeam.
— Oare chiar se pot aduce obiecte din trecut? întrebă Leslie.
— Habar n-am. Pe bune, n-am nici cea mai vagă idee. O să încerc data viitoare. Apropo, am ajuns la Grosvenor Square.
— Atunci, eşti deja la jumătatea drumului, spuse Leslie uşurată, în afară de chestia asta cu polo, nu am mai găsit nimic pe Google despre Gideon de Villiers. În schimb, o grămadă de informaţii despre o bancă privată de Villiers şi despre un birou de avocatură de Villiers cu sediul în Temple.
— Da, ei trebuie să fie.
— Ceva ameţeli?
— Nu, dar mulţumesc de întrebare.
Leslie îşi drese glasul.

— Ştiu că ţi-e teamă, însă toată povestea asta este oarecum cool. Adică, este o adevărată aventură, Gwen. Iar tu eşti implicată în ea!

Da, eu eram categoric implicată în ea. Asta-mi era soarta.

Leslie avea dreptate: nu trebuia să-mi fac griji că mama nu avea să mă creadă. Poveştile mele „cu fantome” le ascultase totdeauna cu o seriozitate cuviincioasă. Putusem să merg mereu la ea când mă îngrijorase ceva.

Pe când locuiam încă în Durham, fusesem luni la rândul urmărită de spiritul unui demon, care, de fapt, ar fi trebuit să-şi îndeplinească îndatoririle de gargui pe acoperişurile catedralei. Îl chema Asrael şi arăta ca o corcitură între o fiinţă umană, o pisică şi o acvilă. Când observase că-l puteam vedea, fusese atât de impresionat că avea, în sfârşit, cu cine vorbi, că începuse să meargă - sau să zboare - după mine, urmărindu-mă pas cu pas, să pălăvrăgească întruna şi să vrea chiar să şi doarmă cu mine în pat. După ce trecusem peste teama de la început - ca orice gargui, Asrael era şi el înzestrat cu o grimasă destul de lugubră -, deveniserăm, în cele din urmă, prieteni. Din păcate, Asrael nu putuse veni cu noi la Londra şi încă îi mai simţeam lipsa. Cei câţiva demoni gargui pe care-i întâlnisem aici, la Londra, erau mai degrabă nişte creaturi nu foarte simpatice şi, în orice caz, până în prezent nu dădusem peste nici unul care să se compare chiar şi puţin cu Asrael.

Dacă mama mi-a crezut povestea cu Asrael, cu siguranţă că avea să creadă şi povestea cu călătoria în timp. Aşteptam un moment propice ca să-i vorbesc. Dar momentul propice nu voia să vină. Abia întoarsă acasă de la serviciu, a trebuit să discute cu sora mea, Caroline, deoarece aceasta se angajase să ia în grijă terariul clasei cu mascotă cu tot, un cameleon pe nume Mr. Bean, pe perioada vacanţei de vară. Deşi mai erau multe luni până la vacanţa de vară, se pare că discuţia nu suporta amânare.

— Nu poţi să-l iei în grijă pe Mr. Bean, Caroline! Ştii foarte bine că bunica ta a interzis animalele în această casă, spuse mama. Iar tanti Glenda este alergică.

— Dar Mr. Bean nu are blană, ripostă Caroline. Şi stă tot timpul în terariul lui. Nu deranjează pe nimeni.

— O deranjează pe bunica ta!

— Atunci bunica e o proastă!

— Caroline, nu se poate! Mai e şi faptul că nimeni de aici nu ştie nimic despre cameleoni. Imaginează-ţi numai că facem ceva greşit şi Mr. Bean se îmbolnăveşte şi moare!

— N-o să moară. Ştiu eu cum trebuie să am grijă de el. Te rog, mami! Lasă-mă să-l iau! Dacă nu-l iau, o să-l ia iar Tess, care se laudă tot timpul că este copilul preferat al lui Mr. Bean.

— Caroline, nu!

Un sfert de oră mai târziu, tot despre asta discutau, chiar şi când mama se duse la baie şi încuie uşa. Caroline se postă în faţa uşii şi începu să strige:

— Lady Arista n-ar trebui să observe nimic. Am putea să strecurăm pe furiş terariul când ea nu e acasă. Ea nu vine niciodată la mine în cameră.

— Nu pot să am linişte nici măcar la toaletă? strigă mama.

— Nu, spuse Caroline.

Uneori putea să fie îngrozitor de enervantă. Abia când mama promise să discute personal cu Lady Arista despre primirea în casă a lui Mr. Bean, Caroline încetă să se mai văicărească.

Eu am folosit timpul pe care mama şi Caroline îl pierduseră cu discuţia lor pentru a scoate din părul fratelui meu Nick nişte gumă de mestecat.

Stăteam în camera pentru cusut. Nick îşi lipise cam un pachet de gumă în păr, însă nu-şi putea aminti cum se întâmplase.

— Cum să nu-ţi dai seama? l-am întrebat eu. Din păcate, trebuie să-ţi tai nişte şuviţe.

— Nu-i nimic, spuse Nick. Poţi să le tai şi pe celelalte. Lady Arista a spus că arăt ca o fetiţă.

— Pentru Lady Arista, oricine are părul mai lung decât un băţ de chibrit arată ca o fetiţă. La buclele tale frumoase ar fi şi păcat să te tunzi aşa de scurt.

— Cresc la loc. Taie-le pe toate, da?

— Nu merge cu forfecuţa de unghii. Pentru asta trebuie să te duci la frizer.

— Hai că poţi! mă încurajă Nick încrezător.

Uitase, probabil, că-i mai tăiasem o dată părul cu forfecuţa de unghii şi că, după aceea, arătase precum un pui de vultur proaspăt ieşit din ou. Eu aveam şapte ani pe atunci, el - patru. Avusesem nevoie de buclele lui ca să-mi fac din ele o perucă.

Sigur că nu mi-a ieşit. În schimb, am primit o zi de arest la domiciliu drept pedeapsă.

— Să nu-ndrăzneşti, spuse mama. Tocmai intrase în cameră şi-mi luă preventiv foarfeca din mână. Dacă e neapărat nevoie, atunci o să mergem la frizer. Mâine. Acum trebuie să coborâm la cină.

Nick oftă adânc.

— Nu-ţi face griji, Lady Arista nu e acasă azi! M-am uitat la el şi am rânjit. Nimeni n-o să comenteze din cauza gumei. Sau din cauza petei de pe puloverul tău.

— Ce pată?

Nick îşi cercetă hainele.

— Of, fir-ar să fie, cred că este suc de rodie. Nici nu am observat.

Sărăcuţul de el, mă considera complet vinovată.

— Aşa cum am spus, nimeni n-o să facă scandal.

— Dar astăzi nu e miercuri! spuse Nick.

— Cu toate astea, sunt plecate.

— Super!

Când Lady Arista, Charlotte şi mătuşa Glenda erau prezente, cina se dovedea totdeauna un eveniment mai degrabă stresant. Lady Arista critica în primul rând manierele la masă ale lui Caroline şi ale lui Nick (uneori şi pe cele ale strămătuşii Maddy), mătuşa Glenda se informa de fiecare dată de notele mele, pentru a le compara apoi cu ale lui Charlotte, iar Charlotte zâmbea ca Mona Lisa şi spunea: „Asta nu e treaba voastră”, când era întrebată ceva.

Una peste alta, ne puteam foarte bine lipsi de această adunare la ceas de seară, însă bunica noastră ţinea foarte mult să fim cu toţii prezenţi.

Nu scăpa decât cine suferea de vreo boală molipsitoare. Mâncarea era pregătită de doamna Brompton, care venea de luni până vineri şi care, pe lângă mâncare, se preocupa şi de rufe. (La sfârşit de săptămână, găteau fie mătuşa Glenda, fie mama. Spre disperarea mea şi a lui Nick, nu se comanda niciodată pizza sau mâncare chinezească.)

În serile de miercuri, când Lady Arista, mătuşa Glenda şi Charlotte se ocupau de misterele lor, cina era vizibil mai relaxată. Aşa că găseam cu toţii grozav faptul că în seara aceasta, deşi era abia luni, domnea o atmosferă de miercuri. Nu că am fi sorbit, plescăit sau râgâit, dar îndrăzneam să discutăm unii cu alţii, să ţinem coatele pe masă şi să abordăm teme pe

care Lady Arista le considera nepotrivite.

Tema cameleonilor, de exemplu.

— Îţi plac cameleonii, tanti Maddy? Nu ţi-ar plăcea să ai şi dumneata unul? Unul absolut inofensiv?

— Păi, ăăă, de fapt, de ce nu, dacă pui astfel problema, îmi dau seama că, de fapt, mi-am dorit dintotdeauna un cameleon, spuse strămătuşa Maddy, şi-şi puse în farfurie cartofi cu rozmarin. Neapărat.

Caroline radia.

— Poate că dorinţa ţi se va împlini curând.

— Ai veşti de la Lady Arista şi de la Glenda? se informă mama.

— Mama ta a sunat azi după-amiază ca să spună că nu va veni la cină, spuse strămătuşa Maddy. I-am transmis regretul nostru, al tuturor. Cred că sunteţi de acord.

— Oh, da.

Nick chicoti.

— Şi Charlotte? A mai...? întrebă mama.

— Până acum nu.

Strămătuşa Maddy ridică din umeri.

— Dar se aşteaptă să se întâmple în orice clipă. Sărmanei fete i-a venit ameţeală pe drum, iar acum mai are şi migrene.

— Chiar că e de compătimit, spuse mama.

Lăsă furculiţa deoparte şi rămase privind în gol la lambriul de culoare închisă al sufrageriei noastre, care arăta de parcă cineva ar fi inversat din neatenţie pereţii cu podeaua şi-ar fi montat acolo parchet.

— Ce se întâmplă dacă Charlotte nu reuşeşte să călătorească în timp? am întrebat eu.

— Mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla! imită Nick vocea mieroasă a bunicii noastre.

Toţi, în afară de mama şi de mine, râseră.

— Dar dacă nu se întâmplă? Dacă s-a făcut o eroare, iar Charlotte nu posedă deloc această genă? am insistat eu.

De data asta, Nick o imită pe mătuşa Glenda:

— La Charlotte s-a putut vedea încă de când era bebeluş că e din alt aluat. Nu se compară deloc cu voi, copiii obişnuiţi.

Din nou râseră cu toţii. În afară de mama.

— Cum ţi-a venit ideea asta, Gwendolyn?

— Aşa, pur şi simplu..., am răspuns eu ezitant.

— Ţi-am explicat doar că nu este posibilă nici un fel de eroare în acest caz, spuse strămătuşa Maddy.

— Da, pentru că Isaac Newton este un geniu, aşa că nu poate greşi la calcul, ştiu, am spus eu. Şi-atunci, de ce a calculat Newton data de naştere a lui Charlotte?

— Tanti Maddy!

Mama îi aruncă strămătuşii Maddy o privire plină de reproş. Aceasta ţâţâia înspre mine.

— M-a bombardat cu întrebările, ce era să fac? îţi seamănă leit, Grace. În plus, a promis să nu sufle o vorbă despre conversaţia noastră.

— Numai faţă de bunica, am subliniat eu. Tot Isaac Newton a inventat şi cronograful?

— Pârâcioaso! izbucni strămătuşa Maddy. Nu-ţi mai spun nimic de-acum încolo.

— Ce cronograf? întrebă Nick.

— O maşină a timpului cu care Charlotte va fi trimisă în trecut, l-am lămurit eu. Iar sângele lui Charlotte este, ca să zic aşa, combustibilul pentru această maşină.

— Tare! exclamă Nick, iar Caroline scoase un ţipăt:

— O, nu, sânge!

— Cu cronograful ăsta se poate călători şi în viitor? întrebă Nick.

Mama oftă.

— Vezi ce-ai făcut, tanti Maddy?

— Sunt copiii tăi, Grace, spuse strămătuşa Maddy zâmbind. Este normal să vrea să ştie tot.

— Da, probabil.

Mama se uită la noi pe rând.

— Dar n-aveţi voie să-i puneţi astfel de întrebări bunicii voastre niciodată, m-aţi înţeles?

— Chiar dacă ea e singura care ştie, probabil, toate răspunsurile, am spus eu.

— Dar n-o să vi le dea.

— Şi tu cât ştii despre toate astea, mamă?

— Mai mult decât mi-ar plăcea.

Mama zâmbi când spuse asta, dar mie mi se păru un zâmbet trist.

— Apropo, nu se poate călători în viitor, Nick, iar motivul este simplul fapt că viitorul nu s-a întâmplat încă.

— Hă? făcu Nick. Asta ce logică mai e?

Cineva bătu la uşă, iar domnul Bernhard intră aducând telefonul. Probabil că Leslie ar fi înnebunit de-a binelea dacă ar fi văzut că aparatul se afla pe o tavă de argint. Uneori, domnul Bernhard chiar exagera un pic.

— Un apel telefonic pentru Miss Grace, spuse el.

Mama luă telefonul de pe tavă, iar domnul Bernhard se întoarse şi părăsi sufrageria. El lua cina cu noi numai când Lady Arista îl ruga în mod expres s-o facă, lucru care se întâmpla însă doar de câteva ori pe an. Eu şi Nick îl suspectam că-şi comanda mâncare de la italieni sau de la chinezi şi că-i convenea asta.

— Da? Ah, mamă, tu eşti?

Strămătuşa Maddy ne făcu cu ochiul.

— Bunica voastră poate să citească gândurile! şopti ea. Simte că purtăm discuţii pe teme interzise. Care dintre voi strânge tacâmurile? Trebuie să facem loc pentru prăjitura cu mere a doamnei Brompton.

— Şi sosul de vanilie!

Deşi mâncasem un munte de cartofi cu rozmarin şi morcovi caramelizaţi, şi medalion de purcel, tot nu mă săturasem. Toată agitaţia şi emoţia îmi provocaseră şi mai multă foame. M-am ridicat şi am început să strâng tacâmurile murdare şi să le pun în liftul pentru mâncare.

— Dacă Charlotte ajunge în epoca dinozaurilor, ar putea să-mi aducă un pui de dinozaur? întrebă Caroline.

Strămătuşa Maddy clătină din cap.

— Animalele şi oamenii care nu posedă gena călătoriei în timp nu pot fi transportaţi prin timp. Şi-apoi, nici nu se poate călători atât de departe în trecut.

— Păcat, spuse Caroline.

— Nu, eu găsesc că e bine aşa, am intervenit. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla aici dacă toţi cei care călătoresc în timp ar aduce cu ei de fiecare dată dinozauri şi tigri cu dinţi-sabie - sau pe Attila, regele hunilor, ori pe Adolf Hitler.

Mama termină de vorbit la telefon.

— Rămân acolo peste noapte, spuse ea. Ca măsură de siguranţă.

— Unde anume? întrebă Nick.

Mama nu răspunse.

— Tanti Maddy? E totul în regulă?

Douăsprezece coloane susţin castelul timpului.
Douăsprezece animale domnesc în regat.
Acvila este gata de ascensiune.
Cinciul este cheia şi baza deopotrivă.
Aşa este în Cercul Celor Doisprezece,
numărul doisprezece devine doi. Falconul iese din ou
ca al şaptelea şi totuşi este numărul trei.
Fragment din scrierile secrete ale Contelui de Saint-Germain

Patru

Mătuşa Maddy şedea ciudat de ţeapănă în scaunul ei, cu ochii pironiţi în gol şi cu mâinile încleştate pe braţele scaunului. Din obraji îi dispăruse orice urmă de culoare.

— Mătuşă Maddy? Of, mamă, a făcut comoţie? Mătuşă Maddy! Mă auzi? Mătuşă Maddy!

Am vrut să-i iau mâna, dar mama m-a oprit.

— Nu pune mâna! N-o atinge!

Caroline începu să plângă.

— Ce are? strigă Nick. A înghiţit ceva?

— Trebuie să sunăm la Urgenţă, am spus eu. Mamă, fă ceva!

— Nu a făcut comoţie. Şi nici nu a înghiţit nimic. Are o viziune, spuse mama. Îşi revine în curând.

— Sigur?

Privirea fixă a strămătuşii Maddy îmi dădea fiori. Pupilele erau imense, iar pleoapele - perfect nemişcate.

— S-a făcut brusc aşa de frig aici, şopti Nick. Simţiţi şi voi?

Caroline gemu ca pentru ea:

— Faceţi să înceteze odată!

— Lucy! strigă cineva.

Ne-am adunat cu toţii laolaltă speriaţi, dar apoi ne-am dat seama că strămătuşa Maddy fusese cea care strigase. Şi chiar se făcuse mai frig. M-am uitat în jurul meu, dar nu era nici o fantomă prin încăpere.

— Lucy, copile drag. Mă duce la un copac. Un copac cu bobiţe roşii. Of, unde a dispărut acum? N-o mai pot vedea. E ceva aici, între rădăcini. O piatră preţioasă imensă, un safir şlefuit. Un ou.

Un ou de safir. Ce frumos e! Ce preţios! Dar acum începe să se crape, oh, se strică, e ceva înăuntru... o pasăre mică. Un corb. Zboară în pom. Strămătuşa Maddy râse. Însă privirea-i era la fel de fixă ca mai-nainte. Mâinile continuau să rămână încleştate pe braţele scaunului. Vine vântul. Râsul strămătuşii Maddy se potoli. O furtună. Totul se învârte. Zbor. Zbor cu corbul către stele. Un turn. Sus în turn, un ceas uriaş. Cineva şade acolo sus, pe ceas, şi bă- lăngăne din picioare. Coboară imediat, fată neascultătoare! Deodată, în vocea ei se simţi frica. Începu să ţipe: Furtuna o s-o dărâme. E prea sus. Ce face acolo? O umbră! O pasăre mare se roteşte pe cer! Acolo! Se năpusteşte asupra ei. Gwendolyn! Gwendolyn!

Nu se mai oprea. Am împins-o pe mama la o parte, am luat-o pe strămătuşa Maddy de umeri şi am zgâlţâit-o uşor.

— Sunt aici, mătuşă Maddy! Te rog! Uite!

Strămătuşa Maddy întoarse capul şi mă privi. Treptat, culoarea îi reveni în obraji.

— Îngeraşul meu, spuse ea. A fost o adevărată nebunie să te cocoţi aşa de sus!

— Eşti bine acum?

M-am uitat la mama.

— E bine.

— Nu, nu mi-e bine. A fost o viziune rea, spuse ea. Adică, începutul a fost drăguţ.

Caroline încetă să mai plângă. Ea şi Nick o priveau uimiţi pe strămătuşa Maddy.

— A fost de-a dreptul sinistru, mormăi Nick. Aţi observat ce frig s-a făcut?

— Ţi s-a părut, am spus eu.

— Ba nu!

— Şi eu am observat, spuse Caroline. Mi s-a făcut pielea de găină. Strămătuşa Maddy o luă de mână pe mama.

— Am întâlnit-o pe nepoata ta Lucy, Grace. Este neschimbată. Zâmbetul acela dulce...

Mama arăta de parcă ar fi stat să plângă.

— Restul iar nu am reuşit să-l înţeleg, continuă strămătuşa Maddy. Un ou din safir, un corb, Gwendolyn pe ceasornicul turnului şi-apoi pasărea aia rea. Tu înţelegi ceva?

Mama suspină.

— Bineînţeles că nu, tanti Maddy. Sunt viziunile tale.

Se aşeză pe unul dintre scaunele de lângă ea.

— Da, dar, cu toate acestea, tot nu le înţeleg, spuse strămătuşa Maddy. Ai notat tot, ca să-i putem povesti mai târziu totul mamei tale?

— Nu, mătuşică, nu am notat.

Maddy se apleacă înainte.

— Atunci, ar trebui să scriem imediat. Aşadar, mai întâi a apărut Lucy, apoi copacul. Bobiţe roşii... Să fi fost oare un scoruş? Acolo se afla o piatră preţioasă şlefuită în formă de ou... Doamne, ce foame-mi e! Sper că nu aţi mâncat desertul fără mine. Astăzi mi-am câştigat două porţii. Sau trei.

— Incidentul de mai devreme a fost mai mult decât sinistru, am spus eu.

Caroline şi Nick se duseseră deja la culcare, iar eu şedeam pe marginea patului mamei, încercând să direcţionez discuţia în aşa fel încât să-i pot povesti despre problema mea. „Mamă, astăzi după-amiază s-a întâmplat ceva, şi mi-e teamă că s-ar putea repeta."

Mama se afla în timpul ritualului de frumuseţe de seară. Terminase deja cu tenul. Era evident că merita să ai grijă de pielea ta. Mama nu îşi arăta cei patruzeci de ani.

— Am participat pentru prima oară la o viziune a strămătuşii Maddy, am spus eu.

— E pentru prima oară când a avut una în timpul cinei, răspunse mama, masându-şi crema pe care o aplicase pe mâini.

Mama spunea mereu că vârsta ţi se citeşte mai ales după pielea de pe mâini şi de pe gât.

— Şi poţi să iei în serios viziunile ei?

Mama ridică din umeri.

— Eu ştiu? Ai auzit şi tu ce lucruri confuze a povestit. Fiecare le poate interpreta după cum îi vine mai bine. A avut o viziune şi cu trei zile înainte să moară bunicul tău. Ceva cu o panteră neagră care-i sărea bunicului la piept.

— Bunicul a murit în urma unui infarct. Se potriveşte.

— Exact ce-am spus... cumva tot se potrivesc. Vrei şi tu cremă de mâini?

— Aşadar, crezi în asta? Adică în viziunile mătuşii Maddy, nu în crema de mâini.

— Cred că tanti Maddy chiar vede ce zice. Dar asta nu înseamnă nicidecum că prezice astfel viitorul. Sau că are vreun

alt înţeles.
— Nu pricep!
Am întins mâinile către mama, iar ea a început să mi le dea cu cremă.
— Într-un fel, este cam ca poveştile tale cu fantome, iubito. Eu sunt convinsă că le poţi vedea, la fel cum sunt convinsă că şi tanti Maddy are viziuni.
— Asta vrea să însemne că mă crezi că văd fantome, dar nu crezi că ele şi există? am spus eu tare şi mi-am retras revoltată mâinile.
— Nu ştiu dacă există cu adevărat, spuse mama. N-are nici o importanţă ce cred eu.
— Dar, dacă nu ar exista, asta ar însemna că doar mi le-aş închipui. Iar asta ar echivala cu a fi nebună.
— Nu, spuse mama. Ar însemna doar că... Of, iubito! Nici eu nu ştiu ce să zic. Uneori, am sentimentul că toţi membrii acestei familii au un pic cam prea multă imaginaţie. Şi cred că am trăi mult mai liniştiţi şi mai fericiţi dacă ne-am limita la ceea ce cred oamenii normali.
— Înţeleg, am încuviinţat eu.
Totuşi, poate că nu era o idee atât de bună să-i împărtăşesc noutăţile mele. „Hei, mamă, astăzi după-amiază, eu şi imaginaţia mea anormală am călătorit în trecut.'1
— Te rog să nu te simţi jignită, spuse mama. Ştiu că există lucruri între cer şi pământ pe care nu ni le putem explica. Însă poate că le dăm acestor lucruri o importanţă exagerată preocupându-ne prea mult de ele. Eu nu consider că eşti nebună. Nici tu, nici tanti Maddy. Însă, hai să fim serioase! Crezi că viziunile mătuşii Maddy ar avea vreo legătură cu viitorul tău?
— Poate.
— Ah, da? Ţi-ai propus ca în viitorul apropiat să te sui într-un turn şi să te aşezi pe ceasornicul de acolo ca să bălăngăni din picioare?
— Bineînţeles că nu. Dar poate că este, de fapt, un simbol.
— Da, poate că aşa e, spuse mama. Sau poate că nu e. Hai, du-te la culcare acum, iubito! A fost o zi lungă. Se uită la ceasul de pe noptieră. Să sperăm că, între timp, a scăpat şi Charlotte de ziua asta. Of, Doamne, îmi doresc aşa de mult să fi reuşit până la urmă.
— Poate că şi Charlotte are, pur şi simplu, prea multă

imaginaţie, am spus eu, apoi m-am ridicat şi i-am dat mamei un sărut.

Urma să mai încerc şi a doua zi.

Poate.

— Noapte bună.

— Noapte bună, fiica mea cea mare. Te iubesc.

— Şi eu pe tine, mamă.

După ce am intrat în camera mea şi am închis uşa, m-am băgat în pat, simţindu-mă ca naiba. Ştiam că ar fi trebuit să-i povestesc mamei totul. Însă ceea ce spusese mă pusese pe gânduri. Sigur că aveam multă imaginaţie, dar a avea imaginaţie era una, iar a-ţi închipui că ai călătorit în timp era cu totul altceva.

Oamenii care şi-au închipuit aşa ceva au fost puşi sub observaţie şi tratament medical. Pe drept cuvânt, găseam eu. Poate că eram şi eu la fel ca persoanele alea care pretindeau că fuseseră răpite de extratereştri. Adică, pur şi simplu dusă.

Am pocnit din degete ca să se stingă veioza de pe noptieră şi m-am cuibărit sub pătură. Ce era mai rău, la urma urmei? Să fii nebun sau să călătoreşti cu adevărat în timp?

„Probabil că ultima“, m-am gândit eu. Împotriva primeia, probabil, puteai să iei pastile.

Pe întuneric, frica se reinstală. Am început să mă gândesc din nou la cât de mult aş cădea de aici de sus până pe sol. Aşa că am pocnit din degete ca să se aprindă iar veioza şi m-am întors cu faţa la perete. Pentru a putea adormi, am încercat să mă gândesc la ceva inofensiv, neutru, dar nu-mi venea nimic în minte. În cele din urmă, am început să număr invers de la o mie.

La un moment dat, trebuie să fi adormit, căci visam o pasăre mare când m-am trezit cu inima bătându-mi cu putere.

Apăru din nou senzaţia groaznică de ameţeală. Panicată, am sărit din pat şi am început să fug, atât cât îmi permiteau genunchii moi ca de gumă, înspre camera mamei. Nu-mi păsa dacă avea să mă considere nebună, voiam numai să se termine ce mi se întâmpla. Şi nu îmi doream să cad de la înălţimea a trei etaje!

Am reuşit să ajung doar până în hol, apoi m-am prăbuşit. Convinsă că mi-a venit sfârşitul, am închis strâns ochii. Dar nu am făcut decât să cad destul de dureros în genunchi pe ceva care s-a simţit la fel ca familiarul parchet. Am deschis precaută

ochii. Se luminase, ca şi când s-ar fi făcut deodată dimineaţă. Sperasem pentru o clipă că nu se întâmplase nimic, dar apoi am văzut că nimerisem în holul nostru, care arăta însă altfel decât îl ştiam. Pereţii erau văruiţi în verde oliv, iar de tavan nu atârna nici o lustră.

Din camera lui Nick se auzeau voci. Voci de femei.

M-am ridicat repede. Dacă mă vedea cineva... Cum puteam să explic de unde apărusem aşa subit? Şi îmbrăcată cu o pijama Hello Kitty.

— M-am săturat să mă mai trezesc devreme, spuse o voce. Walter are voie să doarmă până la nouă! Noi însă? Aş fi putut să rămân şi eu la fermă şi să continui să mulg vacile.

— Walter a fost de serviciu jumătate din noapte, Clarisse. Bone- ţica îţi şade strâmb, spuse a doua voce. Strecoară-ţi părul sub ea cum se cuvine, altfel ne ocărăşte doamna Mason.

— Ea oricum nu face decât să ne ocărască toată ziulica, murmură prima voce.

— Sunt alte doamne ale casei mult mai severe, draga mea Clarisse. Vino acum, am întârziat. Mary a coborât deja de un sfert de oră.

— Da, şi şi-a făcut chiar şi patul. Zeloasă ca-ntotdeauna; şi curată, întocmai cum îşi doreşte doamna Mason. Într-adins face asta. Ai atins vreodată cu mâna pledul ei? Este moale, moale. Nu-i cinstit!

Trebuia să plec de aici în cea mai mare viteză. Dar încotro? Noroc că ştiam locul.

— Pledul meu zgârie groaznic, se plânse vocea lui Clarisse.

— La iarnă ai să fii bucuroasă că-l ai. Hai acum!

Cineva apăsă pe clanţă. Am sărit lângă dulapul din perete, am tras de uşă, am deschis-o, apoi am închis-o din nou, exact în momentul în care uşa camerei lui Nick se deschise.

— Doar că nu pricep de ce este pledul meu aspru, iar Mary are unul atât de moale, spuse vocea lui Clarisse. Totul este atât de nedrept aici! Betty are voie să plece cu Lady Montrose la ţară, iar noi trebuie să rămânem toată vara în oraşul ăsta îmbâcsit.

— Chiar ar trebui să încerci să nu te mai plângi atâta, Clarisse.

Nu puteam decât să fiu de acord cu cealaltă femeie. Clarisse asta nu era decât o megasmiorcăită.

Le-am auzit pe cele două coborând treptele şi am răsuflat

uşurată. Scăpasem ca prin urechile acului. Ce bine că ştiam locul! Şi-acum ce era de făcut? Trebuia să aştept în dulap până urma să mă întorc? Probabil că era cel mai sigur aşa. Suspinând, mi-am încrucişat braţele la piept.

În spatele meu, cineva gemu în întuneric.

Am îngheţat de frică. Pentru Dumnezeu, ce era asta?

— Clarisse, tu eşti? se auzi de pe raftul de lenjerie. Era o voce bărbătească. Am adormit?

Cerule mare! Cineva chiar dormea în dulap. Ce apucături mai erau şi astea?

— Clarisse? Mary? Cine e aici? întrebă vocea, de data asta evident mai trează.

Se auzi ceva în întuneric. O mână pipăi după mine şi mă atinse pe spate. Nu am aşteptat să mă prindă, ci am deschis uşa dulapului şi am fugit.

— Stai! Rămâi pe loc!

Am privit scurt peste umăr. Un tânăr într-o cămaşă lungă şi albă sări după mine din dulap.

Am coborât în fugă treptele. În numele cerului, unde ar fi trebuit să mă ascund acum? Paşii locatarului dulapului se auzeau tropăind în urma mea, iar el urla:

— Opriţi hoţul!

Hoţ? Probabil că nu auzeam bine! Ce-i furasem oare? Scufia de noapte?

Ce bine că puteam să cobor treptele astea şi-n somn. Cunoşteam fiecare treaptă ca pe propriul buzunar. Am coborât două etaje cu viteza luminii, trecând pe lângă tabloul cu stră-stră-străunchiul Hugh, pe care l-am lăsat pe stânga cu un oarecare regret, căci uşa secretă din spatele lui ar fi fost o ieşire grozavă din această situaţie nenorocită. Dar mecanismul se bloca totdeauna un pic, iar în timpul de care aveam nevoie ca să deschid uşa bărbatul în cămaşă de noapte m-ar fi ajuns. Nu, aveam nevoie de o ascunzătoare mai bună.

La primul etaj, aproape că am dărâmat o fată cu bonetă care ducea o cană mare. A scos un ţipăt strident când am trecut în viteză pe lângă ea şi - ca într-o scenă de film - a lăsat să-i cadă cana. Podeaua s-a umplut de lichid amestecat cu cioburi.

Am sperat că urmăritorul meu va aluneca - tot ca într-o scenă de film. Oricum, nu a trecut prea repede de zonă. Avansul l-am folosit pentru a urca în fugă treptele care duceau la galeria

pentru orchestră. Am smuls uşa de la ascunzătoarea de sub scări şi m-am ghemuit acolo. La fel ca în vremea mea, aici era praf, dezordine şi plin de pânze de păianjen. Prin crăpăturile dintre trepte pătrundea ceva lumină, destulă pentru a vedea că aici nu dormea nimeni. La fel ca la noi, locul era ticsit până în ultimul colţişor cu vechituri.

Auzeam de deasupra voci vorbind tare. Bărbatul în cămaşă de noapte discuta cu biata fată care scăpase cana.

— Probabil că e o hoaţă! Nu am mai văzut-o prin casă.

Începură să se mai audă şi alte voci.

— A fugit jos. Poate că mai sunt şi alţi hoţi în casă.

— N-am ce să fac, doamnă Mason. Hoaţa asta a năvălit pur şi simplu peste mine. Probabil căuta bijuteriile lui Milady.

— Pe scări nu m-am întâlnit cu nimeni, aşa că sigur încă stă ascunsă pe undeva. Încuiaţi uşa şi scotociţi toată casa, ordonă o voce feminină foarte energică. Iar dumneata, Walter, du-te imediat sus şi îmbracă-te. Gambele dumitale păroase nu sunt cea mai plăcută imagine în zori de zi.

Doamne! Copil fiind, mă ascunsesem aici de vreun milion de ori, dar nu-mi fusese niciodată mai frică decât în acel moment că aş putea fi descoperită. Atentă, fără să fac vreun zgomot care să mă dea de gol, m-am afundat cât mai adânc printre vechituri. Un păianjen îmi alergă pe braţ, iar eu abia m-am abţinut să nu ţip cât mă ţinea gura, aşa de mare era.

— Lester, domnule Jenkins şi tu, Tott, controlaţi parterul şi beciul. Eu şi Mary verificăm la primul etaj. Clarisse, păzeşte uşa din spate, Helen - intrarea.

— Şi dacă vrea să scape prin bucătărie?

— Atunci ar trebui să treacă mai întâi de doamna Craine şi de oalele ei de metal. Căutaţi sub scări şi în spatele tuturor draperiilor.

Eram pierdută.

Ah, la naiba. Totul era de-a dreptul suprarealist!

Mă aflam într-o magazie, în pijama, printre pânze groase de păianjen, mobile prăfuite şi - o, Doamne! - un crocodil împăiat, aşteptând să fiu arestată pentru tentativă de jaf. Şi toate astea numai pentru că ceva nu a mers bine, iar Isaac Newton a greşit nişte calcule.

Simţindu-mă foarte furioasă şi neajutorată, am început să plâng. Poate că acestor oameni avea să li se facă milă de mine

dacă mă găseau în asemenea hal. În întunericul de sub scară nu vedeam decât ochii crocodilului împăiat licărind intermitent. De peste tot se auzeau paşi. Praful ce cădea de pe treptele de deasupra îmi intra în ochi.

Apoi însă, am simţit din nou gheara din stomac, o senzaţie care nu-mi mai fusese niciodată aşa de dragă. Crocodilul dispăru din faţa ochilor, apoi totul începu să se rotească iar în jurul meu şi se făcu din nou linişte. Şi întuneric beznă.

Am inspirat adânc. Nu aveam motive să mă panichez. Probabil că revenisem şi mă aflam acum în vremurile noastre, blocată în magazia de sub scară. Unde încă mai existau pânze groase de păianjen.

Ceva mă mângâie delicat pe faţă. OK, deci existau totuşi motive de panică. Am început să dau din braţe cu disperare şi să lovesc cu picioarele pe sub o comodă. Bubuia, lemnul scârţâia, iar o veioză veche se prăvăli pe podea. Aşa apreciam eu, că fusese o veioză, căci de văzut n-o văzusem. Dar reuşisem să mă eliberez. Uşurată, m-am dus pe pipăite înspre uşă şi am ieşit târâş. Afară din ascunzătoare era încă întuneric, însă reuşeam să disting conturul balustradei, ferestrele înalte, candelabrele sclipitoare.

Şi pe cineva care venea spre mine. Lumina unei lanterne mă orbi.

Am deschis gura să ţip, dar nu am reuşit să scot vreun sunet.

— Căutaţi ceva anume în magazie, Miss Gwendolyn? întrebă persoana. Era domnul Bernhard. Vă ajut cu plăcere.

— Ăăă, păi... eu... Nu mai aveam aer, aşa de tare mă speriasem. Dar dumneavoastră ce faceţi aici jos?

— Am auzit gălăgie, spuse domnul Bernhard cu demnitate. Arătaţi un picuţ cam... prăfuită.

— Da.

Prăfuită, plină de zgârieturi şi cu faţa plânsă. Mi-am şters pe furiş lacrimile de pe obraji.

Domnul Bernhard mă cercetă în lumina lanternei cu ochii lui de bufniţă. Eu mi-am întors sfidătoare privirea. Doar nu era interzis să te ascunzi noaptea într-un dulap, nu? Şi ce-l interesau pe domnul Bernhard motivele?

Oare şi dormea cu ochelarii pe nas?

— Mai sunt două ore până să sune deşteptarea, spuse el în cele din urmă. Propun să le petreceţi în patul dumneavoastră.

Mă voi odihni şi eu un pic. Noapte bună.
— Noapte bună, domnule Bernhard, am spus şi eu.

Din Analele gardienilor
12 iulie 1851

În ciuda unei percheziţii minuţioase a casei,
hoaţa care a fost văzută în zorii zilei în reşedinţa din Bourdon Place a lordului Horatio Montrose (Cercul Iniţiaţilor)
nu a putut fi găsită. Probabil că a reuşit să fugă în grădină
pe una dintre ferestre. Menajera casei, doamna Mason,
a întocmit o listă cu obiectele sustrase. Argintărie şi bijuterii preţioase
aparţinând lui Lady Montrose, printre care un colier
oferit în dar mamei lordului Montrose de către Ducele de Wellington. Lady Montrose se află momentan la ţară.

A consemnat: David Loyde, Iniţiat de gradul doi

Cinci

— Arăţi terminată, spuse Leslie în pauză, în curtea şcolii.
— Aşa mă şi simt.
Leslie îmi mângâie uşor braţul.
— De fapt, nu-ţi stă rău cu cearcăne, încercă ea să-mi ridice moralul. Îţi accentuează albastrul ochilor.
Nu mi-am putut abţine un rictus. Leslie era atât de dulce. Şedeam pe banca de lemn de sub castani şi nu puteam vorbi decât în şoaptă, căci în spatele nostru şedeau Cynthia Dale cu o prietenă şi, imediat lângă ele, Gordon - Măcănit-de-Raţă, Mormăit-de-Urs - Gelderman cu încă doi băieţi din clasa noastră vorbeau despre fotbal. Nu voiam să audă ce discutam noi. Şi-aşa mă considerau cam ciudată.
— Ah, Gwen! Ar fi trebuit să vorbeşti cu mama ta.
— Ai mai spus asta de cel puţin cincizeci de ori.
— Da, pentru că am dreptate. Chiar nu înţeleg de ce nu ai făcut-o!
— Pentru că... Of, ca să fiu sinceră, nici eu însămi nu înţeleg.

Am tot sperat cumva că nu se va repeta.

— Numai când îmi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla cu toată aventura de azi-noapte! Gândeşte-te numai la profeţia strămătuşii tale: asta nu poate însemna decât că eşti în mare pericol - ceasornicul este simbolul călătoriei în timp, turnul înalt înseamnă pericol, iar pasărea... of, n-ar fi trebuit s-o trezeşti! Probabil că abia după aceea lucrurile ar fi devenit cu adevărat palpitante. În după-amiaza asta am să cercetez totul cu mare atenţie - corb, safir, turn, scoruş. Am descoperit o pagină plină cu informaţii despre fenomene paranormale. Şi am mai făcut rost de o mulţime de cărţi despre călătorii în timp. Şi filme. Înapoi în viitor, toate trei părţile. Poate reuşim să învăţăm ceva din ele...

Mă gândeam cu nostalgie la cât de haios era să stau împreună cu Leslie la ea acasă pe sofa şi să ne uităm la DVD-uri. Uneori reduceam volumul şi recitam simultan replicile.

— Ai ameţeli?

Am clătinat din cap. Acum ştiam cum se simţise Charlotte în toate aceste ultime săptămâni. Întrebările astea reuşeau să calce pe nervi pe oricine. Mai cu seamă că eu însămi mă aflam într-o permanentă stare de pândă, aşteptând să apară senzaţia de ameţeală.

— Măcar de-am şti când are să se întâmple din nou, spuse Leslie. Găsesc că este de-a dreptul nedrept! Charlotte a fost pregătită tot timpul pentru aşa ceva, pe când tu trebuie să înfrunţi singură situaţia.

— Habar n-am ce ar fi făcut Charlotte dacă ar fi fost în locul meu azi-noapte, urmărită de omul acela care dormea în dulapul nostru din perete, am spus eu. Nu cred că orele ei de dans şi de scrimă ar fi ajutat-o prea mult într-o astfel de situaţie. Ca să nu mai vorbim că nu era nici un cal cât vedeai cu ochii, cu care să fi putut s-o zbughească de-acolo.

Am început să chicotesc, căci mi-o imaginam pe Charlotte în locul meu, urmărită prin toată casa de sălbaticul Walter din dulap. Poate că ea ar fi înşfăcat o spadă de pe peretele din salon şi ar fi masacrat cu ea sărmanii servitori.

— Nu, prostuţo! în primul rând, ei nu i s-ar fi întâmplat din start aşa ceva, căci, cu ajutorul crono-chestiei ăleia, ea ar fi călătorit în altă parte, exact la momentul potrivit. Undeva unde ar fi fost linişte şi pace. Unde nu i s-ar fi putut întâmpla absolut

nimic! Pe când tu preferi să-ţi rişti viaţa decât să dezvălui membrilor familiei tale că au instruit pe cine nu trebuia.

— Poate că până acum a reuşit şi Charlotte să călătorească în timp, şi-atunci au şi ei ce-şi doresc.

Leslie oftă şi începu să ruleze teancul de hârtii din poală. Pregătise un fel de document pentru mine, care conţinea o mulţime de informaţii utile. Sau poate nu chiar aşa de utile. De exemplu, imprimase fotografii cu maşini de epocă şi scrisese la fiecare anul în care fuseseră realizate. Astfel, maşina pe care o văzusem în prima mea călătorie era din 1906.

— Jack Spintecătorul a sălăşluit în East End. În 1888. Din păcate, nu s-a aflat niciodată cine a fost de fapt. Au fost suspectaţi tot felul de tipi, dar pentru nici unul nu s-au găsit dovezi. Aşadar, dacă se va întâmpla să te rătăceşti vreodată prin East End, în 1888, orice bărbat este un potenţial pericol. Marele incendiu din Londra a avut loc în 1666, ciumă a fost cam tot timpul, dar anii 1348,1528 şi 1664 au fost critici. Apoi, bombardamentele din cel de-al Doilea Război Mondial. Au început în 1940; întreaga Londră a devenit o ruină. Trebuie să afli dacă a fost afectată sau nu casa voastră. Dacă nu, înseamnă că acolo eşti în siguranţă. În caz contrar, catedrala Saint Paul ar fi un loc bun, deoarece aceasta a fost lovită doar o dată, dar, ca prin minune, a rămas în picioare. Cred că te-ai putea adăposti, pur şi simplu, acolo.

— Totul sună îngrozitor de periculos, am spus eu.

— Da. Şi eu mi-am închipuit dintotdeauna totul oarecum mai romantic. Ştii, mă gândeam că Charlotte trăieşte acolo, ca să zic aşa, propriile filme istorice. Dansează cu Mr. Darcy la un bal. Se îndrăgosteşte de un scoţian sexy. Îi spune lui Anne Boleyn că n-ar trebui sub nici o formă să se mărite cu Henric al VIII-lea. Ceva de genul ăsta.

— Anne Boleyn a fost cea căreia i s-a tăiat capul?

Leslie încuviinţă.

— Există un film grozav cu Natalie Portman. Aş putea să închiriez DVD-ul... Gwen, te rog să-mi promiţi c-o să vorbeşti azi cu mama ta.

— Promit. Chiar în seara asta.

— Ştiţi unde este Charlotte?

Capul Cynthiei Dale se iţi de după trunchiul copacului.

— Voiam să copiez de la ea eseul despre Shakespeare. Ăăă,

adică voiam să mă inspir puţin.
— Charlotte este bolnavă, am spus eu.
— Ce are?
— Ăăăă...?
— Diaree, spuse Leslie. O formă foarte urâtă. Toată ziua stă pe closet.
— Te rog, fără detalii, spuse Cynthia. Pot, atunci, să văd eseurile voastre?
— Nici noi nu le-am terminat încă, răspunse Leslie. Mai vrem să ne mai uităm şi la Shakespeare îndrăgostit pe DVD.
— Poţi să citeşti eseul meu, se băgă în vorbă Gordon Gelderman cu voce de bas.
Capul lui apăru de cealaltă parte a trunchiului copacului.
— Totul de pe Wikipedia.
— Aş putea şi eu să intru pe Wikipedia, spuse Cynthia.
Clopoţelul sună.
— Două ore de engleză, gemu Gordon. O adevărată pedeapsă pentru oricine. Dar Cynthia salivează deja cu gândul la Făt-Frumos.
— Ţine-ţi gura, Gordon!
Însă Gordon nu-şi ţinea niciodată gura, după cum se ştia.
— Nu înţeleg de ce-l găsiţi cu toatele aşa de nemaipomenit pe domnul Whitman, când el este cât se poate de poponar.
— Prostii! explică Cynthia şi se ridică revoltată.
— Şi încă ce poponar.
Gordon o urmă spre intrare. Avea să-i vorbească Cynthiei până la etajul doi, fără probleme, fără ca măcar să fie nevoit să tragă aer în piept, fie şi o singură dată.
Leslie îşi dădu ochii peste cap.
— Hai! spuse ea şi-mi întinse mâna ca să mă tragă de pe bancă. Să mergem la Făt-Frumos Veveriţă!
Pe scări, la etajul doi, i-am ajuns din urmă pe Cynthia şi pe Gordon, care încă mai discutau despre domnul Whitman.
— Se vede după inelul ăla stupid cu sigiliu, spuse Gordon. Numai poponarii poartă aşa ceva.
— Bunicul meu purta mereu un astfel de inel, am spus eu, deşi, de fapt, nu voiam deloc să mă bag.
— Atunci e şi bunicu-tău poponar, mi-o trânti Gordon.
— Eşti doar invidios, spuse Cynthia.
— Invidios? Eu?

— Exact. Invidios. Pentru că domnul Whitman este cel mai chipeş, mai viril şi mai inteligent heterosexual posibil. Şi pentru că, pe lângă el, tu nu eşti decât un băiat firav, neghiob şi neînsemnat.

— Mulţumesc din suflet pentru compliment, spuse domnul Whitman.

Se apropiase pe nesimţite de noi, ţinând un teanc de foi sub braţ şi arătând, ca-ntotdeauna, atât de bine, că-ţi tăia respiraţia. (Chiar dacă aducea puţintel cu o veveriţă.)

Cynthia se făcu mai roşie decât roşul cel mai roşu, dacă aşa ceva există. Chiar mi-era milă de ea.

Gordon rânjea răutăcios.

— Iar tu, dragul meu Gordon, poate ar trebui să te mai documentezi puţin despre inelele cu sigiliu şi despre cei care le poartă, spuse domnul Whitman. Până săptămâna viitoare, aş dori să scrii un eseu pe această temă.

Acum fu rândul lui Gordon să se înroşească. Însă, spre deosebire de Cynthia, el mai putu să rostească:

— Pentru ora de engleză sau de istorie?

— Aş aprecia dacă ai scoate în evidenţă aspectele istorice, dar îţi las mână liberă. Să spunem cinci pagini până lunea viitoare? Domnul Whitman deschise uşa clasei noastre şi ne adresă un zâmbet radios. Poftiţi, vă rog!

— Îl urăsc, murmură Gordon în drum spre locul lui.

Leslie îl bătu pe umăr consolator.

— Eu cred că sentimentul este reciproc.

— Te rog, spune-mi că tocmai am visat, murmură Cynthia.

— Tocmai ai visat, am spus eu, îndeplinindu-i dorinţa. În realitate, domnul Whitman nu a auzit că ai spus că-l consideri cel mai sexy bărbat în viaţă.

Cynthia se aşeză gemând.

— Aş vrea să se deschidă pământul şi să mă înghită!

Eu m-am aşezat la locul meu de lângă Leslie.

— Săraca, încă mai arată ca o roşie.

— Da, iar eu sunt de părere că roşie o să rămână până la sfârşitul şcolii. Mamă, ce penibil a fost.

— Dar poate că acum domnul Whitman o să-i dea note mai bune.

Domnul Whitman privi spre locul lui Charlotte şi chipul îi deveni gânditor.

— Domnule Whitman? Charlotte este bolnavă, am spus eu. Nu ştiu dacă mătuşa mea a sunat la secretariat...

— Are diaree, completă Cynthia.

Se pare că simţea nevoia să nu fie singura care să se simtă penibil.

— Charlotte este scutită, spuse domnul Whitman. Probabil că va lipsi câteva zile. Până ce... intră totul în normal. Se întoarse şi scrise cu creta pe tablă: „Sonetul11. Ştie cineva câte sonete a scris Shakespeare?

— Ce a vrut să spună cu intră totul în normal? i-am şoptit eu lui Leslie.

— Şi mie mi s-a părut că nu s-a referit neapărat la diareea lui Charlotte, îmi răspunse Leslie, tot în şoaptă.

Aceeaşi impresie o avusesem şi eu.

— Te-ai uitat mai atentă la inelul lui? şopti Leslie.

— Nu. Dar tu?

— Pe el este gravată o stea. O stea cu douăsprezece colţuri!

— Ei, şi?

— Douăsprezece colţuri - ca la ceas.

— Ceasul nu are colţuri.

Leslie îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-ţi pică fisa? Douăsprezece! Ceas! Timp! Călătorii în timp! Pun pariu... Gwen?

— Ah, la naiba! am spus eu. Iar am senzaţia aceea ciudată în stomac.

Leslie se holbă la mine îngrozită.

— Oh, nu!

Eu eram la fel de îngrozită. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă evapor sub ochii colegilor mei de clasă. Aşa că m-am ridicat şi-am pornit clătinându-mă spre uşă, cu mâna apăsată pe stomac.

— Cred că îmi vine să vărs, i-am spus domnului Whitman şi, fără să-i mai aştept răspunsul, am deschis uşa şi m-am năpustit afară din clasă.

— Poate că ar trebui să meargă cineva după ea, l-am auzit pe domnul Whitman zicând. Leslie, vrei tu, te rog, să te duci?

Leslie veni ca o furtună după mine şi închise energic uşa clasei.

— OK, repede! La toaletă, acolo nu ne vede nimeni. Gwen? Gwenny?

Chipul lui Leslie deveni neclar, vocea i se auzea ca venind de departe. Apoi dispăru cu totul. Mă aflam singură pe un coridor ai cărui pereţi erau îmbrăcaţi în tapet aurit. Sub picioare, în locul travertinului durabil, se întindea un minunat parchet, strălucitor de lustruit, prevăzut cu intarsii artistice. În mod clar era noapte, sau cel puţin seară, dar de pereţi erau prinse candelabre cu lumânări arzând, iar de tavanele pictate atârnau tot candelabre, având şi ele lumânări aprinse. Totul era scăldat într-o lumină caldă, aurie.

Primul meu gând a fost: „Super, nu am căzut”. Al doilea: „Unde pot să mă ascund aici, înainte să mă vadă cineva?”

Căci nu eram singură în această casă. De jos se auzea muzică, acorduri de vioară. Şi voci.

Destul de multe voci.

Din cunoscutul hol de la etajul doi al colegiului Saint Lennox nu mai era mare lucru de recunoscut. Încercam să-mi aduc aminte cum era împărţit spaţiul. În spatele meu se afla uşa clasei mele, vizavi, doamna Couter tocmai avea oră de geografie la a şasea. Alături era o sală cu materiale didactice. Dacă m-aş ascunde acolo, măcar nu m-ar vedea nimeni la întoarcere.

Pe de altă parte, sala materialelor era, de obicei, încuiată şi poate nu era o idee aşa de bună să mă ascund acolo. Dacă mă întorceam într-o încăpere încuiată, trebuia să găsesc o explicaţie foarte plauzibilă pentru cum naiba reuşisem să intru acolo.

Dacă însă mă duceam într-o altă încăpere, la întoarcere m-aş fi materializat din neant în faţa mai multor elevi şi a unui profesor. Iar să găsesc o explicaţie pentru asta era chiar şi mai greu.

Poate că trebuia, pur şi simplu, să rămân pe acel hol şi să sper că nu avea să dureze aşa de mult. Nici la primele mele salturi în timp nu lipsisem mai mult de câteva minute.

M-am sprijinit de tapetul de brocart, aşteptând cu nerăbdare senzaţia de ameţeală. De jos răzbătea un zgomot confuz de voci şi de râsete, auzeam clinchete de pahare, apoi viorile începură din nou să cânte. Suna ca şi când jos se aflau mulţi oameni care se distrau de minune. Poate că era şi James printre ei. La urma urmei, cândva el locuise aici. Îmi imaginam că era undeva acolo, jos - cât se poate de viu - şi că dansa după muzica viorilor.

Păcat că nu puteam să-l întâlnesc. Dar probabil că n-ar fi fost

foarte bucuros dacă i-aş fi spus de unde ne cunoşteam. Adică, unde urma să ne cunoaştem, mult timp după ce a murit, ăăă, adică după ce urma să moară.

Dacă aş fi ştiut de ce murise, poate că aş fi putut să-l avertizez. „Hei, James, pe 15 iulie, în Park Lane, o să-ţi cadă o cărămidă în cap, aşa că mai bine stai acasă în acea zi.“ Din păcate, James nu ştia din ce cauză murise. Nici măcar nu ştia că murise. Ăăăă, că urma să moară. Că urma să fie mort.

Cu cât te gândeai mai mult la chestia asta cu călătoria în timp, cu atât părea mai complicată.

De pe scări se auziră paşi. Cineva urca în fugă. Nu, erau chiar două persoane. La naiba! Nu se putea să stai liniştit undeva nici măcar câteva minute? încotro să mă duc? M-am decis pentru sala în care, în vremea mea, era clasa a şasea. Clanţa uşii se blocă. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că trebuia să împing clanţa în sus, nu în jos.

Când, în sfârşit, am reuşit să mă furişez în încăpere, paşii ajunseseră foarte aproape. Şi acolo ardeau lumânări în sfeşnice prinse de pereţi. Câtă neglijenţă să le laşi să ardă nesupravegheate! Acasă era scandal dacă uitam vreodată să sting vreo lumânare din camera de cusut.

M-am uitat împrejur după o ascunzătoare, dar camera era mobilată jalnic. Existau un fel de sofa cu nişte picioare aurii strâmbe, un birou, scaune tapiţate, nimic după care să te poţi ascunde dacă erai mai mare decât un şoricel. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă pitesc după una dintre draperiile aurii, lungi până-n podea - o ascunzătoare nu foarte originală. Dar încă nu mă căuta nimeni.

Afară, pe coridor, se auzeu voci.

— Unde vrei să te duci? întrebă o voce bărbătească, destul de furioasă.

— Oriunde! Numai să plec de lângă tine, răspunse o altă voce.

Era o voce de fată - mai exact, o fată care plângea. Spre disperarea mea, aceasta intră în fugă chiar în camera în care mă aflam eu. Iar bărbatul o urmă. Le puteam vedea umbrele pâlpâitoare de după draperie.

Ah, era clar! Dintre toate încăperile de la acest etaj, trebuiau s-o aleagă exact pe aceasta.

— Lasă-mă-n pace, spuse vocea de fată.

— Nu pot să te las în pace, replică bărbatul. De fiecare dată

când te las singură, faci o prostie.

— Pleacă! repetă fata.

— Nu, n-am să plec. Ascultă, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Şi totuşi, ai făcut-o! Pentru că aveai ochi doar pentru ea.

Bărbatul râse încetişor.

— Eşti geloasă.

— Ai vrea tu!

Grozav! O pereche de îndrăgostiţi care se certau! Putea să dureze. Urma să rămân în spatele acestei draperii până când aveam să sar înapoi în timp şi să apar pe neaşteptate exact în faţa pervazului ferestrei din clasa în care doamna Counter avea oră. Poate că puteam să-i povestesc doamnei Counter că participasem la un experiment de fizică. Sau că fusesem tot timpul acolo, doar că ea nu mă observase.

— Contele se va întreba unde am dispărut, reluă vocea de bărbat.

— Contele n-are decât să-şi trimită fratele de suflet transilvănean să ne caute. În realitate, nici măcar nu este conte. Titlul lui este la fel de fals precum obrajii rozalii ai... cum o cheamă?

În timp ce vorbea, fata pufnea furioasă pe nas. Îmi părea cunoscută de undeva. Foarte cunoscută. Am tras cu ochiul cu mare atenţie de după draperie. Ambii stăteau exact în faţa uşii şi-i puteam vedea doar din profil. Fata era chiar o fetişcană şi purta o rochie fantastică din mătase de un albastru-închis, cu brocart brodat, partea de jos fiind atât de amplă, încât cu greu ar fi putut să treacă printr-o uşă normală. Avea un păr alb ca zăpada, adunat precum un turn ciudat în creştetul capului, de unde se revărsa în bucle înapoi peste umeri. Nu putea fi decât o perucă. Bărbatul avea şi el păr alb, prins la ceafă într-o panglică. În ciuda culorii bătrâneşti a părului, ambii păreau foarte tineri şi, în plus, foarte drăguţi - mai ales bărbatul. De fapt, era mai degrabă un băiat, de optsprezece, poate nouăsprezece ani. Şi arăta atât de bine, că-ţi tăia respiraţia. Un profil bărbătesc perfect, aş fi spus eu. Nu mă săturam să-l privesc. Am ieşit mult mai mult din ascunzătoarea mea decât voiam de fapt.

— I-am uitat din nou numele, spuse tânărul, continuând să râdă.

— Mincinosule!

— Contele n-are cum să împiedice comportamentul lui Rakoczy, spuse tânărul, redevenit serios. Cu siguranţă că-l va pedepsi pentru asta. Nu trebuie să-l placi pe conte, ci doar să-l respecţi.

Fata pufăi din nou dispreţuitor, iar eu am avut iarăşi sentimentul unei familiarităţi ciudate.

— Nu trebuie nimic, spuse ea şi se întoarse brusc spre fereastră. Adică înspre locul unde mă aflam eu.

Am vrut să mă ascund şi mai bine în spatele draperiei, dar m-am blocat în mijlocul acţiunii.

Era imposibil!

Fata avea chipul meu. Priveam în propriii ochi speriaţi!

Fata păru la fel de nedumerită ca mine, dar ea îşi reveni mai repede din şoc. Făcu o mişcare clară cu mâna: „Ascunde-te! Dispari!”

Respirând cu greu, mi-am retras din nou capul în spatele draperiei. Cine era? Aşa o asemănare nu avea cum să existe! Trebuia să mă mai uit o dată.

— Ce-a fost asta? am auzit eu vocea băiatului.

— Nimic! spuse fata.

Să fi fost şi vocea mea?

— La fereastră.

— Nu e nimic aici!

— Poate că este cineva în spatele draperiei şi trage cu ure...

Fraza se încheie cu un zgomot surprinzător. Brusc, se instală liniştea. Acum ce se mai întâmplase?

Fără să mă gândesc, am tras draperia la o parte. Fata care semăna cu mine îşi lipise buzele de ale băiatului. La început, el primi asta pasiv, apoi o prinse cu mâinile de talie şi o strânse lângă el. Fata închise ochii.

Am simţit deodată fluturi în stomac. Era ciudat să mă privesc pe mine însămi sărutându-mă. Constatam că o făceam destul de bine. Mi-era clar că fata îl săruta pe băiat doar ca să-i abată atenţia de la mine. Era drăguţ din partea ei, dar de ce făcea asta? Şi cum puteam să mă strecor pe lângă ei fără să fiu observată?

Fluturii din stomacul meu se transformară în păsări care dădeau din aripi, iar imaginea celor doi sărutându-se deveni neclară. După care, iată-mă deodată în sala clasei a şasea, cu nervii întinşi la maximum.

Linişte.
Crezusem că, din cauza apariţiei mele bruşte, majoritatea elevilor aveau să înceapă să ţipe, motiv pentru care cineva - doamna Counter? - avea să leşine de spaimă.
Dar clasa era goală. Am răsuflat uşurată. Măcar de data asta avusesem noroc. M-am prăbuşit pe un scaun şi mi-am pus capul pe un pupitru. Ceea ce se întâmplase depăşea momentan capacitatea mea de înţelegere. Fata, tânărul drăguţ, sărutul...
Fata aceea nu numai că arăta ca mine.
Fata aceea eram eu.
Nu putea fi o greşeală. Mă recunoscusem fără urmă de îndoială după aluniţa sub formă de semilună de pe tâmplă, cea pe care mătuşa Glenda o numea mereu „banană caraghioasă”.
Atâta asemănare era imposibilă.

Opalul şi Chihlimbarul, prima pereche,
Agatul cântă în si bemol, lupul avatar,
Duet - solutio! - cu Acvamarinul.
Urmează puternicii Smarald şi Citrin,
gemenii Cornaline în Scorpion,
şi Jadul, numărul opt, digestio. În mi major: Turmalinul negru,
Safirul în fa, cât de luminos părea.
Şi aproape simultan, Diamantul, ca unsprezece şi şapte,
l-a recunoscut pe Leu.
Proiectio! Timpul curge,
Rubinul constituie începutul, dar şi sfârşitul.

Din scrierile secrete ale Contelui de Saint-Germain

Şase

Nu. Nu aveam cum să fiu eu.
Eu nu am mai sărutat niciodată un băiat.
Bine, aproape niciodată. Oricum, nu aşa. A fost acel Mortimer din clasa de deasupra noastră, cu care am ieşit vara trecută exact două săptămâni şi o jumătate de zi. Nu neapărat pentru că fusesem îndrăgostită de el, ci mai degrabă deoarece era prietenul cel mai bun al prietenului de atunci al lui Leslie, Max,

iar asta se potrivise cumva foarte bine. Însă Mortimer nu prea le avea cu sărutatul, era mai degrabă foarte dornic să-mi lase urme pe gât, în vreme ce încerca, oarecum ca manevră de deturnare a atenţiei, să-şi strecoare mâinile pe sub tricoul meu. La treizeci de grade la umbră, eu trebuia să umblu cu eşarfe înfăşurate în jurul gâtului, fiind, de fapt, mai tot timpul preocupată să ţin la distanţă mâinile lui Mortimer (îndeosebi în întunericul sălii de cinema parcă-i creşteau în plus cel puţin încă trei). După două săptămâni, rupsesem de comun acord „relaţia” noastră. Eu eram pentru Mortimer prea „necoaptă”, iar Mortimer era pentru mine prea... ăăă... afectuos.

în afară de el, îl mai sărutasem doar pe Gordon, în timpul excursiei cu clasa pe insula Wright. Dar asta nu se punea, deoarece: a) a făcut parte dintr-un joc numit Flori, fete, filme sau băieţi (eu ghicisem, însă Gordon insistase că nu ghicisem) şi b) nu a fost nicidecum un sărut adevărat. Gordon nici măcar nu-şi scosese guma de mestecat din gură.

În afară de „relaţia cu muşcături pe gât” (cum o numise Leslie) şi sărutul mentolat al lui Gordon, eram, aşadar, absolut nesărutată. Posibil chiar şi „necoaptă”, cum afirmase Mortimer. Eram cam în urmă, ţinând cont că aveam şaisprezece ani şi jumătate, ştiam asta, dar Leslie, care rămăsese un an întreg cu Max, era de părere că, în general, sărutul ar fi supraestimat. Ea spunea că era foarte posibil să fi avut ea ghinion, dar băieţii pe care-i sărutase păreau să nu fi prins încă mişcarea. Ar fi trebuit, susţinea Leslie, să existe o materie de studiu numită „Sărutul11, cel mai bine în locul religiei, de care oricum nu avea nimeni nevoie.

Discutam destul de des despre cum ar fi trebuit să fie sărutul absolut şi erau o mulţime de filme la care ne tot uitam, tocmai pentru că aveau minunate scene cu săruturi.

— Ah, Miss Gwendolyn. Aţi avea astăzi plăcere să staţi de vorbă cu mine sau voiţi a mă ignora din nou?

James mă văzu ieşind din sala clasei a şasea şi se apropie.

— Cât e ceasul?

M-am uitat împrejur, căutând-o pe Leslie.

— Ţi se pare cumva că semăn cu o pendulă? James mă privi revoltat. Ar trebui să mă cunoşti deja destul de bine încât să ştii că timpul n-are nici o importanţă pentru mine.

— Cât adevăr!

M-am dus după colţ pentru a arunca o privire la ceasornicul uriaş de pe peretele de la capătul culoarului. James mă urmă.

— Am fost plecată doar douăzeci de minute, am spus eu.

— Unde anume?

— Of, James! Cred că am mers la tine acasă. Foarte frumos totul, sincer. Mult aur. Şi luminile lumânărilor... Foarte plăcut.

— Da. Nu aşa de trist şi de lipsit de gust ca toate astea de-aici, spuse James şi făcu o mişcare amplă cu braţul pentru a cuprinde întregul coridor.

Mi se făcu deodată foarte milă de el. Nu era cu mult mai în vârstă decât mine - şi deja mort.

— James, tu ai sărutat vreo fată?

— Poftim?

— Ai sărutat vreo fată?

— Nu se cade să vorbeşti aşa, Miss Gwendolyn.

— Aşadar, nu ai sărutat niciodată?

— Eu sunt bărbat, spuse James.

— Ăsta ce fel de răspuns mai e? Am izbucnit în râs, căci James luase o figură extrem de ofuscată.

— Ştii, de fapt, când te-ai născut?

— Vrei să mă jigneşti? Bineînţeles că îmi cunosc propria zi de naştere. Este 31 martie.

— Ce an?

— 1762.

James îşi împinse provocator bărbia înainte.

— Acum trei săptămâni, am împlinit douăzeci şi unu de ani. Am sărbătorit copios cu prietenii mei la White Club. În cinstea aniversării, tata mi-a plătit toate datoriile făcute la jocuri şi mi-a dăruit o minunată iapă roaibă. După care am făcut o idioată de febră care m-a pus la pat. Pentru ca, la trezire, să găsesc totul schimbat şi o ştrengăriţă cam neruşinată care pretinde că aş fi o fantomă.

— îmi pare rău, am spus eu. Probabil că ai murit din cauza febrei.

— Prostii! A fost doar o indispoziţie uşoară, replică James, dar privirea lui licărea nesigură. Doctorul Barrow a spus că e puţin probabil să mă fi molipsit de variolă de la Lord Stanhope.

— Hmm, am făcut eu. Am să caut „variolă” pe Google.

— Hmm? Cum adică, hmm?

James mă privi supărat.

— Ah, iată-te!
Leslie ieşi în fugă din toaleta fetelor şi mă luă de gât.
— Am crezut că mor.
— Nu mi s-a-ntâmplat nimic. E drept că am nimerit la întoarcere în clasa doamnei Counter, dar nu era nimeni acolo.
— A şasea este azi în vizită la observatorul din Greenwich, spuse Leslie. Oh, Doamne, ce mă bucur că te văd! I-am zis domnului Whitman că eşti în toaleta fetelor şi-ţi vomiţi şi sufletul din tine. M-a trimis înapoi la tine ca să-ţi ţin părul, să nu-ţi vină-n faţă.
— Dezgustător, spuse James, ducându-şi batista la nas. Spune-i pistruiatei că o adevărată doamnă nu vorbeşte despre astfel de lucruri.
Nu i-am mai dat atenţie.
— Leslie, s-a-ntâmplat ceva ciudat acolo... Ceva ce nu pot explica.
— Te cred fără ezitare.
Leslie îmi împinse mobilul sub nas.
— Poftim! L-am luat din dulapul tău. O suni acum, pe loc, pe mama ta.
— Leslie, este la muncă. Nu pot...
— Sun-o! Ai călătorit deja de trei ori în timp, iar ultima oară te-am văzut cu ochii mei. Ai dispărut deodată! A fost ceva absolut înfiorător! Trebuie să-i povesteşti asta imediat mamei tale, ca să nu păţeşti ceva. Te rog.
Leslie plângea oare?
— Pistruiata are zi de dramă azi, spuse James.
Am luat mobilul şi am tras adânc aer în piept.
— Te rog, insistă Leslie.
Mama făcea parte din personalul administrativ de la Spitalul Sfântul Bartolomeu. Am format interiorul ei, uitându-mă totodată la Leslie. Încuviinţă din cap şi încercă un zâmbet.
— Gwendolyn?
Se pare că mama îmi recunoscuse numărul afişat pe display-ul ei. Avea vocea îngrijorată. Nu se mai întâmplase niciodată s-o sun de la şcoală.
— S-a întâmplat ceva?
— Mama... nu mă simt bine.
— Eşti bolnavă?
— Nu ştiu.

— Poate că faci gripă; s-au îmbolnăvit o mulţime de oameni în ultima '.Teme. Uite ce faci, te duci acasă şi te bagi în pat, iar eu am să încerc să plec astăzi mai devreme. Vin şi-ţi fac nişte suc proaspăt de portocale şi comprese calde pentru gât.

— Mamă, nu e gripă. Este mai rău de-atât. Eu...

— Poate ai variolă, îşi dădu cu părerea James.

Leslie mă privea încurajator.

— Hai! şuieră ea. Spune-i!

— Iubito?

Am tras aer în piept.

— Mama, cred că sunt ca Charlotte. Tocmai am... nu ştiu când. Şi azi-noapte... de fapt, a început încă de ieri. Am vrut să-ţi spun, dar pe urmă mi-a fost teamă că n-ai să mă crezi.

Mama tăcea.

— Mamă?

M-am uitat la Leslie.

— Nu mă crede.

— La cum te bâlbâi şi spui numai lucruri confuze..., şopti Leslie. Hai, mai încearcă o dată.

Dar nu mai era cazul.

— Rămâi unde eşti, spuse mama cu vocea complet schimbată. Aşteaptă-mă în faţa porţii şcolii. Iau un taxi şi vin la tine cât pot de repede.

— Dar...

Mama închisese deja.

— O să ai probleme cu domnul Whitman, am spus eu.

— Nu-mi pasă, replică Leslie. Aştept până apare mama ta. Nu-ţi face griji în privinţa veveriţoiului. Îl joc pe degete.

— Ce am făcut?

— Singurul lucru corect, m-a asigurat Leslie.

Îi povestisem cât putusem de mult din scurta mea călătorie în trecut. Leslie era de părere că fata care semăna cu mine ar fi putut fi strămoaşa mea.

Eu nu eram de aceeaşi părere. Doi oameni nu aveau cum să semene într-atât. Cu excepţia situaţiei în care erau gemeni identici. Teorie pe care Leslie o luă, de asemenea, în calcul.

— Da! Ca în filmul Secretul celo două Lotte, spuse ea. Cu prima ocazie, închiriez DVD-ul.

Îmi venea să urlu. Când aveam să mai pot sta comod cu Leslie şi să ne uităm împreună la un film pe DVD?

Taxiul sosi mai repede decât aş fi crezut. Se opri în faţa porţii şcolii, iar mama deschise portiera.

— Urcă! spuse ea.

Leslie mă strânse de mână.

— Succes! Sună-mă când poţi.

Aproape că începusem să plâng.

— Leslie... Mulţumesc!

— E-n regulă, răspunse Leslie, care se străduia la rândul ei să nu plângă.

Şi la filme plângeam amândouă la aceleaşi secvenţe.

M-am urcat în taxi lângă mama. M-aş fi prăbuşit cu drag în braţele ei, dar avea o figură atât de ciudată, încât mi-am înfrânat pornirile.

— La Temple, îi spuse ea şoferului.

Apoi, paravanul de sticlă dintre noi şi şofer se ridică, iar taxiul porni în trombă.

— Eşti supărată pe mine? am întrebat eu.

— Nu. Bineînţeles că nu, iubito. Nu eşti tu de vină.

— Aşa e! Prostu' ăla de Newton e de vină...

Am încercat să fac o glumiţă, dar mamei nu-i ardea de glume.

— Nu, nici el nu e de vină. Dacă e să fie cineva vinovat, atunci eu sunt aceea. Am sperat că o să fim scutiţi de asta.

M-am uitat la mama cu ochii holbaţi.

— Ce vrei să spui?

— Eu... am crezut... am sperat... nu am vrut ca tu să... Mamei nu-i stătea în fire să se bâlbâie. Era încordată şi atât de serioasă cum nu o mai văzusem decât la moartea tatei. Pur şi simplu, nu am vrut să admit aşa ceva. Am sperat tot timpul că Charlotte este aleasa.

— Asta trebuie să fi crezut cu toţii! Nimănui nu i-a venit ideea că Newton s-ar putea să fi greşit calculele. Cred că bunica o s-o ia razna.

Taxiul intră în traficul încărcat din Picadilly.

— Bunica ta nu contează, spuse mama. Când s-a întâmplat prima oară?

— Ieri! Când mă duceam la Selfridges.

— La ce oră?

— Cam pe la trei şi-un pic. N-am ştiut ce să fac, aşa că m-am întors la noi acasă şi am sunat la uşă. Însă, înainte să deschidă cineva, am revenit. A doua oară a fost azi-noapte. M-am ascuns

în dulap, dar acolo dormea cineva, un servitor. Un servitor destul de turbat. M-a urmărit prin toată casa şi m-au căutat cu toţii, căci credeau că sunt o hoaţă. Mulţumesc lui Dumnezeu că m-am întors înainte să mă poată găsi. Iar a treia oară a fost adineauri. La şcoală. De data asta, cred că am ajuns şi mai departe în timp, căci oamenii purtau peruci... Mamă! Dacă de-acum înainte mi se va întâmpla asta la fiecare câteva ore, n-o să mai pot duce niciodată o viaţă normală! Şi toate astea numai pentru că nenorocitul ăla de Newton...

Mi-am dat seama singură că această glumă nu prea mai ţinea.

— Ar fi trebuit să-mi spui imediat! Mama mă mângâie pe cap. Ai fi putut să păţeşti atâtea şi-atâtea!

— Am vrut să-ţi zic, dar apoi tu ai spus că pur şi simplu avem cu toţii prea multă imaginaţie.

— Dar nu am vrut să spun... Nu ai fost nici un pic pregătită pentru asta. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, mamă! Nimeni n-avea de unde să ştie.

— Eu am ştiut, replică mama. După o scurtă pauză stânjenitoare, continuă: Te-ai născut în aceeaşi zi cu Charlotte.

— Nu, nu-i adevărat! Ziua mea e pe opt octombrie, iar a ei - pe şapte.

— Tu te-ai născut tot pe şapte octombrie, Gwendolyn.

Nu-mi venea să cred că spusese asta. Nu puteam decât să mă holbez la ea.

— Am minţit referitor la ziua ta de naştere, continuă mama. Nu a fost greu. Te-am născut acasă, iar moaşa care a întocmit certificatul de naştere ne-a înţeles dorinţa.

— Dar de ce?

— Am vrut doar să te protejăm, iubito.

N-o înţelegeam.

— Să mă protejaţi? De ce anume? Oricum s-a întâmplat până la urmă.

— Noi... Eu am vrut să ai o copilărie normală. O copilărie liniştită. Mama mă privea insistent. Şi ar fi fost foarte posibil să nu fi moştenit gena.

— Deşi mă născusem la termenul calculat de Newton?

— Speranţa, după cum se ştie, moare ultima, spuse mama. Şi încetează odată cu Isaac Newton! El este doar unul dintre numeroşii oameni care s-au ocupat cu asta. Povestea asta are proporţii mult mai mari decât îţi poţi tu imagina. Mult mai mari,

mult mai vechi şi mult mai puternice. Şi mult mai periculoase. Iar eu am vrut să nu te implic în asta.

— În ce?

Mama suspină.

— A fost o prostie din partea mea. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Te rog să mă ierţi.

— Mamă! Aproape că-mi pierise glasul. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

Cu fiecare frază a ei, eu deveneam mai dezorientată şi mai deznădăjduită.

— Eu ştiu doar că se întâmplă ceva cu mine ce nu ar trebui deloc să se întâmple. Şi că mă enervează! La fiecare câteva ore, am ameţeli, după care sar într-o altă epocă. Habar n-am cum pot să evit asta!

— De-asta mergem acum la ei, spuse mama.

Vedeam că disperarea mea o chinuia. N-o mai văzusem niciodată atât de îngrijorată.

— Şi aceşti ei sunt...

— Gardienii, răspunse mama. O organizaţie secretă antică, numită şi Loja Secretă a Contelui de Saint-Germain. Privi pe geam. Ajungem imediat.

— Organizaţie secretă! Vrei să mă duci la o sectă aşa de dubioasă? Mamă!

— Nu este o sectă. Deşi sunt dubioşi.

Mama trase adânc aer în piept şi închise pentru o clipă ochii.

— Bunicul tău a fost membru al acestei loje, continuă ea. Iar, înaintea lui, tatăl lui, la fel cum mai înainte, bunicul lui. Isaac

Newton a fost şi el membru, la fel ca Wellington, Klaproth, von Ameth, Hannemann, Karl von Hessen-Kassel, bineînţeles toţi din familia de Villiers şi mulţi, mulţi alţii... Bunica ta pretinde că şi Churchill şi Einstein ar fi fost membri ai lojei.

Mie nu-mi spuneau absolut nimic majoritatea numelor.

— Dar ce fac ei mai exact?

— Păi... cum să-ţi spun, murmură mama. Se ocupă cu mituri antice. Şi cu timpul. Şi cu oameni ca tine.

— înseamnă că există mulţi ca mine?

Mama clătină din cap.

— Doar doisprezece. Şi majoritatea sunt morţi de mult.

Taxiul opri, iar geamul despărţitor coborî. Mama îi dădu şoferului câteva bancnote.

— Păstraţi restul, spuse ea.

— Ce vrem noi să facem în locul ăsta? am întrebat eu, după ce am coborât pe trotuar, iar maşina se puse din nou în mişcare.

Taxiul mersese de-a lungul ţărmului şi ne lăsase cu puţin înainte de trecerea către Fleet Street. Traficul oraşului zumzăia de jur împrejurul nostru. Mulţimi de oameni se mişcau încoace şi-ncolo pe trotuare. Cafenelele şi restaurantele erau pline, pe marginea străzii erau două autobuze cu etaj, iar turiştii de pe platforma deschisă fotografiau monumentalul complex de clădiri de lângă Curtea Regală de Justiţie.

— în diagonală, vizavi, printre casele acelea, se intră la complexul Temple.

Mama îmi dădu părul de pe faţă.

M-am uitat la pasajul pietonal îngust înspre care arătase mama. Nu puteam să-mi amintesc dacă mai mersesem vreodată pe-acolo.

Probabil că mama îmi remarcase nedumerirea de pe chip.

— N-ai fost niciodată cu şcoala la Temple? întrebă ea. Biserica şi grădinile merită din plin vizitate. Şi Fountain Court. Este, din punctul meu de vedere, cea mai frumoasă fântână din tot oraşul.

Mă uitam la ea furioasă. Devenise cumva dintr-odată ghid?

— Vino, trebuie să traversăm, spuse ea şi mă prinse de mână.

Ne-am luat după un grup de turişti japonezi care ţineau cu toţii

hărţi uriaşe în faţa ochilor.

în spatele şirului de case treceai într-o altă lume. Forfota de pe malul Tamisei şi de pe Fleet Street parcă nici nu exista. Aici, printre clădirile impunătoare lipite unele de altele, de o frumuseţe atemporală, domneau, deodată, liniştea şi pacea.

Am arătat înspre turişti.

— Ei ce caută aici? Cea mai frumoasă fântână din tot oraşul?

— Vor vizita Temple Church, spuse mama, fără să reacţioneze la tonul meu iritat. Foarte veche, multe legende, multe mituri. Japonezii iubesc asta. Iar în Middle Temple Hall a avut loc premiera piesei shakespeariene Cum vă place.

I-am urmat pe japonezi un timp, apoi am luat-o la stânga, pe un drum asfaltat printre case, cotind de mai multe ori. Era o atmosferă aproape ca la ţară, cu păsărele care ciripeau şi albine care zumzăiau printre straturile de flori luxuriante, aerul însuşi

fiind proaspăt şi nealterat.

În faţa intrărilor caselor se aflau plăcuţe pe care erau gravate lungi liste de nume.

— Toate aceste persoane sunt avocaţi. Docenţi de la institutul de drept, spuse mama. Nici nu vreau să mă gândesc cât poate să coste chiria pentru un birou de aici.

— Nici eu, am replicat ofensată.

De parcă nu ar fi existat altceva mai important de discutat!

La următoarea intrare, mama se opri.

— Am cam ajuns, spuse ea.

Era o casă simplă, care, în ciuda faţadei perfecte şi a ramelor ferestrelor proaspăt vopsite, părea foarte veche. Căutam cu privirea numele de pe plăcuţă, dar mama mă împinse înăuntru prin uşa deschisă şi mă conduse pe scară în sus, la primul etaj. Două tinere ne întâmpinară şi ne salutară prietenos.

— Unde ne aflăm?

Mama nu răspunse. Apăsă pe sonerie, îşi aranjă blazerul şi-şi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Nu-ţi fie teamă, iubito, spuse ea, iar eu nu ştiam dacă vorbea cu mine sau cu ea însăşi.

Uşa se deschise cu un zumzet, iar noi am păşit într-o încăpere luminoasă, care arăta ca un birou obişnuit. Cartoteci, un birou, telefon, faxuri, computer... Nici măcar blonda de vârstă mijlocie care şedea la birou nu arăta neobişnuit. Doar ochelarii pe care-i purta îţi dădeau ceva fiori, cu ramele lor negre ca smoala şi atât de mari, încât îi acopereau aproape jumătate de faţă.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea. Oh, dumneavoastră sunteţi, domnişoară... doamnă Montrose?

— Shepherd, o corectă mama. Nu mai port numele de fată. M-am căsătorit.

— Oh, da, desigur. Doamna zâmbi. Nu v-aţi schimbat deloc. V-aş fi recunoscut oricând şi oriunde după păr.

Mă privi în trecere.

— Aceasta este cumva fiica dumneavoastră? Seamănă cu tatăl ei, nu-i aşa? Cum îi merge...?

Mama o întrerupse.

— Doamnă Jenkins, trebuie să vorbesc urgent cu mama mea şi cu domnul de Villiers.

— Oh, mă tem că mama dumneavoastră şi domnul de Villiers se află într-o discuţie. Doamna Jenkins zâmbi cu regret. Aveţi

multe...

Mama o întrerupse din nou:

— Doresc să particip la această discuţie.

— Deci... asta.,. Ştiţi şi dumneavoastră că nu este posibil.

— Atunci faceţi să fie posibil. Spuneţi-le că le aduc Rubinul.

— Poftim? Dar...

Doamna Jenkins se holba când la mama, când la mine.

— Faceţi întocmai ce vă spun.

Nu o mai auzisem niciodată pe mama aşa de fermă.

Doamna Jenkins se ridică şi veni în faţa biroului. Mă studie din cap până-n picioare, fapt care mă făcu să mă simt foarte prost, cum stăteam acolo, în uniforma mea de şcolăriţă. Părul mi-era nespălat şi strâns în coadă de cal cu un elastic. Şi nici machiată nu eram. (Oricum, mă machiam rar.)

— Sunteţi sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură. Credeţi că mi-aş permite să fac o glumă proastă? Vă rog să vă grăbiţi, timpul ar putea fi limitat.

— Vă rog să aşteptaţi aici.

Doamna Jenkins se întoarse şi dispăru printre două cartoteci, în spatele unei alte uşi.

— Rubin? am repetat eu.

— Da, spuse mama. Fiecăruia dintre cei doisprezece călători în timp îi este asociată o piatră preţioasă. Iar tu eşti Rubinul.

— De unde ştii?

— „Opalul şi Chihlimbarul, prima pereche, / Agatul cântă în si bemol, lupul avatar, / Duet - solutio! - cu Acvamarinul. / Urmează puternicii Smarald şi Citrin, gemenii Cornaline în Scorpion, / şi Jadul, numărul opt, digestio. În mi major: Turmalinul negru, / Safirul în fa, cât de luminos părea. Şi aproape simultan, Diamantul, ca unsprezece şi şapte, l-a recunoscut pe Leu. / Projectio! Timpul curge, / Rubinul constituie începutul, dar şi sfârşitul.”

Mama mă privi cu un zâmbet mai degrabă trist.

— Încă îl ştiu pe de rost.

În timpul recitării ei, mi se făcuse pielea de găină. Am perceput textul mai puţin ca pe o poezie şi mai degrabă ca pe o formulă magică, ceva asemănător cu incantaţiile vrăjitoarelor prin filme, în timp ce amestecă într-un vas din care ies aburi groşi.

— Asta ce mai vrea să-nsemne?

— Nimic altceva decât un joc de cuvinte, aranjat în versuri de bătrâni misterioşi, pentru a face complicatul şi mai complicat, spuse mama. Douăsprezece cifre, doisprezece călători în timp, douăsprezece pietre preţioase, douăsprezece tonalităţi, douăsprezece ascendente, doisprezece paşi pentru crearea pietrei filosofale...

— Piatra filosofală? Ce e...?

M-am oprit şi am oftat adânc. Mă săturasem să tot pun întrebări pe care nici nu puteam să le închei, căci fiecare răspuns mă făcea să mă simt şi mai neştiutoare şi mai derutată.

Mama oricum nu părea să aibă chef să-mi răspundă la întrebări. Privea pe fereastră.

— Nimic nu s-a schimbat aici. Este ca şi cum timpul ar fi rămas în loc.

— Ai fost de multe ori aici?

— Tata mă lua cu el din când în când, spuse mama. În această privinţă, el era un pic mai generos decât mama. Chiar şi în ce priveşte secretele. Copil fiind, veneam cu plăcere aici. Şi-apoi, mai târziu, când Lucy...

Suspină.

M-am luptat o vreme cu mine însămi, dacă să continui să pun întrebări sau nu, apoi curiozitatea a învins.

— Strămătuşa Maddy mi-a spus că şi Lucy este călătoare în timp. De-asta a fugit?

— Da, spuse mama.

— Şi unde a fugit?

— Nimeni nu ştie.

Mama îşi trecu din nou mâna prin păr. Era evident că avea emoţii - n-o mai văzusem aşa nervoasă. Dacă nu aş fi fost eu însămi atât de iritată, mi-ar fi fost milă de ea.

O vreme, am tăcut amândouă. Mama privi din nou pe fereastră.

— Aşadar, eu sunt un rubin, am spus într-un final. Adică pietrele alea roşii, nu?

Mama dădu din cap.

— Şi-atunci, Charlotte ce piatră e?

— Nici una, spuse mama.

— Mamă, este posibil să am o soră geamănă, de care ai uitat să-mi povesteşti?

Mama se întoarse către mine şi zâmbi.

— Nu, iubito, nu ai.
— Eşti sigură?
— Da, sunt absolut sigură. Am fost prezentă la naşterea ta, ai uitat?
De nu ştiu unde se auziră paşi apropiindu-se cu repeziciune. Mama inspiră adânc şi luă o poziţie rigidă. Alături de doamna cu ochelari din secretariat, în uşă apăru mătuşa Glenda, iar după ea intră în încăpere un bătrânel scund, cu chelie.
Mătuşa Glenda arăta mânioasă.
— Grace! Doamna Jenkins susţine că tu ai fi spus că...
— Este adevărat, admise mama. Şi nu am chef să irosesc timpul lui Gwendolyn ca să te conving tocmai pe tine de adevăr. Doresc să-l văd de îndată pe domnul de Villiers. Gwendolyn trebuie iniţiată în secretele cronografului.
— Dar asta este absolut ridicol! Mătuşa Glenda aproape că urla. Charlotte nici nu...
— ... a călătorit încă în timp, nu-i aşa? Mama se adresă grăsuţului cu chelie. Îmi cer scuze, vă cunosc, dar nu-mi mai pot aminti numele dumneavoastră.
— George, spuse el. Thomas George. Iar dumneavoastră sunteţi Grace, fiica mai mică a lui Lady Arista. Îmi amintesc bine de dumneavoastră.
— Domnul George, spuse mama. Desigur. Ne-aţi vizitat în Durham după naşterea lui Gwendolyn, acum îmi amintesc şi eu de dumneavoastră. Aceasta este Gwendolyn. Ea este Rubinul care vă lipseşte.
— Dar e imposibil! interveni mătuşa Glenda pe un ton ascuţit. Este absolut imposibil! Gwendolyn nu are data de naştere potrivită. Şi a fost născută cu două luni înainte de termen. Un copil prematur subdezvoltat. Priviţi-o!
Domnul George o făcuse deja. Mă studiase cu ochii lui blânzi, de un albastru şters. Încercasem să fiu cât mai indiferentă şi să-mi ascund jena. Copil prematur subdezvoltat! Mătuşa Glenda nu era în toate minţile! Aveam aproape un metru şaptezeci şi aveam cupa B la sutien, cu tendinţe incomode spre C.
— Ieri a călătorit prima dată, spuse mama. Aş dori numai să nu i se întâmple ceva. Cu fiecare salt necontrolat în timp, riscul creşte.
Mătuşa Glenda râse dispreţuitor.
— Nu puteţi lua asta în serios! Nu e decât o încercare

deplorabilă de a fi în centrul atenţiei.

— Ah, mai tacă-ţi gura, Glenda! Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să fiu cât mai departe de toată povestea asta şi să-i las dragei tale Charlotte rolul ingrat de cobai al unor pseudosavanţi şi al unor indivizi misterioşi, fanatici, obsedaţi de ezoteric! Doar că nu Charlotte este cea care a moştenit blestemata asta de genă, ci Gwendolyn!

Privirea mamei era plină de furie şi de dispreţ. Asta era o altă latură a ei complet nouă pentru mine.

Domnul George râse încetişor.

— Nu aveţi chiar cea mai bună părere despre noi, doamnă Shepherd.

Mama ridică din umeri.

— Nu, nu, nu!

Mătuşa Glenda se prăbuşi pe unul dintre scaunele din birou.

— Nu sunt pregătită să mai ascult prostiile astea. Nici măcar nu s-a născut în ziua potrivită. În plus, s-a născut prematur!

Chestia asta cu născutul prematur se pare că era foarte importantă pentru ea.

Doamna Jenkins şopti:

— Să vă aduc o ceaşcă de ceai, doamnă Montrose?

— Ah, daţi-mi pace cu ceaşca dumneavoastră de ceai, pufni mătuşa Glenda.

— Doreşte altcineva ceai?

— Nu, mulţumesc, am spus eu.

Domnul George mă fixă între timp din nou cu ochii lui de un albastru şters.

— Gwendolyn. Aşadar, ai călătorit deja în timp?

Am încuviinţat din cap.

— Şi unde anume, dacă-mi permiţi să te-ntreb?

— Exact acolo unde eram la momentul respectiv, am spus eu.

Domnul George zâmbi.

— Vreau să spun, în ce epocă ai ajuns.

— N-am nici cea mai vagă idee, am răspuns eu obraznic. Nu scria pe nicăieri anul. Şi nimeni nu a vrut să mi-l spună. Ascultaţi! Eu nu vreau asta! îmi doresc să înceteze! Nu puteţi să faceţi să înceteze?

Domnul George nu-mi răspunse.

— Gwendolyn a venit pe lume cu două luni înainte de termen, spuse el fără să se adreseze cuiva anume. Pe opt octombrie. Am

verificat personal certificatul de naştere şi înregistrarea de la starea civilă. Şi tot personal am verificat şi copilul.

Mă întrebam ce anume ai putea verifica la un copil. Dacă era de-adevăratelea?

— S-a născut încă din seara zilei de şapte octombrie, spuse mama cu vocea tremurându-i uşor. Am mituit moaşa ca să schimbe în certificat momentul naşterii.

— Dar de ce?

Domnul George părea să înţeleagă acest lucru la fel de puţin ca mine.

— Deoarece... după toate cele petrecute cu Lucy, am vrut să-mi scutesc copilul de toată această nebunie. Am vrut s-o protejez, spuse mama. Şi am sperat că nu a moştenit gena şi că s-a născut doar întâmplător în aceeaşi zi cu adevărata purtătoare a genei. La urma urmei, Glenda o născuse pe Charlotte, în care se puseseră deja toate speranţele...

— Ah, nu mai minţi! strigă mătuşa Glenda. A fost totul intenţionat! Copilul tău ar fi trebuit să se nască abia în decembrie, dar ai manipulat totul şi ai riscat o naştere prematură, numai ca să o aduci pe lume în aceeaşi zi cu mine. Dar nu ţi-a mers! Fiică-ta s-a născut o zi mai târziu. Aşa am râs când am auzit...

— Ar trebui să fie relativ uşor să dovedim, spuse domnul George.

— Am uitat numele moaşei, replică mama repede. Ştiu doar că prenumele ei era Dawn. Oricum nu are nici un fel de importanţă.

— Mda, comentă mătuşa Glenda. Asta aş spune şi eu în locul tău.

— Sigur avem numele şi adresa moaşei în documentele noastre. Domnul George se întoarse către doamna Jenkins. Este important să dăm de ea.

— Nu e nevoie, spuse mama. Aţi putea s-o lăsaţi în pace pe biata bătrână. N-a făcut decât să primească de la noi câţiva bănuţi.

— Nu vrem decât să-i punem câteva întrebări, spuse domnul George. Vă rog, doamnă Jenkins, aflaţi unde trăieşte în prezent.

— Am şi plecat, spuse ea şi dispăru din nou pe uşa pe care venise.

— Cine mai ştie de toată povestea asta? întrebă domnul

George.
— Doar soţul meu mai ştia, răspunse mama, iar în tonul vocii ei era acum un amestec de încăpăţânare şi triumf. Însă pe el nu mai aveţi cum să-l interogaţi. Din păcate, a murit.
— Ştiu, spuse domnul George. Leucemie, nu-i aşa? Foarte tragic! începu să se plimbe prin încăpere. Când spuneţi că a început?
— Ieri, am răspuns eu.
— De trei ori în ultimele douăzeci de ore, completă mama. Mă tem pentru ea.
— Deja de trei ori! Domnul George se opri în loc. Şi când a fost ultima oară?
— Aproximativ acum o oră, am spus eu. Cred.
De când evenimentele începuseră să se suprapună, avusesem sentimentul că pierdeam noţiunea timpului.
— Atunci, am avea un pic de pauză ca să pregătim totul.
— Este imposibil să credeţi aşa ceva, spuse mătuşa Glenda. Domnule George! O cunoaşteţi pe Charlotte. Şi-acum, uitaţi-vă la fata asta de-aici şi comparaţi-o cu Charlotte a mea. Chiar credeţi sincer că în faţa dumneavoastră se află numărul doisprezece? „Roşul de rubin, înzestrat cu magia corbului, închide în sol major cercul format din douăsprezece elemente.” Credeţi asta?
— Păi, orice este posibil, spuse domnul George. Chiar dacă motivele dumneavoastră mie mi se par îndoielnice, doamnă Shepherd.
— Asta este problema dumneavoastră, replică mama rece.
— Dacă doreaţi cu-adevărat să vă protejaţi copilul, atunci nu l-aţi fi ţinut atâţia ani în neştiinţă. A călători în timp fără nici un fel de pregătire prealabilă este foarte periculos.
Mama îşi muşcă buzele.
— Am sperat că Charlotte este aleasa...
— Aşa şi este! strigă mătuşa Glenda. De două zile are simptome clare. Se poate întâmpla în orice moment. Poate că se întâmplă chiar acum, în timp ce noi ne pierdem vremea ascultând poveştile absolut scandaloase ale surorii mele invidioase.
— Poate că încerci totuşi să-ţi pui şi tu puţin mintea la contribuţie, Glenda, spuse mama, care părea deodată obosită. De ce am inventa aşa ceva? Cine, în afară de tine, i-ar face aşa

ceva de bunăvoie propriei fiice?
— Eu insist că... Mătuşa Glenda nu termină fraza. Se va dovedi că totul n-a fost decât o farsă răuvoitoare. Au mai fost sabotaje şi ştiţi bine la ce s-a ajuns, domnule George. Iar acum, când mai e atât de puţin până la ţel, chiar nu ne mai putem permite greşeli.
— Cred că nu noi decidem asta, spuse domnul George. Urmaţi-mă, vă rog, doamnă Shepherd. Şi tu, Gwendolyn. Apoi adăugă cu un râs discret: Nu-ţi fie teamă, pseudosavanţii obsedaţi de ezoteric şi fanaticii indivizi misterioşi nu muşcă.

O! Timp hain, toceşti cu râvnă gheare
Oricărui leu şi-n ierni îngropi lăstarul
Sub lut; smulgi colţii aprigelor fiare
Şi cerni pe-aripi de phoenix tânăr jarul.

William Shakespeare, Sonetul XIX

Şapte

Am fost conduşi sus pe nişte scări şi printr-un culoar lung, care cotea de mai multe ori la patruzeci şi cinci de grade şi pe care, în repetate rânduri, existau câteva trepte care duceau când în sus, când în jos. Vederea pe care o aveai de la puţinele ferestre pe lângă care treceam era de fiecare dată alta: ba o vastă grădină, ba o altă clădire, ba o micuţă curte interioară. Era un drum nesfârşit de lung -, unde parchetul alterna cu podele din piatră mozaicată - şi trecea pe lângă multe uşi închise, scaune aliniate în şiruri interminabile de-a lungul pereţilor, picturi în ulei înrămate, dulapuri pline cu cărţi legate în piele şi figurine de porţelan, statuete şi armuri cavalereşti. Era ca într-un muzeu.
Mătuşa Glenda îi arunca tot timpul priviri otrăvite mamei. La rândul ei, mama îşi ignora, pe cât posibil, sora. Era palidă şi părea extrem de încordată. Eram pe punctul de a o lua de mână, dar mătuşa Glenda ar fi observat astfel cât de frică îmi era, iar ăsta era ultimul lucru pe care mi-l doream.
Era imposibil să ne aflăm în continuare în aceeaşi clădire. După cum simţeam eu, trecusem prin cel puţin alte trei clădiri,

când domnul George se opri, în sfârşit, şi bătu la o uşă.

Sala în care intrarăm era îmbrăcată complet în lemn închis la culoare, cam ca în sufrageria noastră. Chiar şi plafoanele erau din acest lemn, totul fiind aproape integral împodobit cu sculpturi artistice în relief, parţial colorate. Mobila era şi ea închisă la culoare şi masivă. S-ar putea crede că atmosfera era sumbră şi bizară, dar prin ferestrele înalte, care dădeau înspre o grădină înflorită, camera era inundată de lumina naturală a zilei. În spatele unui zid de la capătul grădinii se putea vedea chiar Tamisa, strălucind în soare.

Însă nu numai priveliştea şi lumina dădeau impresia de serenitate, chiar şi sculpturile radiau o oarecare veselie, în ciuda unor personaje cu grimase sinistre şi a capetelor de mort. Pereţii păreau vii. Leslie s-ar fi bucurat tare mult să atingă trandafirii cu un aspect atât de real, modelele arhaice şi caraghioasele capete de animale şi să caute mecanisme secrete. Existau acolo lei înaripaţi, şoimi, stele, sori şi planete, dragoni, unicorni, spiriduşi, zâne, copaci şi corăbii, unele mai reale decât altele.

Cel mai impresionant era dragonul aflat pe tavanul de deasupra noastră, care părea că plutea. Din vârful cozii lui cuneiforme şi până la capul mare acoperit cu solzi, trebuie să fi măsurat vreo şapte metri. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Ce minunat era! De uimire, aproape că uitasem de ce ne aflam acolo.

Şi că nu eram singure în acea sală.

Toţi cei prezenţi rămaseră ca trăsniţi la vederea noastră.

— Se pare că avem parte de complicaţii, spuse domnul George.

Lady Arista, care stătea la o fereastră ţeapănă precum un băţ,
spuse:

— Grace! Tu n-ar trebui să fii la lucru? Şi Gwendolyn la şcoală?

— Nimic nu ne-ar plăcea mai mult decât asta, mămico! spuse mama.

Charlotte şedea pe o sofa, sub o sirenă ai cărei solzi din coadă erau migălos ciopliţi până în cel mai mic detaliu şi coloraţi în toate nuanţele posibile de albastru şi turcoaz. De o poliţă lată de deasupra căminului de lângă sofa se sprijinea un bărbat îmbrăcat într-un costum negru elegant şi care purta ochelari cu ramă neagră. Chiar şi cravata lui era neagră. Se uita la noi deosebit de sever. Un băieţel de vreo şapte ani se ţinea strâns

de haina lui.
— Grace!
Un bărbat înalt se ridică de după un birou. Avea păr alb şi ondulat, lung până la umeri, precum coama unui leu. Ochii îi erau de un căprui-deschis izbitor, care te ducea cu gândul la două chihlimbare. Chipul îi era mult mai tânăr decât s-ar fi bănuit după părul alb, unul dintre acele chipuri pe care le vezi o dată şi nu le mai uiţi toată viaţa, pentru că te fascinează într-un fel aparte. Când bărbatul zâmbi, i se zăriră dinţii albi uniformi.
— Grace. Nu ne-am mai văzut de mult. Ieşi de după birou şi-i întinse mâna mamei mele. Nu te-ai schimbat deloc.
Spre uimirea mea, mama roşi.
— Mulţumesc. Acelaşi lucru l-aş putea spune şi despre tine, Falk.
— Eu am albit.
Bărbatul făcu un gest de protest.
— Mi se pare că te prinde bine, replică mama.
Alo? Mama flirta cumva cu acest tip?
Zâmbetul lui deveni ceva mai accentuat, apoi privirea lui de culoarea chihlimbarului alunecă de la mama spre mine, iar eu m-am simţit din nou stânjenitor de minuţios studiată.
Ochii aceştia erau cu-adevărat ciudaţi. Ar fi putut foarte bine să fie ai unui lup sau ai unei pisici sălbatice. Îmi întinse mâna.
— Eu sunt Falk de Villiers. Iar tu trebuie să fii fiica lui Grace, Gwendolyn. Strângerea lui de mână era fermă şi cordială. Prima fată Montrose fără păr roşcat pe care o cunosc.
— Am moştenit culoarea părului tatei, am spus eu jenată.
— Se poate să trecem la subiect? întrebă omul în negru cu ochelari, care stătea lângă cămin.
Falk de Villiers dădu drumul mâinii mele şi-mi făcu cu ochiul.
— Te rog!
— Sora mea ne-a servit o poveste extrem de neobişnuită, spuse mătuşa Glenda, şi se putea observa ce eforturi făcea să nu urle. Iar domnul George nu a vrut să-mi dea ascultare! Ea pretinde că Gwendolyn - Gwendolyn! - ar fi călătorit deja de trei ori în timp. Şi, deoarece ştie exact că nu poate dovedi asta - a mai născocit şi un basm pentru a explica data de naştere falsă. Aş dori să vă aduc aminte ce s-a întâmplat în urmă cu şaptesprezece ani şi faptul că Grace nu a jucat atunci nicidecum un rol lăudabil. Acum, când ne aflăm atât de aproape de ţel, nu

mă miră că apare aici pentru a ne sabota.
Lady Arista îşi părăsise locul de la fereastră şi venise mai aproape.
— E-adevărat, Grace?
Avea aceeaşi mină dintotdeauna, severă şi implacabilă. Uneori mă întrebam dacă părul pieptănat strâns peste cap era de vină pentru faptul că trăsăturile chipului ei păreau atât de imobile. Poate că muşchii erau ţinuţi mereu într-un loc. Doar ochii i se mai măreau din când în când, când era nervoasă. Ca acum.
Domnul George spuse:
— Doamna Shepherd spune că ea şi soţul ei ar fi mituit-o pe moaşă pentru a trece o altă dată în actul de naştere, astfel ca nimeni să nu afle că şi Gwendolyn ar fi putut fi o purtătoare de genă.
— Dar din ce motiv ar fi făcut aşa ceva? întrebă Lady Arista.
— Ea spune că a vrut să-şi protejeze copilul, sperând, în plus, ca Charlotte să fie purtătoarea de genă.
— Sperând! în nici un caz! strigă mătuşa Glenda.
— Eu consider că totul sună, de fapt, foarte logic, răspunse domnul George.
M-am uitat la Charlotte, care şedea palidă pe sofa şi privea când la unul, când la altul. Când ochii ni se întâlniră, întoarse iute capul într-o parte.
— Nu-mi dau seama cum poate să sune logic aşa ceva - chiar dacă-mi dau toată silinţa, spuse Lady Arista.
— Am început deja să verificăm povestea, spuse domnul George. Doamna Jenkins o va localiza pe moaşă.
— Din curiozitate, cât i-ai plătit moaşei, Grace? întrebă Falk de Villiers.
Ochii lui se îngustaseră vizibil în ultimul minut şi, când o privi din nou pe mama, arăta precum un lup.
— Nu... Nu mai ştiu, murmură mama.
Domnul de Villiers ridică din sprâncene.
— Eh, mult n-are cum să fi fost. Din câte ştiu eu, veniturile soţului tău erau mai degrabă modeste.
— Cât de adevărat! interveni mătuşa Glenda cu răutate. Un muritor de foame.
— Dacă spuneţi voi, atunci, într-adevăr, n-are cum să fi fost foarte mult, răspunse mama.

Nesiguranţa pe care i-o inspirase privirea domnului de Villiers dispăru din nou, brusc precum se instalase, la fel ca roşeaţa din obrajii ei.

— Dar moaşa de ce-a făcut ceea ce aţi rugat-o? întrebă domnul de Villiers. Era vorba, la urma urmei, despre un fals în acte. O faptă criminală deloc de neglijat.

Mama dădu capul pe spate.

— I-am povestit cum că familia noastră ar fi făcut parte dintr-o sectă satanistă şi că ar fi suferit de o credinţă bolnăvicioasă într-un anume horoscop. I-am spus că un copil născut pe şapte octombrie ar fi urmat să sufere de pe urma celor mai crunte represalii şi că ar fi trebuit să devină obiectul unor ritualuri sataniste. Ne-a crezut. Şi, pentru că avea o inimă bună şi era împotriva sataniştilor, a falsificat data de naştere din certificat.

— Ritualuri sataniste! Câtă impertinenţă! şuieră printre dinţi, ca un şarpe, bărbatul de lângă cămin, iar micuţul care-l ţinea de haină se lipi şi mai strâns de el.

Domnul de Villiers zâmbi apreciativ.

— Nu-i o poveste rea. Vom vedea dacă şi moaşa va povesti acelaşi lucru.

— Mie mi se pare că nu e prea inteligent din partea noastră să ne pierdem timpul cu astfel de verificări, aruncă Lady Arista.

— Corect, spuse mătuşa Glenda. Charlotte poate face saltul în orice moment. Atunci vom şti că povestea lui Grace este o invenţie, o scamatorie pentru a ne pune beţe în roate.

— De ce nu ar avea amândouă gena? întrebă domnul George. A mai fost un caz.

— Da, dar Timothy şi Jonathan de Villiers erau gemeni identici, spuse domnul de Villiers. Şi faptul fusese menţionat şi în profeţie.

— Iar cronograful este prevăzut, din acest motiv, cu două cornaline, două pipete, de două ori douăsprezece game de elemente şi două curse ale roţilor dinţate, spuse bărbatul de lângă cămin. Rubinul este singur.

— Din nou, adevărat, încuviinţă George.

Pe chipul lui rotund se citea îngândurarea.

— Mai important ar fi să analizăm motivele pentru care sora mea a minţit. Mătuşa Glenda o privi pe mama cu multă ură. Dacă intenţionezi să picuri sângele lui Gwendolyn în cronograf pentru a-l face neutilizabil, atunci eşti mai naivă decât credeam.

— Cum poate să-şi imagineze că vom crede vreo vorbă din ce spune? se revoltă bărbatul de lângă cămin.

Mi se părea foarte arogant modul în care se comporta acel bărbat, ca şi cum eu şi mama nu am fi fost de faţă.

— îmi amintesc bine cum a minţit Grace atunci pentru a-i proteja pe Lucy şi pe Paul, continuă el. V-a privat de avantajul decisiv. Dacă n-ar fi fost ea, catastrofa ar mai fi putut fi - poate - evitată.

— Jake! exclamă domnul de Villiers.

— Ce catastrofă? am întrebat eu. Şi cine a fost Paul?

— Consider scandaloasă simpla prezenţă a acestei persoane în aceeaşi încăpere cu noi, spuse bărbatul de lângă cămin.

— Dumneavoastră cine sunteţi?

Privirea mamei şi vocea ei erau extrem de reci. Eram impresionată de faptul că nu se lăsase deloc intimidată.

— Nu contează.

Bărbatul nu o onoră cu privirea. Băieţelul blond se ascunsese în spatele lui şi se uita la mine pe furiş. Pistruii de pe şaua nasului îmi aminteau puţin de Nick, pe când era mai mic, aşa că i-am zâmbit. Bietul băieţel. Cu aşa un bădăran pe post de bunic, chiar că era năpăstuit. La zâmbetul meu, el răspunse făcând ochii mari de spaimă, după care se ascunse la loc în spatele bărbatului.

— Acesta este doctorul Jakob White, spuse Falk de Villiers cu o inconfundabilă nuanţă de amuzament în voce. Un geniu în domeniul medicinei şi al biochimiei. De obicei, este mai politicos.

Jakob Grey s-ar fi potrivit mai bine. Chiar şi culoarea tenului lui bătea în gri.

Domnul de Villiers se uită la mine, după care îşi mută privirea înapoi la mama.

— într-un fel sau altul, trebuie să luăm o hotărâre. Să te credem, Grace, sau ai vreo intenţie ascunsă?

Mama îl privi furioasă preţ de câteva secunde, după care plecă privirea şi spuse încet:

— Nu mă aflu aici pentru a împiedica grozava voastră misiune secretă. Ci doar pentru că vreau să nu i se întâmple nimic rău fetei mele. Cu ajutorul cronografului, călătoriile în timp se pot desfăşura în siguranţă, iar ea ar putea să ducă o viaţă cât de cât normală. Asta este tot ce doresc.

— Da, desigur! izbucni mătuşa Glenda.

Se duse înspre sofa şi se aşeză lângă Charlotte. Mi-aş fi dorit şi eu să mă aşez, căci începuseră să mă cam doară picioarele. Însă, cum nimeni nu-mi oferi un scaun, nu-mi rămase altceva de făcut decât să stau în continuare în picioare.

— Ce-am făcut atunci nu avusese nici o legătură cu... chestiunea voastră, continuă mama. Ca să fiu sinceră, ştiu foarte puţine lucruri despre asta şi, din ce ştiu, înţeleg doar jumătate.

— Atunci, nu-mi pot imagina nici un motiv pentru care ai avut curajul să te amesteci aşa cum ai făcut-o, spuse sinistrul doctor White. În chestiuni despre care n-ai habar.

— Nu am vrut decât s-o ajut pe Lucy, spuse mama. Era nepoata mea preferată, avusesem grijă de ea de când era doar un bebeluş şi îmi ceruse ajutorul. Dumneavoastră ce aţi fi făcut în locul meu? Doamne, Dumnezeule, amândoi erau atât de tineri şi de îndrăgostiţi şi... Pur şi simplu nu am vrut să li se întâmple ceva.

— Ei bine, aţi reuşit, în orice caz, să faceţi o treabă foarte bună!

— Am iubit-o pe Lucy ca pe o soră. Mama îi aruncă o privire mătuşii Glenda şi adăugă: Mai mult chiar decât ca pe o soră.

Mătuşa Glenda luă mâna lui Charlotte şi o bătu uşor. Fata privea ţintă în podea.

— Cu toţii am iubit-o pe Lucy foarte mult! spuse Lady Arista. De aceea ar fi fost cu atât mai important s-o ţinem departe de acel tânăr şi de concepţiile lui deplasate, în loc s-o afundăm şi mai mult în ele!

— Nici nu poate fi vorba despre concepţii deplasate! Mica bestie roşcată a fost cea care i-a băgat lui Paul în cap sinistrele teorii ale conspiraţiei! spuse doctorul White. Ea l-a convins să fure!

— Nu este adevărat! se opuse Lady Arista. Lucy nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Paul a fost cel care s-a folosit de naivitatea ei tinerească şi a sedus-o.

— Naivitate! îmi vine să râd! izbucni doctorul White.

Falk de Villiers ridică mâna.

— Am purtat această discuţie inutilă în repetate rânduri. Cred că se cunoaşte foarte bine părerea fiecăruia. Se uită la ceas. Gideon trebuie să sosească în orice clipă, iar până atunci am

face bine să luăm o decizie legată de cele ce vor urma. Charlotte, cum te simţi?

— încă mă mai doare capul, spuse Charlotte, fără a ridica privirea din podea.

— Na! Vedeţi? sări mătuşa Glenda răutăcioasă.

— Şi pe mine mă doare capul, spuse mama. Dar asta nu înseamnă că o să călătoresc numaidecât în timp.

— Eşti... aşa o bestiei izbucni mătuşa Glenda.

— Cred că trebuie să pornim de la prezumţia că doamna Shepherd şi Gwendolyn spun adevărul, interveni domnul George, tamponându-şi chelia cu o batistă. Altfel, pierdem iar timp preţios.

— Doar nu vorbeşti serios, Thomas!

Doctorul White lovi atât de tare cu pumnul în placa de pe cămin, că răsturnă un pahar de cositor.

Domnul George tresări, dar continuă cu o voce calmă:

— Conform spuselor celor două, ultima călătorie a avut loc acum o oră şi jumătate, două. Am putea pregăti fata şi să consemnăm următorul salt în timp cât mai exact posibil.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse domnul de Villiers. Ceva obiecţii?

— Parcă-aş vorbi la pereţi, murmură doctorul White.

— Într-adevăr, fu de acord mătuşa Glenda.

— Aş propune, în acest sens, Sala Arhivei, reluă domnul George. Acolo, Gwendolyn ar fi în siguranţă, iar la întoarcere am putea-o introduce imediat în cronograf.

— Eu nici măcar n-aş lăsa-o să se apropie de cronograf! insistă doctorul White.

— Doamne, Jake, gata, ajunge! spuse domnul de Villiers. Nu este decât o fetişcană! Crezi că ascunde o bombă sub uniforma de şcoală?

— Şi cealaltă era doar o fetişcană, ripostă doctorul White cu dispreţ.

Domnul de Villiers încuviinţă din cap către domnul George.

— Facem întocmai cum ai propus. Ocupă-te!

— Hai, Gwendolyn, îmi spuse domnul George.

Nu m-am urnit.

— Mamă?

— E-n regulă, iubito, te voi aştepta aici.

Mama se strădui să zâmbească.

Am privit înspre Charlotte. Continua să se uite fix la podea. Mătuşa Glenda avea ochii închişi şi se lăsase pe spate, resemnată. Arăta de parcă o durea şi pe ea capul rău de tot. Bunica mea, dimpotrivă, mă privea insistent, de parcă m-ar fi văzut pentru prima oară. Probabil că aşa şi era.

Băieţelul se uită din nou cu ochii mari de după haina doctorului White. Bietul băieţel! Maleficul individ bătrân nu vorbise cu el nici măcar o singură dată, ca şi cum micuţul nici nu ar fi existat.

— Pe curând, iubito, spuse mama.

Domnul George mă luă de braţ şi-mi zâmbi încurajator. Eu i-am răspuns cu un zâmbet timid. Îmi plăcea oarecum de el. În orice caz, dintre toţi cei prezenţi, el era, de departe, cel mai prietenos. Şi singurul care părea să ne creadă.

Totuşi, nu eram chiar foarte încântată s-o las pe mama singură. După ce am ieşit pe coridor, iar uşa s-a închis în spatele nostru, aproape că-mi venea să bocesc: „Vreau să rămân cu mami!“ Dar m-am adunat.

Domnul George îmi dădu drumul braţului şi porni înaintea mea, mai întâi pe acelaşi drum pe care veniserăm, apoi dincolo de o uşă, pe un alt culoar, în sus, pe o scară, din nou o uşă şi un nou culoar - era un adevărat labirint. Deşi torţele s-ar fi potrivit mult mai bine în peisaj, coridoarele erau luminate cu lămpi moderne, care dădeau o lumină aproape la fel de puternică precum lumina zilei.

— La început poate părea derutant, dar, după un timp, te obişnuieşti, spuse domnul George.

A trebuit să coborâm din nou o scară, una cu multe trepte de data asta, o scară în spirală, lată, din piatră, care părea nesfârşit de adânc săpată în pământ.

— Această clădire a fost ridicată de către cavalerii templieri, în secolul al XII-lea. Înaintea lor, se îndeletniciseră cu asta romanii şi, înaintea acestora, celţii. Pentru toţi, acesta a fost un loc sfânt şi aşa a rămas până-n zilele noastre. Se simte ceva special cu fiecare centimetru pătrat, nu crezi? Ca şi când bucata asta de pământ ar emana o putere aparte.

Eu nu simţeam nimic de genul ăsta. Dimpotrivă, mă simţeam mai degrabă toropită şi obosită. Lipsa somnului din noaptea trecută îşi punea amprenta asupra mea.

Când, la capătul scării, am cotit brusc la dreapta, ne-am trezit

deodată faţă-n faţă cu un tânăr. Fuseserăm cât pe ce să ne ciocnim.

— Atenţie! strigă domnul George.

— Domnule George.

Tânărul avea părul negru cârlionţat, lung aproape până la umeri, şi ochi verzi, atât de strălucitori, încât am crezut că purta lentile de contact. Deşi nu-i mai văzusem până atunci nici părul, nici ochii, l-am recunoscut imediat. Chiar şi timbrul vocii lui l-aş fi putut recunoaşte oriunde. Era bărbatul pe care-l văzusem în ultima mea călătorie în timp.

Mai precis, băiatul care o sărutase pe dublura mea, în timp ce mie, ascunsă după draperie, nu-mi venise a crede ochilor.

Nu puteam face nimic altceva decât să mă zgâiesc la el îngrozită. Din faţă şi fără perucă, arăta de o mie de ori mai bine. Am uitat complet că, în mod normal, nici mie şi nici lui Leslie nu ne plăceau băieţii cu părul lung. (Leslie era de părere că băieţii îşi lasă părul lung numai pentru a-şi putea ascunde mai bine urechile clăpăuge.)

Privi într-o parte destul de iritat, mă studie scurt din cap până-n picioare, apoi îi aruncă domnului George o privire întrebătoare.

— Gideon, ea este Gwendolyn Shepherd, spuse domnul George cu un mic oftat. Gwendolyn, el este Gideon de Villiers.

Gideon de Villiers. Jucătorul de polo. Celălalt călător în timp.

— Bună, spuse el politicos.

— Bună.

De ce eram deodată răguşită?

— Cred că voi doi vă veţi cunoaşte mai îndeaproape, zise domnul George şi râse nervos. Se pare că Gwendolyn este noua noastră Charlotte.

— Poftim?

Cei doi ochi verzi mă supuseră unei noi scanări, de data aceasta doar a feţei. Din păcate, eu nu am putut decât să privesc într-o parte ca o neroadă.

— Este o poveste foarte complicată, spuse domnul George. Cel mai bine ar fi să te duci în Sala Dragonului şi să îţi explice unchiul tău totul.

Gideon încuviinţă din cap.

— Oricum într-acolo mă duceam. Ne mai vedem, domnule George. La revedere, Wendy.

Cine era Wendy?

— Gwendolyn, îl corectă domnul George, dar Gideon dispăruse deja după colţ. Paşii lui se auzeau urcând treptele.

— Cu siguranţă, ai o mulţime de întrebări, spuse domnul George, îţi voi răspunde cât de bine voi putea.

Eram fericită că mă puteam aşeza din nou, aşa că mi-am întins picioarele. Camera arhivei se dovedi cu-adevărat confortabilă, deşi se afla mult sub nivelul solului, într-un beci boltit, şi nu avea nici o fereastră. Într-un cămin ardea focul, iar de jur împrejur se aflau rafturi şi dulapuri cu cărţi, fotolii atractive, cu rezemători laterale pentru cap, şi sofaua lată pe care mă aşezasem eu. Când am intrat, un bărbat mai tânăr, care şedea la o masă de scris, se ridică brusc. Îl salută cu o mişcare a capului pe domnul George, apoi părăsi încăperea fără să scoată un cuvânt.

— Bărbatul acela e mut? am întrebat eu, căci acesta fusese primul lucru care îmi venise în minte.

— Nu, spuse domnul George, dar a făcut un legământ al tăcerii, în următoarele patru săptămâni nu va vorbi.

— Şi la ce-i ajută asta?

— Este un ritual. Adepţii trebuie să treacă printr-o serie de teste înainte să fie acceptaţi în cercul nostru. Înainte de toate, este important să ne dovedească faptul că sunt discreţi.

Domnul George zâmbi.

— Probabil că ne consideri nişte ciudaţi, nu-i aşa? Poftim, ţine lanterna! Atârnă-ţi-o de gât.

— Ce se va întâmpla acum cu mine?

— Aşteptăm următorul tău salt în timp.

— Când va avea loc?

— Oh, asta nu poate spune nimeni cu precizie. La fiecare călător în timp e altfel. De exemplu, strămoaşa ta, Elaine Burghley - a doua din Cercul Celor Doisprezece - nu a călătorit în toată viaţa ei decât de cinci ori. E drept că a murit la optsprezece ani, de febră puerperală. Contele însă, pe când era tânăr, călătorea la fiecare câteva ore, de două până la de şapte ori pe zi. E lesne de ghicit cât de periculos a trăit până când a reuşit să descifreze modul de întrebuinţare a cronografului. Domnul George îmi arătă pictura în ulei de deasupra căminului. Înfăţişa un bărbat cu o perucă albă cu bucle. Apropo, el este în tablou. Contele de Saint-Germain.

— De şapte ori pe zi? Asta ar fi groaznic. Nu aş putea nici să

dorm liniştită, nici să mă mai duc la şcoală.
— Nu-ţi face griji. Când se va întâmpla, te vei întoarce - indiferent când - în această cameră, unde eşti, în orice caz, în siguranţă.
Vei aştepta apoi cât o trebui, până ce vei călători din nou. Nu trebuie să te mişti de aici. În caz că te vei întâlni cu cineva, îi vei arăta acest inel.
Domnul George îşi scoase inelul cu sigiliu de pe deget şi mi-l dădu. Eu l-am răsucit în mână şi m-am uitat la el cu atenţie. Avea gravată o stea cu douăsprezece colţuri, în mijlocul căreia se aflau litere bogat ornamentate care se încârligau unele peste altele. Deşteapta de Leslie avusese încă o dată dreptate!
— Domnul Whitman, profesorul meu de engleză şi de istorie, are şi el un astfel de inel.
— Asta a fost o întrebare?
Focul din cămin se oglindea în chelia domnului George. Era, într-un fel, o atmosferă care-mi amintea de acasă.
— Nu.
Nu era necesar un răspuns. Era clar: domnul Whitman era şi el unul dintre ei. Leslie ghicise.
— Aşadar, nu există nimic altceva ce ţi-ai dori să ştii?
— Cine este Paul şi ce s-a întâmplat cu Lucy? Şi despre ce furt era vorba? Şi ce a făcut mama mea atunci, de ce sunt toţi aşa de supăraţi pe ea? răbufniră din mine întrebările.
— Oh! Domnul George se scărpină încurcat. Vezi tu, asta nu-ţi pot spune, din păcate.
— Eram sigură.
— Gwendolyn. Dacă eşti cu adevărat numărul nostru doisprezece, atunci îţi vom explica totul de-a fir a păr, îţi promit. Dar mai întâi trebuie să fim siguri. Îţi răspund însă cu plăcere la alte întrebări.
N-am spus nimic.
Domnul George oftă.
— Bine atunci: Paul este fratele mai mic al lui Frank de Villiers. Înaintea lui Gideon, el a fost ultimul călător în timp din neamul de Villiers, numărul nouă în Cercul Celor Doisprezece. Asta ar trebui să-ţi fie de ajuns pentru început. Dacă ai întrebări mai puţin explozive...
— E vreo toaletă pe-aici?
— Oh, da, desigur. Imediat după colţ. Te conduc.

— Mă descurc şi singură.
— Desigur, spuse domnul George iar, dar mă urmă precum o umbră mică şi grăsuţă până la uşă.
Acolo se afla, asemenea unui soldat din garda palatului, bărbatul de mai înainte, cel care era sub legământul tăcerii.
— E uşa următoare. Domnul George arătă în stânga. O să aştept aici.
în toaletă - o încăpere mică, ce mirosea a dezinfectant şi-n care se aflau un closet şi o chiuvetă - mi-am scos mobilul din geantă. Nu aveam semnal, desigur. Tare aş fi vrut să-i povestesc lui Leslie despre toate cele întâmplate. Totuşi, pe telefon puteam încă să văd ora, şi am fost surprinsă şi nedumerită să constat că era abia prânzul. Mă simţeam de parcă aş fi fost acolo de zile-ntregi. Şi chiar aveam nevoie la toaletă.
Când am revenit, domnul George mi-a zâmbit uşurat. E clar că se temuse că aş fi putut să dispar.
În camera arhivei, m-am aşezat din nou pe sofa, iar domnul George s-a afundat într-un fotoliu din faţa mea.
— Aşadar, să jucăm mai departe jocul întrebărilor, spuse el. Însă, de data aceasta, alternativ. O întrebare eu, o întrebare tu.
— OK, am spus eu. Dumneavoastră primul!
— Ţi-e sete?
— Da. Aş dori un pahar de apă, dacă se poate. Sau ceai?
Aici jos existau, într-adevăr, apă, suc şi vin, plus un fierbător de apă pentru ceai. Domnul George pregăti o carafă de ceai Earl Grey.
— Acum tu, spuse el, după ce se aşeză din nou.
— Dacă această capacitate de a călători în timp este dată de o genă, atunci de ce e aşa de importantă data naşterii? De ce nu i s-a luat mai demult sânge lui Charlotte pentru a vedea dacă are sau nu gena? Şi de ce nu poate fi trimisă cu ajutorul cronografului într-un trecut nepericulos înainte să facă singură saltul şi să rişte să nimerească în mijlocul pericolului?
— Aşadar, în primul rând: noi doar credem că e vorba despre o genă, dar nu ştim asta. Ştim doar că e ceva din sânge şi care vă deosebeşte de oamenii normali, dar de găsit încă nu am găsit elementul-minune. Deşi facem cercetări de ani de zile şi vei descoperi în rândurile noastre cei mai buni savanţi ai lumii. Crede-mă, multe ar fi mult mai simple dacă am putea descoperi în sânge gena - sau ce altceva o fi. Aşa, ne bazăm pe calcule şi

pe observaţii făcute cu generaţii întregi înaintea noastră.

— Dacă s-ar fi alimentat cronograful cu sângele lui Charlotte, ce s-ar fi întâmplat?

— În cel mai rău caz l-am fi făcut inutilizabil, spuse domnul George. Şi, te rog, Gwendolyn, vorbim aici despre o picătură infimă de sânge, nu despre cât ar intra într-o cisternă! Dar acum sunt eu la rând. Dacă ai putea alege, în ce epocă ţi-ar plăcea cel mai mult să călătoreşti?

Am cugetat.

— Nu mi-aş dori să mă duc prea departe în trecut. Poate doar zece ani înapoi. Aş putea astfel să-l mai văd o dată pe tata şi să stau de vorbă cu el.

Pe chipul domnului George se citea mila.

— Da, este o dorinţă de înţeles. Dar nu se poate. Nimeni nu poate călători înapoi în timpul propriei vieţi. Poţi, cel mult, să călătoreşti în perioada imediat dinaintea naşterii tale.

— Oh!

Păcat. Îmi imaginasem că aş fi putut să mă întoarc în perioada când eram în clasele primare, în ziua în care un băiat pe nume Gregory Forbes mă făcuse „broască râioasă” în curtea şcolii şi mă lovise de patru ori consecutiv în fluierul piciorului. Aş fi apărut ca Superwoman - iar după aceea, Gregory Forbes nu ar mai fl lovit în viaţa lui fetiţele, asta era clar.

— E din nou rândul tău, spuse domnul George.

— Am fost învăţată că ar trebui să fac o cruce cu creta în locul de unde ar fi dispărut Charlotte. La ce ar fi folosit?

Domnul George flutură o mână.

— Uită prostia asta! Mătuşa ta, Glenda, insista că ar fi trebuit să cerem supravegherea locului. După care, ar fi trebuit să-l trimitem în trecut pe Gideon cu descrierea poziţiei, iar Gardienii ar fi putut s-o aştepte şi s-o protejeze pe Charlotte, până când avea să se întoarcă.

— Bine, dar nu se putea şti în ce epocă a ajuns. Astfel, Gardienii ar fi putut să păzească locul non-stop decenii la rând!

— Da, încuviinţă domnul George suspinând. Întocmai! Acum este din nou rândul meu. Îţi mai aminteşti de bunicul tău?

— Bineînţeles, Aveam zece ani când a murit. Era total diferit de Lady Arista, nostim şi deloc sever. Ne spunea mereu, mie şi fratelui meu, poveşti de groază. L-aţi cunoscut şi dumneavoastră?

— Oh, da! A fost mentorul şi cel mai bun prieten al meu.
Domnul George privi o vreme gânditor în focul din cămin.
— Cine era băieţelul? am întrebat eu.
— Care băieţel?
— Micuţul de mai devreme, care se ţinea strâns de haina doctorului White.
— Poftim?
Domnul George îşi luă privirea de la foc şi mă privi nedumerit.
Acum, pe bune! Mai clar de-atât nu mă puteam exprima.
— Un băieţel, mic şi blond, de vreo şapte ani. Stătea lângă domnul White, am spus eu rar şi apăsat.
— Dar nu era nici un băieţel, ripostă domnul George. Faci mişto de mine?
— Nu, am spus eu.
Deodată, am înţeles ce se întâmplase şi m-am enervat că nu îmi dădusem seama numaidecât.
— Un băieţel blond spui? Şapte ani?
— Lăsaţi!
M-am prefăcut foarte interesată de cărţile de pe raftul din spatele meu.
Domnul George tăcu, dar îi puteam simţi privirea cercetătoare aţintită asupra mea.
— Acum e din nou rândul meu, spuse el în cele din urmă.
— E un joc prostesc. N-am putea mai bine să jucăm şah?
Pe masă se afla un joc de şah. Dar domnul George nu se lăsă deturnat.
— Vezi uneori lucruri pe care alţii nu le văd?
— Băieţeii nu sunt lucruri, am spus eu. Dar da, văd uneori lucruri pe care alţii nu le văd.
Nici eu nu ştiam de ce îi mărturiseam asta.
Nu ştiu din ce motiv, cuvintele mele părură să-l bucure.
— Uimitor, de-a dreptul uimitor. De când ai acest har?
— L-am avut dintotdeauna.
— Fascinant!
Domnul George se uită împrejur.
— Te rog să-mi spui cine mai este aici în afară de noi şi trage cu urechea?
— Suntem singuri.
Îmi veni să râd când am văzut chipul dezamăgit al domnului George.

— Of, şi aş fi putut jura că zidurile astea colcăie de fantome, îndeosebi această încăpere.

Luă o înghiţitură de ceai din ceaşca sa.

— Doreşti cumva biscuiţi? Cu cremă de portocale.

— Da, cu plăcere.

Nu ştiam dacă de vină era faptul că domnul George menţionase biscuiţii, însă sentimentul de greaţă îmi reveni brusc în stomac. Mi-am ţinut respiraţia.

Domnul George se ridică şi începu să cotrobăie printr-un dulap. Senzaţia de ameţeală se accentuă. Domnul George nu ar fi fost prea uimit dacă s-ar fi întors, iar eu aş fi dispărut pur şi simplu. Ar fi fost totuşi mai bine să-l avertizez. Poate că stătea prost cu inima.

— Domnule George?

— Acum e din nou rândul tău, Gwendolyn.

Aranjă grijuliu biscuiţii pe o farfurioară, cam la fel cum o făcea de fiecare dată domnul Bernhard.

— Şi cred că şi ştiu răspunsul la întrebarea ta.

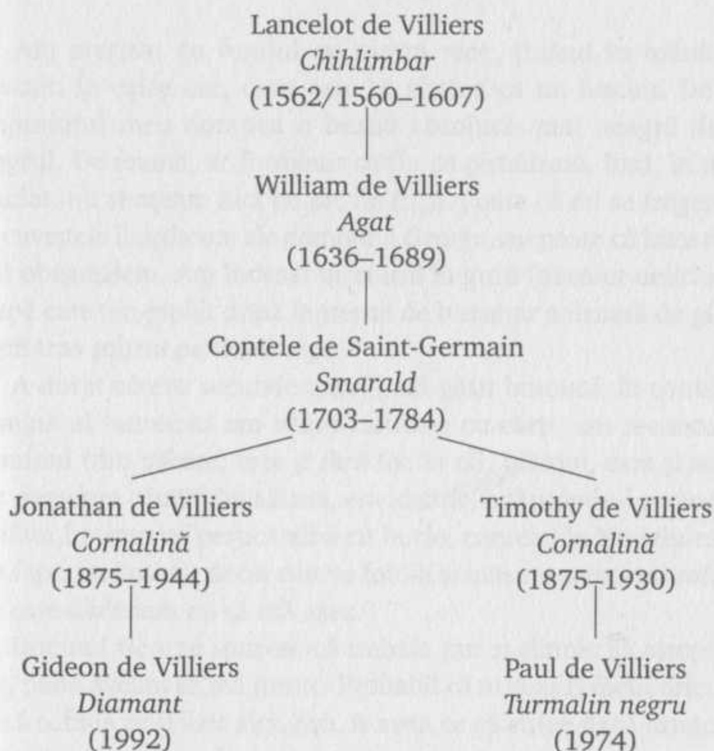
Am fost atentă la ce mi se întâmpla. Ameţeala parcă mă lăsase un pic.

OK, alarmă falsă.

— Să presupunem că aş călători în perioada în care această clădire nu exista încă. Aş ajunge sub pământ şi m-aş sufoca?

— Oh! Şi eu care-am crezut că mă vei întreba de băieţelul blond! Ei bine, din toate câte am aflat, nimeni nu a călătorit mai mult de cinci sute de ani înapoi în timp. Chiar şi pe cronograf, data pentru Rubin - aşadar pentru tine - poate fi fixată numai până la anul 1560 după Hristos, anul de naştere al primului călător în timp din cerc, Lancelot de Villiers. Am regretat adesea acest lucru. Sunt pierduţi atâţia ani extrem de interesanţi... Poftim, ia unul! Sunt biscuiţii mei preferaţi.

Am întins mâna, deşi farfuria a devenit deodată neclară, iar eu am avut sentimentul că cineva îmi trăgea sofaua de sub mine.

Opt

Am aterizat cu fundul pe piatra rece, ţinând în mână un biscuit. În orice caz, ceva care se simţea ca un biscuit. De jur împrejurul meu domnea o beznă absolută, mai neagră decât negrul. De teamă, ar fi trebuit să fiu ca paralizată, însă, în mod

ciudat, nu simţeam nici un pic de frică. Poate că mi se trăgea de la cuvintele liniştitoare ale domnului George sau poate că între timp mă obişnuisem. Am îndesat biscuitul în gură (absolut delicios!), după care am pipăit după lanterna de buzunar atârnată de gât şi i-am tras şnurul pe după cap.

A durat câteva secunde până i-am găsit butonul. În conul de lumină al lanternei am văzut rafturile cu cărţi, am recunoscut căminul (din păcate, rece şi fără foc în el), tabloul, care şi acolo tot deasupra căminului atârna, era identic, înfăţişându-l pe acelaşi călător în timp cu perucă albă cu bucle, contele de Nu-ştiu-cum. De fapt, nu lipseau decât câteva fotolii şi măsuţe şi tocmai sofaua pe care dădusem eu să mă aşez.

Domnul George spusese că trebuia pur şi simplu să aştept pe loc, până aveam să mă întorc. Probabil că asta aş fi făcut oricum, dacă sofaua ar fi fost aici. Aşa, n-avea ce să strice dacă aruncam şi eu o privire dincolo de uşă.

Mi-am croit cu atenţie drum prin încăpere, bâjbâind. Uşa era încuiată. Bun. Cel puţin nu mai trebuia să merg la toaletă. Am început să cercetez camera la lumina lanternei. Poate că reuşeam să găsesc un indiciu asupra anului în care mă aflam. Poate că era vreun calendar pe vreunul dintre pereţi sau pe masa de scris.

Masa de scris era plină de suluri de hârtie, cărţi, scrisori deschise şi casete. Raza de lumină scoase la iveală o călimară cu cerneală şi pene de scris. Am luat o foaie de hârtie în mână.

Se simţea groasă şi aspră. Textul scris pe ea era greu de descifrat, mult prea îmbârligat.

„Stimate domnule Doctor”, spunea textul. „Scrisoarea dumneavoastră a ajuns astăzi la mine, după doar nouă săptămâni. Nu poţi decât să te minunezi de această rapiditate, când te gândeşti ce cale lungă a trebuit să străbată amuzanta dumneavoastră poveste despre situaţia din colonii.”

Nu am putut să nu mă amuz. Nouă săptămâni pentru o scrisoare! Şi oamenii se plângeau totdeauna de lipsa de conştiinciozitate a poştei britanice. OK, aşadar, mă aflam într-o epocă în care scrisorile încă erau trimise cu porumbei călători. Sau cu melci.

M-am aşezat pe scaunul de la masa de scris şi am mai citit câteva scrisori. Cam plictisitoare. Nici numele nu-mi spuneau nimic. În cele din urmă, am cercetat casetele. Prima pe care am

deschis-o era plină de ştampile cu sigilii cu motive realizate artistic. Am căutat o stea cu douăsprezece colţuri, dar nu existau decât coroane, litere îmbârligate unele într-altele şi modele organice. Foarte drăguţe. Am descoperit şi lumânări din ceară specială pentru sigilii de diferite culori, chiar şi auriu şi argintiu.

Următoarea casetă era încuiată. Poate că exista o cheie într-unul dintre sertare. Încet, încet, scotoceala asta după comori devenea chiar distractivă. Dacă avea să-mi placă vreunul dintre lucrurile din casete, aveam să îl iau, pur şi simplu, cu mine. Doar aşa, ca test. Cu biscuitul a mers. Puteam să-i duc lui Leslie un mic suvenir. Cred ca ar fi fost posibil.

În sertarul de sub masa de scris am descoperit alte pene şi alte călimări cu cerneală, scrisori păstrate cu grijă în plicurile lor, carnete de notiţe legate, un fel de pumnal, un mic cuţit cu lama curbată şi... chei.

Multe, multe chei de toate formele şi mărimile. Leslie ar fi fost încântată. Probabil că în încăperea asta exista câte o încuietoare pentru fiecare dintre aceste chei, iar în spatele fiecărei încuietori se ascundea un mic secret. Sau o comoară.

Am încercat câteva chei, care păreau însă destul de mici pentru a se potrivi la casetă. Dar cea căutată nu era printre ele. Probabil că în casetă se găseau bijuterii preţioase. Poate că ar fi trebuit să sustrag caseta cu totul? Dar era cam greu de mânuit şi mult prea mare pentru buzunarul interior al jachetei mele.

În următoarea cutie se afla o pipă. Una chiar drăguţă, sculptată, probabil din fildeş, dar nici asta nu era un cadou potrivit pentru Leslie. Poate că ar fi trebuit să-i duc unul dintre sigilii? Sau pumnalul acela drăguţ? Sau una dintre cărţi?

Bineînţeles că ştiam că nu ar trebui să fur, dar asta era o situaţie excepţională. Consideram că aveam dreptul la o despăgubire. Apoi, trebuia, nu-i aşa, să testez dacă funcţiona sau nu să iei cu tine obiecte din trecut şi să le aduci în prezent. Nu mă mustra nici un pic conştiinţa, iar asta mă uimea şi pe mine, care, de altfel, eram foarte indignată când Leslie lua de la raionul de delicatese de la Harrods mai mult de una din mostrele gratuite oferite spre degustare, sau - aşa cum se întâmpla mai nou - când rupea câte o floare din straturile din parc.

Doar că nu mă puteam hotărî. Pumnalul părea cel mai preţios. Dacă pietrele de pe mâner erau adevărate, cu siguranţă că

valora o avere. Însă ce putea face Leslie cu un pumnal? Cu siguranţă, un sigiliu i-ar fi plăcut mai mult. Dar care dintre ele?

Nu am mai apucat să iau o hotărâre, căci senzaţia de ameţeală a revenit. Când masa de scris a devenit tot mai neclară, am apucat primul obiect la îndemână.

Am aterizat uşor, în picioare. Lumina puternică mă orbea. Am strecurat repede cheia pe care apucasem s-o înşfac în ultima secundă în buzunarul în care ţineam mobilul şi m-am uitat prin cameră. Totul era exact ca înainte, când băusem ceai cu domnul George, iar în încăpere domnea o căldură plăcută de la focul din cămin.

Dar domnul George nu mai era singur. Alături de el, în mijlocul camerei, stăteau Falk de Villiers şi neprietenosul doctor White (inclusiv băieţelul-fantomă blond), discutând în şoaptă. Gideon de Villiers stătea sprijinit nonşalant de unul dintre dulapurile cu cărţi. El m-a remarcat primul.

— Bună, Wendy, spuse el.

— Gwendolyn, l-am corectat eu.

La naiba, doar n-o fi chiar aşa de greu să ţii minte! Ce-ar fi fost să-i spun şi eu Gisberg?

Ceilalţi trei bărbaţi se întoarseră către mine, fixându-mă cu privirea - doctorul White cu ochii strânşi, neîncrezători, domnul George, evident bucuros.

— Au fost aproape cincisprezece minute, spuse el. E totul în regulă, Gwendolyn? Te simţi bine?

Am încuviinţat din cap.

— Te-a văzut cineva?

— Nu era nimeni. Nu m-am mişcat din loc, aşa cum mi-aţi spus. I-am întins domnului George lanterna şi inelul său cu sigiliu. Unde e mama?

— Este sus, cu ceilalţi, răspunse scurt domnul de Villiers.

— Vreau să-i vorbesc.

— Nu-ţi face griji, o să ai timp şi pentru asta. După, spuse domnul George. Dar mai întâi... Of, nu ştiu cu ce să încep.

Chipul îi radia. Oare de ce se bucura aşa?

— Pe Gideon, nepotul meu, îl cunoşti deja, spuse domnul de Villiers. A trecut şi el acum doi ani prin ce treci tu acum. E drept că el era mai bine pregătit decât tine. O să fie greu să recuperezi ceea ce ai pierdut în toţi aceşti ani.

— Greu? Aş zice mai degrabă imposibil, spuse doctorul White.

— Nu cred că este necesar, replică Gideon. Reuşesc şi singur.
— Vom vedea, spuse domnul de Villiers.
— Cred că o subestimaţi pe fată, interveni domnul George. Tonul lui era solemn, aproape emfatic. Gwendolyn Shepherd! Eşti părtaşă acum la un secret imemorial. Şi a venit vremea să înţelegi acest secret. Mai întâi de toate, ar trebui să ştii...
— Să nu ne grăbim, interveni doctorul White. Se poate să aibă gena, dar asta nu înseamnă că trebuie să şi avem încredere în ea.
— Sau că înţelege despre ce e vorba, adăugă Gideon.
Aha. Mă considera un pic cam limitată. Prostovan încrezut!
— Cine ştie ce instrucţiuni o fi primit de la maică-sa, reluă doctorul White. Şi cine ştie de unde a primit şi aceasta, la rândul ei, instrucţiunile. Nu avem decât un cronograf, aşa că nu ne permitem să mai dăm greş încă o dată. Aş vrea doar să cugetaţi asupra acestui lucru.
Domnul George arăta de parcă l-ar fi pedepsit cineva.
— Sau putem să complicăm lucrurile inutil, murmură el.
— O să vă iau acum cu mine, în cabinetul meu, spuse doctorul White. Fără supărare, Thomas. Dar lămuririle se pot da şi mai târziu.
Vorbele lui îmi produseră fiori reci pe şira spinării. Ultimul lucru pe care-l doream era să merg cu dr. Frankenstein în cabinetul lui.
— Aş vrea să merg la mama, am spus eu, chiar dacă riscam să semăn cu un bebeluş.
Gideon plescăi dispreţuitor din limbă.
— Nu trebuie să-ţi fie teamă, Gwendolyn, mă asigură domnul George. Nu avem nevoie decât de puţin sânge de la tine. În plus, doctorul White răspunde de imunitatea şi de sănătatea ta. Din păcate, în trecut pândeau tot felul de agenţi patogeni periculoşi, pe care omul zilelor noastre nu-i cunoaşte deloc. O să meargă repede.
Oare îşi dădea seama cât de îngrozitor suna ceea ce tocmai spusese? „Nu avem nevoie decât de puţin sânge de la tine“... şi... „o să meargă repede“. Dumnezeule!
— Dar... dar nu vreau să rămân singură cu doctorul Franken... White, am spus eu.
Nici nu mai conta acum dacă oamenii ăştia mă considerau bine-crescută sau nu. Şi-apoi, nici el nu era manierat. Iar în ce-l

privea pe Gideon... n-avea decât să gândească ce voia despre mine!

— Doctorul White nu este atât de... crud precum ţi s-ar părea, zise domnul George. Chiar nu ai de ce...

— Ba da, are de ce, mârâi doctorul White.

Acum începeam să mă înfurii. Ce-şi închipuia, la urma urmei, individul ăsta blazat? Mai întâi de toate, ar fi trebuit să-şi cumpere şi el un costum care să aibă o culoare adevărată!

— Ah, da? Şi ce-o să faceţi dacă refuz? am mârâit eu, remarcând în acelaşi timp cum ochii lui ascunşi îndărătul ochelarilor cu rame negre, care mă străfulgerau furioşi, deveneau roşii şi congestionaţi.

„Grozav medic“, gândeam. „Nu poate să se trateze nici măcar pe el însuşi.1*

Spre uşurarea mea, înainte ca doctorul White să se poată gândi la ce mi-ar fi făcut (imaginaţia mea zugrăvi cu viteza luminii câteva detalii foarte neatractive), domnul de Villiers interveni.

— O voi chema pe doamna Jenkins, spuse el, iar vocea lui dădu de înţeles că nu avea să permită vreun protest. Domnul George vă va însoţi până când apare ea.

I-am aruncat doctorului o privire triumfătoare, echivalentă, întrucâtva, cu scosul limbii, dar el mă ignoră.

— Aşadar, ne întâlnim într-o jumătate de oră sus, în Sala Dragonului, continuă domnul de Villiers.

Fără să vreau, în timp ce ieşeam, i-am mai aruncat o privire rapidă lui Gideon, pentru a vedea dacă victoria mea asupra doctorului White îl impresionase. Era clar că nu, căci el îmi privea picioarele. Probabil că tocmai le compara cu ale lui Charlotte.

La naiba! Ale ei erau mai lungi şi mai subţiri. Şi cu siguranţă nu era zgâriată pe gambe pentru că se strecurase noaptea trecută printre vechituri şi crocodili împăiaţi.

Cabinetul doctorului White arăta precum un cabinet medical oarecare. Iar când doctorul îşi îmbrăcă halatul alb peste costum şi-şi spălă îndelungat şi temeinic mâinile, arăta în sfârşit precum un medic oarecare. Numai fantoma băieţelului blond care-l însoţea era uşor cam neobişnuită.

— Jacheta jos, mâneca sus! spuse doctorul White.

Domnul George traduse pentru el:

— Te rog, fii drăguţă să-ţi scoţi jacheta şi să-ţi sufleci mâneca.

Micuţa fantomă se uita curioasă. I-am zâmbit, iar ea s-a ascuns repede în spatele doctorului White, pentru ca, o secundă mai târziu, să apară din nou.

— Mă vezi?

Am încuviinţat din cap.

— Priveşte într-o parte, mârâi doctorul White în timp ce-mi lega braţul.

— Nu mi-e rău dacă văd sânge, am spus eu. Chiar dacă este al meu.

— Ceilalţi nu mă pot vedea, zise micuţa fantomă.

— Ştiu, am replicat eu. Mă cheamă Gwendolyn. Pe tine?

— Pentru tine, tot doctorul White, spuse bărbatul.

— Pe mine mă cheamă Robert, zise fantoma.

— Este un nume foarte frumos, am spus eu.

— Mulţumesc, replică doctorul White. Iar dumneavoastră aveţi vene foarte frumoase.

Aproape că n-am simţit înţepătura. Doctorul White umplu cu grijă o eprubetă cu sângele meu. Apoi înlocui eprubeta plină cu una goală şi o umplu şi pe aceasta.

— Nu vorbeşte cu tine, Jake, interveni domnul George.

— Ah, nu? Atunci cu cine?

— Cu Robert, am spus eu.

Capul doctorului White se ridică. Mă privi direct pentru prima oară.

— Poftim?

— Nimic, am spus eu.

Doctorul White mormăi pentru sine ceva neinteligibil. Domnul George îmi zâmbi complice.

Cineva bătu la uşă. Doamna Jenkins, secretara cu ochelari mari, intră.

— Ah, iată-vă, în sfârşit, spuse doctorul White. Poţi să dispari, Thomas. Doamna Jenkins o să joace acum rolul căţelului de pază. Vă puteţi aşeza pe scaunul acela din fund. Dar să nu scoateţi o vorbă.

— Şarmant ca-ntotdeauna, murmură doamna Jenkins, dar se aşeză ascultătoare pe scaunul ce-i fusese indicat.

— Ne vedem imediat, îmi spuse domnul George. Ridică una din eprubetele cu sângele meu. Mă duc să alimentez, adăugă el cu un rânjet.

— Unde se află acest cronograf? Şi cum arată? am întrebat eu, după ce uşa se închise în urma domnului George. Te poţi aşeza în el?

— Ultima persoană care m-a întrebat despre cronograf l-a furat exact după doi ani. Doctorul White extrase acul din braţul meu şi presă un tampon de pansament peste locul înţepăturii. Aşa că sunt sigur că vei înţelege dacă prefer să nu răspund la aceste întrebări.

— Cronograful a fost furat?

Micuţa fantomă pe nume Robert încuviinţă din cap energic.

— De fermecătoarea ta verişoară Lucy în persoană, spuse doctorul White. Îmi aduc încă bine aminte cum a stat aici prima oară. Părea la fel de inofensivă şi de neştiutoare ca tine acum.

— Lucy este drăguţă, spuse Robert. Îmi place de ea.

Deoarece era o fantomă, probabil că i se părea că nu trecuse decât o zi de când o văzuse pe Lucy.

— Lucy a furat cronograful? Dar de ce?

— De unde să ştiu eu? Suferea probabil de tulburare schizofrenică de comportament, mârâi doctorul White. E clar că e în familie. Toate femeile Montrose sunt doar nişte muieri isterice. În plus, Lucy mai poseda şi destul de mult potenţial criminal.

— Doctore White! izbucni doamna Jenkins. Nu este deloc adevărat!

— Dumneavoastră nu cumva trebuia să vă ţineţi gura? replică doctorul White.

— Dar, dacă Lucy a furat cronograful, cum de este totuşi aici? am întrebat eu.

— Da, oare cum este posibil? Doctorul White desfăcu garoul din jurul braţului meu. Pentru că mai există un al doilea, inteligento! Când ai fost ultima oară vaccinată antitetanos?

— Nu ştiu. Aşadar, există mai multe cronografe?

— Nu, doar astea două, răspunse doctorul White. Evident că nu eşti vaccinată de vărsat.

Mă bătu pe braţ pentru a verifica.

— Boli cronice? Alergii?

— Nu. Nu am fost vaccinată nici de ciumă. Şi nici de holeră. Sau de variolă. Mi-am amintit de James. Se poate face vaccin împotriva variolei? Cred că un prieten de-al meu a murit de variolă.

— N-aş prea crede, spuse doctorul White. Variola este o altă denumire pentru vărsat. Iar de vărsat nu a mai murit nimeni de mult.

— Prietenul meu este mort de mult.

— Eu am crezut mereu că variola este o altă denumire pentru pojar, interveni doamna Jenkins.

— Iar eu credeam că ne-am înţeles ca dumneavoastră să nu vorbiţi, doamnă Jenkins.

Femeia tăcu.

— De ce sunteţi aşa de ursuz cu toată lumea? am întrebat eu. Au!

— N-a fost decât o mică înţepătură, spuse doctorul White.

— Ce-a fost asta?

— N-ai vrea să ştii, crede-mă.

Am suspinat. Micuţa fantomă pe nume Robert suspină şi ea.

— Mereu e aşa? l-am întrebat.

— De cele mai multe ori, răspunse Robert.

— Nu este chiar aşa, spuse doamna Jenkins.

— Doamnă Jenkins!

— Bine, bine.

— Deocamdată, am terminat. Până data viitoare, voi avea rezultatele analizelor de sânge, iar fermecătoarea ta mamă poate va aduce carnetul tău de vaccinări şi istoricul tău medical.

— Nu am fost niciodată bolnavă. M-aţi vaccinat acum împotriva ciumei?

— Nu. Nu prea e de mare folos. Nu durează decât şase luni de fiecare dată, iar efectele secundare sunt considerabile. După părerea mea, nu vei călători niciodată într-o perioadă cu ciumă.

Te poţi îmbrăca. Doamna Jenkins te va conduce sus, la ceilalţi. Vin şi eu într-un minut.

Doamna Jenkins se ridică.

— Vino, Gwendolyn. Sigur ţi-e foame. Mâncăm în curând. Doamna Mallory a gătit azi friptură de viţel cu sparanghel. Foarte rafinat.

Mi-era, într-adevăr, foame. Chiar şi de friptură de viţel cu sparanghel, care nu se număra printre preferatele mele.

— Ştii, doctorul White are, de fapt, o inimă bună, spuse doamna Jenkins pe când mergeam sus. Îi este doar un pic cam greu să fie prietenos.

— Da, clar.

— Cândva, era cu totul altfel. Vesel, mereu binedispus. E drept că şi pe-atunci purta costumele astea negre îngrozitoare, dar măcar punea la ele cravate colorate. Asta a fost înainte ca fiul lui să moară... Ah, ce tragedie! De-atunci, parcă a devenit alt om.

— Robert.

— Exact, micuţul se numea Robert, spuse doamna Jenkins. Ţi-a povestit deja domnul George despre el?

— Nu.

— Un copil de aur. S-a înecat de ziua lui în piscina unor cunoştinţe, închipuie-ţi.

Doamna Jenkins numără anii pe degete.

— Optsprezece ani au trecut de-atunci. Bietul doctor!

Bietul Robert. Măcar nu arăta ca un cadavru înecat. Unele fantome se distrau umblând aşa cum muriseră. Din fericire, eu nu întâlnisem niciodată vreuna dintre cele care, de exemplu, aveau un topor înfipt în ţeastă. Sau nu aveau ţeastă deloc.

Doamna Jenkins bătu la o uşă.

— Facem o escală la Madame Rossini. Trebuie să te măsoare.

— Să mă măsoare? Pentru ce?

Însă camera în care mă împinse doamna Jenkins îmi dădu imediat răspunsul: era o croitorie, iar din mijlocul stofelor, al rochiilor, al maşinilor de cusut, al manechinelor, al foarfecilor şi al mulinetelor, o doamnă rotunjoară, cu o bogată podoabă capilară de un blond-roşcat, mă întâmpină răzând.

— Bun venit, spuse ea cu accent franţuzesc. Tu trebuie să fii Gwendolyn. Eu sunt Madame Rossini şi mă voi îngriji de garderoba ta.

Ridică în aer un centimetru de croitorie.

— La urma urmei, nu te putem lăsa să umbli prin odinioară îmbrăcată în această uniformă de şcoală, n’est ce pas?

Am încuviinţat din cap. Uniforma era, într-adevăr, abominable, indiferent de secol.

— Probabil că s-ar aduna lumea ca la urs dacă ai merge aşa pe străzi, spuse ea şi-şi frământă mâinile, împreună cu centimetrul de croitorie.

— Din păcate, trebuie să ne grăbim, suntem aşteptate sus, interveni doamna Jenkins.

— Imediat. Poţi, te rog, să te dezbraci de jachetă? Madame Rossini îmi înfăşură centimetrul în jurul taliei. Minunat. Şi acum,

şoldurile. Of, precum un mânz. Cred că putem folosi multe dintre cele pregătite pentru cealaltă, poate cu mici modificări ici, colo.

Prin „cealaltă” se referise, desigur, la Charlotte. Mă uitam la o delicată rochie galbenă cu garnituri albe, transparente, agăţată într-un cuier, care arăta ca una dintre rochiile din Mândrie şi prejudecată. Cu siguranţă, Charlotte ar fi fost foarte frumoasă îmbrăcată cu ea.

— Charlotte este mai înaltă şi mai subţire decât mine, am spus eu.

— Da, un pic, admise Madame Rossini. Ca un baston. (Ea a spus „Comme un bâton“, iar eu nu m-am putut abţine să nu chicotesc.) Dar asta nu-i nici o problemă. Îmi măsură circumferinţa gâtului şi a capului. Pentru pălării şi peruci, spuse ea râzând. Ah, ce drăguţ, să mai fac o schimbare şi să mai lucrez şi pentru o brunetă. La roşcate trebuie să fii tot timpul aşa de atent! Am de ani de zile o minunată bucată de tafta, culoarea soarelui la apus. Ai putea fi prima căreia să i se potrivească această culoare...

— Madame Rossini, te rog!

Doamna Jenkins arătă spre ceasul de la mână.

— Da, da, termin imediat, spuse Madame Rossini, învârtindu-se în jurul meu cu centimetrul şi măsurându-mi până şi gleznele. Bărbaţii ăştia! Tot timpul se grăbesc! Doar că, atunci când vine vorba despre modă şi despre frumuseţe, graba strică treaba.

În cele din urmă, îmi dădu o palmă prietenească şi spuse: Pe mai târziu, gâtişor de lebădă! Ea însăşi nu avea gât deloc, după cum observasem. Capul părea a i se sprijini direct pe umeri. Dar era cu adevărat simpatică.

— Pe mai târziu, Madame Rossini!

Am ieşit, iar doamna Jenkins a luat-o la trap, eu abia reuşind să ţin pasul cu ea, deşi ea purta pantofi cu toc înalt, iar eu, pantofii mei comozi de şcoală, bleumarin şi cam grosolani.

— Mai e puţin şi gata.

Aveam din nou un coridor nesfârşit de lung în faţa noastră. Nu puteam să înţeleg cum reuşeai să nu te rătăceşti în labirintul ăsta.

— Locuiţi aici?

— Nu, locuiesc în Islington, spuse doamna Jenkins. Termin programul la cinci şi mă duc acasă, la soţul meu.

— Şi soţul dumneavoastră ce spune despre faptul că lucraţi

pentru o lojă secretă, care are în pivniţă o maşină a timpului?
Doamna Jenkins rîse.
— Oh, el nu ştie asta. În contractul de muncă semnat de mine există o clauză de confidenţialitate. Nu am voie să dezvălui nici soţului meu, nici altcuiva ce se petrece aici.
— Altfel?
Probabil că între aceste ziduri putrezeau deja o mulţime de oseminte ale unor secretare gureşe.
— Altfel îmi pierd slujba, spuse doamna Jenkins, pe un ton care lăsa să se înţeleagă că ar fi regretat acest lucru. Oricum nu m-ar crede nimeni, adăugă ea veselă. Cu atât mai puţin soţul meu. Sărmanul de el, nu are nici un pic de imaginaţie! El crede că mă chinuiesc într-o firmă de avocatură obişnuită, cu nimic altceva decât dosare plictisitoare... Oh, nu! Dosarul! Se opri în loc. L-am uitat! Doctorul White o să mă omoare. Se uită la mine nehotărâtă.
Crezi că te descurci pe ultimii metri şi fără mine? După colţ, la stânga, apoi a doua uşă pe dreapta.
— La stânga după colţ, a doua uşă pe dreapta. Nici o problemă.
— Eşti o comoară!
Doamna Jenkins o luă numaidecât la fugă. Nu înţelegeam cum de reuşea asta cu tocurile alea înalte. Eu, în schimb, nu avea rost să mă grăbesc pe acei „ultimi metri“. Puteam, în sfârşit, să mă uit în linişte la picturile murale (spălăcite), să ciocăn în armurile cavalereşti (ruginite) şi să trec uşor cu degetul arătător peste rama unui tablou (prăfuită). După ce am cotit la stânga, am auzit voci.
— Aşteaptă, Charlotte.
M-am întors rapid şi m-am lipit cu spatele de perete. Reuşisem să văd cum Charlotte ieşea din Sala Dragonului urmată de Gideon, care o ţinea strâns de braţ. Speram ca ei să nu mă fi văzut.
— Totul este atât de îngrozitor de jenant şi de demoralizator, spuse Charlotte.
— Nu, nu e deloc aşa. Nu e vina ta.
Ce blândă şi prietenoasă putea să-i sune vocea.
„Este îndrăgostit de ea“, m-am gândit eu, şi, nu ştiu din ce motiv tâmpit, gândul ăsta îmi dădu un mic fior. M-am lipit şi mai mult de perete, deşi tare aş fi vrut să văd ce făceau cei doi. Se

ţineau oare de mână?

Charlotte părea debusolată.

— Simptome-fantomă! îmi venea să intru în pământ. Chiar am crezut că avea să se întâmple în orice clipă...

— Şi eu aş fi gândit la fel, să fi fost în locul tău, spuse Gideon. Mătuşa ta trebuie să fie nebună de-a ţinut secretul toţi anii ăştia. Iar verişoara ta nu poate inspira decât milă.

— Aşa crezi?

— Gândeşte-te! Cum o să facă faţă? N-are nici cea mai vagă idee... Cum poate să recupereze tot ce am învăţat noi în ultimii zece ani?

— Da, biata Gwendolyn, spuse Charlotte, dar nu ca şi când chiar i-ar fi fost milă. Dar are şi ea punctele ei forte.

Oh. Asta chiar că era drăguţ din partea ei.

— Să chicotească toată ziua cu prietena ei, să scrie SMS-uri şi să turuie ca o morişcă distribuţia filmelor. Asta ştie să facă foarte bine.

Şi totuşi, nu chiar aşa de drăguţ...

Am tras cu ochiul încă o dată, cu atenţie, de după colţ.

— Da, spuse Gideon. Exact cum am crezut şi eu când am văzut-o mai devreme pentru prima oară. Hei, chiar o să-ţi simt lipsa - la lecţia de scrimă, de exemplu.

Charlotte suspină.

— Ne-am distrat, nu?

— Da. Dar gândeşte-te acum ce posibilităţi ai, Charlotte! Te invidiez pentru asta! Eşti liberă şi poţi să faci ce vrei.

— Nu mi-am dorit niciodată altceva decât ce făceam aici!

— Da, pentru că nu aveai de ales, spuse Gideon. Însă acum, lumea-ţi stă la picioare - poţi studia în străinătate şi poţi face călătorii lungi, în timp ce eu n-am voie să mă îndepărtez mai mult de o zi de neno... de cronograful ăsta, iar nopţile mi le petrec în anul 1953. Crede-mă, aş schimba cu plăcere locul cu tine!

Uşa Sălii Dragonului se deschise, iar Lady Arista şi mătuşa Glenda ieşiră pe coridor. Mi-am retras rapid capul.

— O să le pară rău, spuse mătuşa Glenda.

— Glenda, te rog! Doar suntem o familie, zise Lady Arista. Trebuie să rămânem uniţi.

— Mai bine i-ai spune asta lui Grace, ripostă mătuşa Glenda. Doar ea a fost cea care ne-a adus în situaţia asta imposibilă.

Auzi! S-o protejeze! Ha! Nimeni în toate minţile n-ar crede nici măcar un cuvânt de-al ei! Nu după tot ce s-a întâmplat. Dar asta nu mai este acum problema noastră. Vino, Charlotte!

— Vă conduc la maşină, spuse Gideon.

„Linguşitorule!“

Am aşteptat până când paşii nu li s-au mai auzit, după care am îndrăznit să părăsesc ascunzătoarea de unde trăsesem cu urechea. Lady Arista era încă acolo şi-şi freca fruntea cu un deget. Arăta brusc antic de bătrână, nu ca de obicei. Toată disciplina caracteristică unei

profesoare de balet părea s-o fi părăsit şi chiar şi trăsăturile feţei ei erau un pic nefireşti. Mi-era milă de ea.

— Bună ziua, am spus eu încet. E totul în regulă?

Bunica îşi reluă atitudinea înţepată. Toate beţele înghiţite păreau să-şi fi revenit pe poziţii.

— Iată-te, spuse ea.

Privirea ei cercetătoare se opri la bluza mea.

— Aceea este cumva o pată? Copilă, ar cam fi timpul să înveţi să fii ceva mai atentă cu felul în care arăţi.

Distanţele dintre salturile izolate în timp sunt - atâta vreme cât nu sunt controlate de cronograf- diferite de la un purtător de genă la altul. Deşi, în urma cercetărilor sale, contele de Saint-Germain a ajuns la concluzia că purtătorii de genă de sex feminin fac salturi mult mai rare şi mult mai scurte în timp decât cei de sex masculin, astăzi, aceste concluzii nu mai pot fi demonstrate.

Durata salturilor necontrolate în timp variază, de când se fac înregistrări, între opt minute şi douăsprezece secunde (saltul de iniţiere al lui Timothy de Villiers, 5 mai 1892) şi două ore şi patru minute (Margret Tilney, al doilea salt, 22 martie 1894).

Intervalul pe care cronograful îl pune la dispoziţie pentru salturile în timp este de cel puţin treizeci de minute şi de cel mult patru ore.

Nu este cunoscut să se fi făcut vreun salt într-o perioadă de timp din propria viaţă a celui implicat. În scrierile sale, contele de Saint-Germain este de părere că, din cauza continuumului (vezi volumul 3, Legile continuumului),

acest lucru nu este posibil.
Setările cronografului fac, de asemenea, imposibilă
o trimitere înapoi în timp în perioada propriei vieţi.

Din Cronicile Gardienilor, volumul 2, Reguli general valabile

Nouă

Mama mă îmbrăţişă, ca şi când aş fi lipsit cel puţin trei ani. A trebuit să-i repet de mii ori că totul era în regulă cu mine, înainte ca ea să înceteze să mă tot întrebe cum mă simţeam.

— Dar tu eşti OK, mamă?

— Da, iubito, sunt bine.

— Aşadar, toată lumea e bine, spuse domnul de Villiers zeflemitor. Ce uşurare că am lămurit acest lucru.

Era atât de aproape de mine şi de mama, încât îi puteam adulmeca apa de toaletă. (Ceva fructat-condimentat, cu un strop de scorţişoară. Mi se făcu instantaneu şi mai foame.)

— Şi ce să facem noi acum cu tine, Grace?

Ochii lui de lup o luară pe mama în colimator.

— Am spus adevărul.

— Da, cel puţin în ce priveşte menirea lui Gwendolyn, admise domnul de Villiers. Ar mai fi de lămurit de ce moaşa care a fost atunci atât de serviabilă încât a falsificat certificatul, din toate zilele, exact astăzi a trebuit să plece într-o călătorie.

Mama ridică din umeri.

— Nu aş da atâta importanţă chiar oricărei coincidenţe, Falk.

— La fel de bizar găsesc şi faptul că, deşi era vorba despre o naştere prematură, te-ai decis să naşti acasă. Orice femeie care ar fi măcar pe jumătate atât de raţională ca tine s-ar duce la spital de la primele contracţii.

Aici cam avea dreptate.

— Totul s-a petrecut, pur şi simplu, prea repede, spuse mama fără să clipească. Eram fericită că măcar moaşa reuşise să vină.

— Să zicem! Dar, după o naştere prematură, ar fi trebuit oricum să te duci imediat la spital, pentru ca bebeluşul să poată fi investigat.

— Dar aşa am şi făcut.

— Însă abia a doua zi, sublinie domnul de Villiers. În raportul

spitalului stă scris că bebeluşul a fost, într-adevăr, temeinic investigat, dar că mama a refuzat să fie investigată şi ea. De ce, Grace?

Mama râse.

— Cred că m-ai înţelege mai bine dacă ai fi născut la rându-ţi şi ai fi avut experienţa câtorva zeci de analize ginecologice. Eu eram OK. Voiam doar să ştiu dacă era totul în regulă cu bebeluşul. Mă miră însă că ai reuşit să ai atât de repede acces la raportul spitalului. Credeam că informaţiile de acest gen sunt strict confidenţiale.

— Din partea mea, n-ai decât să dai în judecată spitalul pentru încălcarea legii protejării datelor, spuse domnul de Villiers. Între timp, noi vom continua să o căutăm pe moaşă, iar eu sunt chiar foarte nerăbdător să văd ce ne va povesti această femeie.

Uşa se deschise, iar în încăpere intrară domnul George şi doctorul White, împreună cu doamna Jenkins, care căra un teanc de biblioraftturi.

În urma lor, apăru agale şi Gideon. De data asta i-am studiat pe îndelete şi restul corpului, nu numai chipul lui frumos. Căutam ceva care să nu-mi placă, astfel încât, prin comparaţie cu el, să nu fiu nevoită să mă simt atât de imperfectă. Din păcate, nu puteam găsi nimic. Nu avea (de la jocul de polo!) nici picioare crăcănate, nici braţe prea lungi şi nici urechi clăpăuge (ceea ce, conform teoriei lui Leslie, ar fi indicat o persoană zgârcită). Era enervant de relaxat, cum stătea sprijinit cu fundul de masa de scris, cu braţele încrucişate la piept.

Mai rămânea părul, lung aproape până la umeri, pe care îl mai puteam considera stupid. Din păcate, nici asta nu mi-a reuşit. Avea un păr atât de sănătos şi de strălucitor, încât m-am întrebat involuntar cum se simţea la atingere.

Atâta frumuseţe risipită! Era strigător la cer.

— Totul este pregătit, spuse domnul George şi-mi făcu cu ochiul. Maşina timpului este gata de start.

Robert, băieţelul-fantomă, îmi făcu timid cu mâna. I-am răspuns cu acelaşi gest.

— Aşadar, acum suntem în formulă completă, spuse domnul de Villiers. Glenda şi Charlotte au fost nevoite să ne părăsească, dar le-au transmis tuturor sincere salutări.

— Da, pariez că aşa au făcut, spuse doctorul White.

— Sărmana fată! Două zile la rând durerile alea fantomă! Sigur nu a fost prea plăcut, spuse domnul George cu o expresie de milă pe chip.

— Şi-n plus maică-sa, mormăi doctorul White, în timp ce răsfoia un biblioraft adus de doamna Jenkins. O adevărată pedeapsă pentru bietul copil.

— Doamnă Jenkins, cât de departe a ajuns Madame Rossini cu garderoba lui Gwendolyn?

— Abia a… Voi verifica.

Doamna Jenkins ieşi din nou în grabă pe uşă.

Domnul George îşi frecă mâinile, dornic de acţiune.

— Aşadar, putem să demarăm.

— Dar o să aveţi grijă să nu i se întâmple nimic, da? spuse mama, întorcându-se către domnul George. N-o amestecaţi în treaba asta.

— Bineînţeles, spuse Gideon.

— Vom face totul pentru a o proteja pe Gwendolyn, o asigură domnul George.

— Nu putem să n-o implicăm, Grace, spuse domnul de Villiers. Face parte din această treabă. Ar fi trebuit să-ţi fie clar de la bun început. Înainte de a începe jocul tău prostesc de-a v-aţi ascunselea.

— însă, din cauza dumneavoastră, fata este acum complet nepregătită şi ignorantă, spuse doctorul White. Ceea ce, desigur, ne va îngreuna misiunea. Dar probabil că tocmai asta aţi şi urmărit.

— Intenţia mea a fost să n-o pun în pericol pe Gwendolyn, spuse mama.

— Am ajuns deja departe de unul singur, interveni Gideon. Tot singur pot să şi duc la bun sfârşit treaba.

— Exact asta am sperat şi eu, spuse mama.

„Tot singur pot să şi duc la bun sfârşit treaba.*1 Dumnezeule! Cu greu m-am abţinut să nu chicotesc. Suna ca într-unul dintre filmele alea de acţiune proaste, în care un pachet de muşchi melancolic, cu privirea galeşă, salva lumea, luptând singur, singurel împotriva unor trupe de câte o sută douăzeci de luptători ninja, unei escadrile de navete spaţiale inamice sau unui întreg sat plin de răufăcători înarmaţi până-n dinţi.

— Vom vedea pentru ce sarcini poate fi şi ea potrivită, spuse domnul de Villiers.

— Avem sângele ei, sublinie Gideon. Mai mult nici nu ne trebuie de la ea. Din partea mea, poate să vină zilnic aici şi să elipseze - şi toată lumea va fi mulţumită.

Poftim? Să elipsez? Suna ca unul dintre termenii aceia folosiţi de domnul Whitman la orele de engleză pentru a ne băga în ceaţă, „în principiu, elipsa este în regulă în acest context, Gordon, însă, data viitoare, puţin mai elaborat, te rog.“ Sau ceva de genul ăsta. Nici nu conta, de fapt, căci nici Gordon, nici eu şi nici restul clasei nu înţeleseserăm ce voise să spună. Cu excepţia lui Charlotte, desigur.

Domnul George îmi remarcă expresia nedumerită.

— Prin „elipsare“ se înţelege stabilirea unui punct precis de derivaţie a salturilor tale fortuite în timp, prin care, cu ajutorul cronografului, să te trimitem în trecut pentru câteva ore. Astfel, evităm salturile necontrolate în timp. Apoi se adresă celorlalţi. Sunt sigur că, odată cu trecerea timpului, Gwendolyn ne va surprinde cu potenţialul ei. Ea...

— Este un copiU îl întrerupse Gideon. Nu are habar de nimic.

M-am înroşit. Câtă obrăznicie! Şi cu cât dispreţ mă privea! Prostul şi prefăcutul ăsta de... poloistl

— Nu-i adevărat, am ripostat eu.

Nu eram deloc un copil! Aveam şaisprezece ani şi jumătate. La fel ca Charlotte. La vârsta mea, Maria Antoaneta era de mult căsătorită. (Asta nu ştiam de la ora de istorie, ci din filmul cu Kirsten Dunst, la care mă uitasem cu Leslie.) Iar Ioana d’Arc avea doar cincisprezece când...

— Oh, nu!

Vocea lui Gideon era plină de sarcasm.

— Atunci, ce ştii, de exemplu, despre istorie?

— Destule, am spus eu.

Doar tocmai luasem un „A“ la istorie, nu?

— Pe bune? Cine a domnit în Anglia după George I?

N-aveam nici cea mai vagă idee.

— George al II-lea? am spus eu la nimereală.

Ha! Părea dezamăgit. Se pare că nimerisem.

— Şi de care casă regală au fost detronaţi Stuarzii la 1702 şi de ce?

La naiba!

— Ăăă, asta nu am învăţat încă, am spus eu.

— Nuuu, fireşte. Gideon se adresă celorlalţi. Habar n-are de

istorie. Nici măcar nu poate vorbi cuviincios. Indiferent unde călătorim, o să sară în ochi precum un câine vopsit. În plus, nu are habar despre ce e vorba aici. Nu numai că ar fi inutilă, s-ar dovedi chiar un pericol pentru întreaga misiune.

Poftim? Nu puteam nici măcar să vorbesc cuviincios? îmi veneau în minte nişte înjurături deosebit de cuviincioase, pe care i le-aş fi aruncat cu plăcere în faţă.

— Cred că ţi-ai expus deosebit de clar punctul de vedere, Gideon, zise domnul de Villiers. Acum ar fi interesant să aflăm ce are de spus contele la toate astea.

— Nu îi puteţi face asta! izbucni mama.

Vocea ei sună brusc foarte sugrumată.

— Contele va fi, cu siguranţă, foarte bucuros să te cunoască, Gwendolyn, spuse domnul George, fără să ia în seamă obiecţia ei. Rubinul, numărul doisprezece, ultimul din cerc. Întâlnirea voastră este un moment festiv.

— Nu! insistă mama.

Se uitară cu toţii la ea.

— Grace! exclamă bunica. Nu din nou!

— Nu, repetă mama. Vă rog! Nu este nevoie s-o cunoască. Ar trebui să-i fie de ajuns că aţi completat voi cercul cu sângele ei.

— Că am fi putut completa cercul, spuse doctorul White, care încă mai răsfoia dosarele. Dacă, după furt, n-ar fi trebuit s-o luăm de la început.

— Mă rog, eu nu vreau ca Gwendolyn să-l cunoască, spuse mama. Aceasta este condiţia mea. Gideon poate face asta singur.

— Cu siguranţă că nu stă în puterea ta să decizi, spuse domnul de Villiers, iar doctorul White strigă:

— Condiţii! Ea pune condiţiil

— Dar are dreptate! Nu ajută nimănui dacă implicăm şi fata, interveni Gideon. Îi voi explica domnului conte ce s-a întâmplat şi sunt sigur că îmi va împărtăşi părerea.

— Oricum va dori s-o vadă, pentru a-şi face propriile impresii, spuse Falk de Villiers. Nu este periculos pentru ea. Nici nu trebuie să părăsească această casă.

— Doamnă Shepherd, vă asigur că nu i se va întâmpla nimic lui Gwendolyn, zise domnul George. Părerea dumneavoastră se bazează, probabil, pe prejudecăţi, iar renunţarea la ele nu poate decât să ne bucure nespus.

— Mă tem că asta nu vă va reuşi.

— Cu siguranţă, vrei să ne dezvălui, dragă Grace, pe baza căror informaţii îl respingi într-atât pe conte - un om pe care nu l-ai cunoscut niciodată, spuse domnul de Villiers.

Mama strânse din buze.

— Te-ascultăm! adăugă domnul de Villiers.

Mama tăcu.

— Este... aşa... doar un sentiment! şopti ea în cele din urmă.

Gura domnului de Villiers schiţă un zâmbet cinic.

— Nu-mi dau seama, Grace, dar am în permanenţă impresia că-mi ascunzi ceva. De ce anume te temi?

— Cine este, la urma urmei, acest conte şi de ce ar trebui să nu-l cunosc? am întrebat eu.

— Deoarece mama ta are aşa... un sentiment, spuse doctorul White şi-şi aranjă haina. Omul oricum este mort de vreo două sute de ani, doamnă Shepherd.

— Şi-aşa ar trebui să şi rămână, murmură mama.

— Contele de Saint-Germain este al cincilea dintre cei doisprezece călători în timp, Gwendolyn, spuse domnul George. Ai văzut mai devreme portretul lui în arhivă. El a înţeles pentru prima oară funcţiile cronografului şi a descifrat vechile scrieri. El a descoperit nu numai cum, cu ajutorul cronografului, poate călători în orice epocă doreşte, în orice zi alege, ci şi secretul din spatele secretului. Secretul celor Doisprezece. Cu ajutorul cronografului, el a reuşit să-i depisteze pe cei patru călători în timp din cerc născuţi înaintea sa şi să le împărtăşească secretul. Contele a căutat şi a găsit sprijin la cele mai strălucite minţi ale timpului său. Matematicieni, alchimişti, magicieni, filosofi - cu toţii au fost fascinaţi de povestea sa. Împreună, ei au descifrat vechile scrieri şi au calculat datele de naştere ale celorlalţi şapte călători în timp care mai trebuiau să se nască, pentru a completa cercul. În anul 1745, contele a fondat aici, la Londra, Societatea Gardienilor, Loja Secretă a contelui de Saint-Germain.

— Pentru descifrarea vechilor scrieri, contele le este îndatorat unor oameni de renume precum Raimundus Lullus, Agrippa von Nettesheim, John Colet, Henry Draper, Simon Forman, Samuel Hartlib, Kenelm Digby şi John Wallis, spuse domnul de Villiers.

Nici unul dintre aceste nume nu-mi era câtuşi de puţin cunoscut.

— Nici unul dintre aceste nume nu-i este câtuşi de puţin cunoscut, spuse Gideon sarcastic.

Cerule! Putea cumva citi gândurile? Pentru eventualitatea în care chiar putea, m-am uitat la el încruntată şi m-am gândit cât am putut de intens: „Tu! Prostule! îngâmfatule!"

El privi într-o parte.

— Dar Isaac Newton a murit în 1727. Cum de-a putut fi unul dintre Gardieni?

M-am mirat şi eu că mi-a venit aşa ceva în minte. Informaţia mi-o dăduse Leslie ieri, la telefon, şi îmi rămăsese cumva în minte, din motive inexplicabile. Aşa de proastă cum mă considera acest Gideon nu eram.

— Corect, spuse domnul George şi zâmbi. Acesta este unul dintre avantajele pe care le ai când eşti călător în timp. Poţi să-ţi cauţi prieteni şi în trecut.

— Şi-acum, care este secretul din spatele secretului? am întrebat eu.

— Secretul celor doisprezece se va dezvălui când toţi cei doisprezece călători în timp vor fi introduşi, prin sângele lor, în cronograf, spuse domnul George solemn. De aceea, cercul trebuie închis. Aceasta este marea misiune ce trebuie îndeplinită.

— Dar eu sunt ultima dintre cei doisprezece! Cu mine, cercul ar trebui să fie complet!

— Da, aşa ar fi fost, spuse doctorul White, dacă, în urmă cu şaptesprezece ani, verişoarei tale Lucy nu i-ar fi venit ideea să fure cronograful.

— Paul a furat cronograful, ripostă Lady Arista. Lucy doar a...

Domnul de Villiers ridică mâna.

— Da, da, să spunem, pur şi simplu, că amândoi l-au furat. Doi copii derutaţi... Cinci secole de muncă spulberate. Misiunea aproape că a fost zădărnicită, iar moştenirea contelui de Saint-Germain - pierdută pentru totdeauna.

— Moştenirea este secretul?

— Din fericire, între aceste ziduri a existat un al doilea cronograf, spuse domnul George. Nu s-a prevăzut că va trebui pus vreodată în funcţiune. A ajuns în posesia Gardienilor în 1757. Era defect, fusese abandonat secole la rând, iar pietrele preţioase îi fuseseră furate. Timp de două sute de ani, prin muncă laborioasă de reconstrucţie, Gardienii au reuşit să...

Doctorul White îl întrerupse nerăbdător:

— Ca să scurtăm povestea: a fost reparat şi a devenit, într-ade- văr, funcţional, lucru pe care e drept că l-am putut verifica abia când cel de-al unsprezecelea călător în timp - şi anume Gideon - a ajuns la vârsta iniţierii. Pierdusem primul cronograf şi, odată cu el, sângele a zece călători în timp. Cu al doilea a trebuit s-o luăm de la capăt.

— Pentru a... ăăă... dezvălui Secretul celor Doisprezece, am spus eu.

Era cât pe ce să spun „pentru a destăinui”. Mă simţeam treptat ca şi cum creierul mi-ar fi fost spălat.

Doctorul White şi domnul George răspunseră încuviinţând solemn din cap.

— Da. Şi care ar fi acest secret?

Mama începu să râdă. Era total deplasat, dar râdea cu atâta poftă, aşa cum făcea Caroline când se uita la Mr. Bean la televizor.

— Grace! sâsâi Lady Arista. Vino-ţi în fire!

Dar mama râdea şi mai tare.

— Secretul este secretul secretului, reuşi să spună între două hohote. Asta spun mereu.

— Am zis eu bine: numai muieri isterice! mormăi doctorul White.

— E bine că le găseşti la toate şi o parte hazlie, spuse domnul de Villiers.

Mama îşi şterse lacrimile din colţurile ochilor de-atâta râs.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat. Ca să fiu sinceră, ar fi mai degrabă de plâns.

Mi-am dat seama că nu aveam să ajung prea departe cu întrebările mele despre natura secretului.

— Atunci, ce este atât de periculos la acest conte de nu pot să-l cunosc? am întrebat eu în schimb.

Mama clătină pur şi simplu din cap, redevenind brusc foarte serioasă. Începeam să-mi fac griji pentru ea. Stările astea schimbătoare nu o caracterizau deloc.

— Absolut nimic, răspunse doctorul White în locul ei. Mama ta se teme doar că ai putea intra în contact cu idei intelectuale care se opun propriilor ei opinii. Fireşte că, între aceste ziduri, nu ea hotărăşte.

— Idei intelectuale, repetă mama, iar de data asta vocea ei

era plină de sarcasm. Ăsta nu e cumva un soi de pleonasm?

— Indiferent ce o fi, s-o lăsăm, pur şi simplu, pe Gwendolyn să decidă dacă vrea să-l cunoască pe conte.

— Doar pentru o discuţie? în trecut?

Priveam întrebătoare când la domnul de Villiers, când la domnul George şi invers.

— Poate el să-mi răspundă la întrebarea despre secret?

— Dacă vrea, spuse domnul George. Îl vei întâlni în anul 1782. Contele era deja foarte bătrân la acea vreme. Şi, practic, venise încă o dată în vizită aici, la Londra. Într-o misiune strict secretă, de care istoricii şi biografii nu ştiu nimic. A înnoptat aici, în această casă. De aceea va fi foarte simplu să aranjăm întrevederea cu el. Gideon te va însoţi, desigur.

Gideon bolborosi ceva neclar ca pentru sine, din care se desluşiră doar cuvintele „idioţi” şi „babysitter”. Babysitter pentru idioţi? Cât de mult îl detestam pe tipul ăsta.

— Mamă?

— Refuză, iubito.

— Dar de ce?

— Nu eşti încă pregătită.

— Pentru ce nu sunt încă pregătită? De ce n-ar trebui să mă întâlnesc cu acest conte? Ce este atât de periculos la el? Spune-mi odată, mamă.

— Da, spune-i odată, Grace, insistă şi domnul de Villiers. Urăşte tăinuirea asta de fleacuri. Venită din partea mamei, trebuie să fie tare deranjantă, aş spune eu.

Mama tăcea.

— Vezi, e greu să obţii de la noi informaţii cu adevărat importante, comentă domnul de Villiers.

Ochii lui de chihlimbar îmi aruncară o privire serioasă.

Mama continua să tacă.

Cel mai mult mi-aş fi dorit s-o zgâlţâi. Falk de Villiers avea dreptate: nu-mi erau de nici un ajutor aceste indicii neînsemnate.

— Atunci, am să aflu şi singură despre ce e vorba, am spus eu. Doresc să-l cunosc.

Nu ştiu ce mă apucase deodată, dar, brusc, nu mă mai simţeam ca un copil de cinci ani, care ar fi preferat mai degrabă să fugă acasă şi să se ascundă sub pat.

Gideon gemu.

— Grace, ai auzit, spuse domnul de Villiers. Aş sugera să fii de acord acum să fii condusă înapoi acasă şi să iei un calmant. O aducem noi pe Gwendolyn, după ce... terminăm cu ea.

— Nu o las singură, şopti mama.

— Caroline şi Nick se întorc în scurt timp de la şcoală, mamă. Poţi să pleci liniştită. Pot să am grijă şi singură de mine.

— Ba nu poţi, şopti mama.

— Te conduc, Grace, spuse Lady Arista cu o voce surprinzător de blândă. Sunt aici de două zile fără întrerupere şi mă doare capul. Lucrurile au luat o întorsătură de-a dreptul imprevizibilă. Acum însă... nu mai depinde nimic de noi.

— O mişcare înţeleaptă, murmură doctorul White.

Mama arăta de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi.

— Bine, spuse ea. Voi pleca. Am încredere că se va proceda astfel încât lui Gwendolyn să nu i se întâmple nimic rău. Ea nu este ca Charlotte.

Am privit-o nedumerită. Nu mă mai gândisem deloc la Charlotte.

— Unde-mi sunt pălăria şi haina? întrebă Lady Arista.

Toţi bărbaţii din cameră respirară uşuraţi la unison. Nu se putea auzi, dar uşurarea lor era vizibilă.

— Se va ocupa doamna Jenkins de toate, Lady Arista, spuse domnul de Villiers.

— Vino, copila mea, îi spuse Lady Arista mamei.

Mama ezită.

— Grace. Falk de Villiers îi luă mâna şi o duse la buze. A fost o mare plăcere să te revăd după atâţia ani.

— Chiar atât de mulţi nu au fost, spuse mama.

— Şaptesprezece.

— Şase, îl contrazise mama, părând un pic jignită. Ne-am mai văzut şi la înmormântarea tatălui meu. Dar probabil că ai uitat. Mama se uită după domnul George. Veţi avea grijă dumneavoastră de ea?

— Doamnă Shepherd, vă promit că Gwendolyn va fi în siguranţă la noi, spuse domnul George. Aveţi încredere în mine.

— Nu-mi rămâne altceva de făcut.

Mama îşi retrase mâna din cea a domnului de Villiers şi-şi puse poşeta pe umăr.

— Pot să mai vorbesc puţin cu fiica mea între patru ochi?

— Bineînţeles, spuse Falk de Villiers. În încăperea de alături nu

veţi fi deranjate.
— Aş prefera să ies cu ea afară, spuse mama.
Domnul de Villiers ridică din sprâncene.
— Ţi-e teamă că vom trage cu urechea? Sau că vă vom spiona privind prin găuri făcute în portretele de pe pereţi?
Râse.
— Simt pur şi simplu nevoia de puţin aer curat, spuse mama.
La acea oră, grădina nu mai era accesibilă publicului. Câţiva turişti - uşor de recunoscut după aparatele mari de fotografiat atârnate la gât - priviră invidioşi cum mama deschise una dintre porţile de fier bogat ornamentate, înalte de doi metri, şi o ferecă din nou în urma noastră.
Eram total impresionată de bogăţia straturilor de flori, de verdele intens al pajiştilor şi de mireasma care plutea în aer.
— Ai avut o idee bună, am spus eu. Mă simţeam deja ca o salamandră închisă într-o peşteră.
Mi-am îndreptat încântată faţa spre soare. Era surprinzător de puternic pentru un început de aprilie.
Mama se aşeză pe o bancă de tec şi-şi frecă fruntea cu mâna, gest aproximativ asemănător cu cel de mai devreme al lui Lady Arista, doar că mama nu părea foarte bătrână când făcea asta.
— Este un adevărat coşmar, spuse ea.
M-am lăsat să cad pe bancă, lângă ea.
— Da. Nici nu mai ştiu ce să cred. Ieri-dimineaţă totul era încă la fel ca-ntotdeauna, şi-apoi, deodată… Am sentimentul c-o să-mi explodeze capul în curând, atât de multe are de prelucrat dintr-odată. Mii de informaţii mărunte, care nu vor să se pună cap la cap.
— îmi pare nespus de rău, zise mama. Mi-aş fi dorit atât de mult să te fi putut scuti de toate astea.
— Ce ai făcut atunci, de sunt toţi atât de supăraţi pe tine?
— I-am ajutat pe Lucy şi pe Paul să fugă, spuse mama. Se uită repede de jur împrejur, ca şi când ar fi vrut să se asigure că nu ne auzea nimeni. O vreme, s-au ascuns la noi, în Durham. Sigur însă că ei au aflat. Iar Lucy şi Paul au fost nevoiţi să plece.
Mă gândeam la ce aflasem astăzi. Şi, dintr-odată, mi-am dat seama unde era verişoara mea.
Oaia neagră a familiei nu locuia în Amazon, printre băştinaşi, şi nici nu se ascundea în Irlanda, în vreo mănăstire de maici, aşa cum ne închipuisem mereu eu şi Leslie, când eram mici.

Nu, Lucy şi Paul erau în cu totul altă parte.

— Au dispărut în trecut, cu cronograful, nu-i aşa?

Mama încuviinţă din cap.

— în cele din urmă, cei doi nu au avut de ales. Dar nu le-a fost uşor să ia această decizie.

— De ce?

— Nu e voie să transporţi cronograful din epoca lui. Dacă faci asta, nu te mai poţi întoarce. Cel care ia cu el cronograful în trecut trebuie să rămână acolo.

Am înghiţit în sec.

— Dar de ce ar face oare cineva aşa ceva? am întrebat eu încetişor.

— Şi-au dat seama că în lumea asta nu ar exista nici o ascunzătoare sigură pentru ei şi pentru cronograf. Gardienii i-ar fi găsit oriunde, mai devreme sau mai târziu.

— Şi de ce l-au furat, mamă?

— Voiau să împiedice... Închiderea Cercului de Sânge.

— Ce se întâmplă când Cercul de Sânge se închide?

Dumnezeule! Acum parcă vorbeam şi eu ca ei. Cerc de Sânge. Mai rămânea să încep să vorbesc în versuri.

— Ascultă, iubito, nu avem prea mult timp. Chiar dacă ei afirmă acum contrariul, vor încerca să te facă părtaşă la aşa-numita lor misiune. Au nevoie de tine ca să închizi cercul şi să dezvălui secretul.

— Care este secretul, mamă?

Aveam sentimentul că pusesem întrebarea asta de o mie de ori deja. În sinea mea, aproape că-mi venea s-o urlu.

— Ştiu şi eu la fel de puţin ca toţi ceilalţi. Nu pot decât să bănuiesc. Este puternic şi dă putere celui care ştie să-l folosească. Dar puterea căzută în mâinile cui nu trebuie este foarte periculoasă. Tocmai de-aia Lucy şi Paul erau de părere că acest secret nu ar trebui dezvăluit niciodată. Pentru asta s-au sacrificat.

— Asta am înţeles deja. Însă nu am priceput motivul.

— Dacă e posibil ca unii dintre acei bărbaţi pe care i-ai văzut înăuntru să fie mânaţi numai de curiozitate ştiinţifică, sunt şi mulţi alţii ale căror intenţii nu sunt deloc cinstite. Ştiu că nu s-ar da în lături de la nimic pentru a-şi atinge scopul. Nu poţi să ai încredere în nici unul dintre ei. În nici unul, Gwendolyn.

Am suspinat. Nimic din ceea ce-mi spusese nu-mi era în vreun

fel de folos.

Din faţa grădinii se auzi zgomot de motor, iar o maşină se opri în spatele porţii. Deşi maşinilor nu le era permis accesul aici.

— E timpul, Grace! strigă Lady Arista.

Mama se ridică.

— Of, o să fie grozav în seara asta. Privirile de gheaţă ale Glendei cu siguranţă că vor congela mâncarea.

— De ce a plecat moaşa chiar azi în călătorie? Şi de ce nu m-ai adus pe lume într-un spital?

— Ar trebui s-o lase în pace pe biata femeie, răspunse mama.

— Grace! Vino odată!

Lady Arista bătu în grătarul de fier cu vârful umbrelei.

— Cred că o să mănânci bătaie în curând, am spus eu.

— Mi se rupe inima că trebuie să te las singură.

— Aş putea, pur şi simplu, să vin cu tine acasă, am spus eu, însă, pe măsură ce rosteam cuvintele, îmi dădeam seama că, de fapt, nu voiam deloc asta.

Era aşa cum spusese Falk de Villiers: făceam parte acum din această treabă şi, în mod ciudat, îmi plăcea.

— Nu, nu poţi face asta, spuse mama. Dacă faci salturi necontrolate în timp, ai putea fî rănită sau chiar ucisă. Aici, cel puţin, eşti în siguranţă din punctul ăsta de vedere. Mă îmbrăţişă. Nu uita ce ţi-am spus. Nu te încrede în nimeni. Nici măcar în propriile-ţi sentimente. Şi fereşte-te de contele de Saint-Germain, pentru că are capacitatea să pătrundă în mintea celor cu care interacţionează. Îţi poate citi gândurile şi, mai rău de-atât, îţi poate controla voinţa, dacă-l laşi s-o facă.

M-am lipit de ea cât am putut de tare.

— Te iubesc, mamă.

Peste umărul ei puteam vedea cum, în faţa porţii, apăru şi domnul de Villiers.

Când se întoarse, îl văzu şi ea.

— De acela de acolo trebuie să te fereşti în mod deosebit! spuse ea încet. A devenit un om periculos.

în vocea ei se simţea totuşi un fel de admiraţie nerostită, iar eu, dând curs unui impuls de moment, am întrebat:

— Ai avut vreodată o relaţie cu el, mamă?

Nici nu trebuia să-mi răspundă, căci mi-am dat seama după expresia feţei ei că mersesem fix la ţintă.

— Aveam şaptesprezece ani şi eram uşor de impresionat,

spuse ea.
— Înţeleg, am zis eu şi am schiţat un zâmbet. Are nişte ochi grozavi, aş spune.
Mama îmi zâmbi la rândul ei, în timp ce ne îndreptam hotărâte spre poartă.
— Oh, da. Paul avea exact aceiaşi ochi. Însă, spre deosebire de fratele lui mai mare, el nu era câtuşi de puţin arogant. Nu e de mirare că Lucy s-a îndrăgostit de el...
— Tare aş fi curioasă să văd ce s-a ales de ei.
— Mă tem că, mai devreme sau mai târziu, chiar vei afla.
— Dă-mi cheia! îi ceru Falk de Villiers nerăbdător.
Mama îi întinse legătura de chei prin grilajul de fier al porţii, iar el o descuie.
— V-am chemat o maşină.
— Ne vedem mâine la micul dejun, Gwendolyn, spuse Lady Arista şi mă prinse cu mâna de bărbie. Capul sus! Eşti o Montrose, iar noi rămânem drepţi, oriunde şi oricând.
— Îmi voi da silinţa, bunico.
— Aşa te vreau. Ah! Dădu din braţe ca şi când ar fi vrut să alunge nişte muşte enervante. Ce-o fi în mintea oamenilor ăstora? Doar nu sunt Regina!
Însă, cu pălăria ei elegantă, cu umbrela şi cu haina asortată la culoare, în ochii turiştilor ea arăta, în mod evident, atât de britanic, încât era fotografiată din toate părţile.
Mama mă mai luă o dată în braţe.
— Secretul ăsta a costat deja nişte vieţi omeneşti, îmi şopti ea la ureche. Nu uita asta.
M-am uitat cu sentimente amestecate în urma ei şi a bunicii, până când au dispărut după colţ.
Domnul George mă apucă de mână şi mi-o strânse.
— Nu-ţi fie teamă, Gwendolyn. Nu eşti singură.
Corect, nu eram singură. Eram împreună cu nişte oameni în care nu aveam voie să am încredere. „în nici unul”, spusese mama. L-am privit pe domnul George în ochii lui albaştri şi prietenoşi, căutând în ei ceva periculos, mincinos. Dar nu am reuşit să descopăr nimic.
„Nu te încrede în nimeni.“
„Nici măcar în propriile-ţi sentimente.”
— Vino, să intrăm înapoi. Trebuie să mănânci ceva.
— Sper că scurta discuţie cu mama ta a fost edificatoare,

spuse domnul de Villiers pe când urcam scările. Dă-mi voie să ghicesc: te-a avertizat cu privire la noi. Suntem cu toţii lipsiţi de scrupule şi mincinoşi, corect?

— Asta ştiţi dumneavoastră mai bine decât mine, fără îndoială, am spus eu. De fapt, am discutat despre faptul că dumneavoastră şi mama mea aţi fost cândva împreună.

Domnul de Villiers ridică mirat din sprâncene.

— A spus ea asta? E drept că pe chipul lui se putea citi o uşoară jenă. Mda, s-a-ntâmplat de mult. Eram tânăr şi...

— ... şi uşor de impresionat, am completat eu. Asta a spus şi mama.

Domnul George izbucni într-un râs zgomotos.

— Oh, da, aşa e! Uitasem complet. Tu şi Grace Montrose făceaţi o pereche drăguţă, Falk. Chiar dacă nu a durat decât trei săptămâni. După care a venit balul caritabil de la Holland House, când ea ţi-a lipit de cămaşă o bucată de prăjitură cu brânză şi ţi-a spus că nu mai vrea să vorbească vreodată cu tine.

— Era prăjitură cu spumă de zmeură, spuse domnul de Villiers şi-mi făcu cu ochiul. De fapt, a vrut să-mi arunce prăjitura în faţă. Din fericire, a nimerit doar cămaşa. Pata nu a mai ieşit niciodată. Şi asta numai pentru că era geloasă pe o fată al cărei nume nici măcar nu mi-l mai amintesc.

— Larissa Croft, fiica ministrului de finanţe, aruncă domnul George.

— Chiar aşa?

Domnul de Villiers părea sincer uimit.

— Cel din prezent sau cel de atunci?

— De atunci.

— Era drăguţă?

— Destul de.

— în orice caz, Grace mi-a frânt inima, deoarece s-a cuplat cu un băiat din şcoală. Nici numele lui nu mi-l mai amintesc.

— Da. Pentru că i-ai spart nasul, motiv pentru care părinţii lui aproape că te-au reclamat, spuse domnul George.

— E-adevărat?

Eram extrem de fascinată.

— A fost un accident, spuse domnul de Villiers. Jucam amândoi într-o echipă de rugby.

— Iată şi circumstanţele atenuante, nu-i aşa, Gwendolyn?

Domnul George încă râdea când deschise uşa Sălii

Dragonului.

— Fără discuţie.

M-am oprit când l-am văzut pe Gideon aşezat la masa de scris din mijlocul încăperii. Ne privi încruntat.

Domnul de Villiers mă împinse înainte.

— Nu a fost nimic grav, spuse el. Legăturile amoroase dintre membrii familiilor de Villiers şi Montrose nu sunt sub o stea norocoasă. S-ar putea spune că sunt de la bun început sortite eşecului.

— Cred că acest avertisment este absolut de prisos, unchiule! replică Gideon, încrucişându-şi braţele la piept. În mod cert, ea nu este genul meu.

Prin „ea“ se referea la mine. A durat o secundă sau două până să percep jignirea la adevărata ei valoare. Primul meu impuls a fost să ripostez cumva în genul: „Nici eu nu mă dau în vânt după tipi aroganţi şi plini de ei“ sau „Oh, ce uşurare! Am deja un prieten. Unul manierat11. Dar am ales până la urmă să-mi ţin gura.

OK. Nu eram genul lui. Ei şi? Foarte bine. De parcă-mi păsa!

Din Analele Gardienilor
4 august 1953

Am primit azi o vizită senzaţională din viitor. Al unsprezecelea
din Cercul Celor Doisprezece, Gideon de Villiers, va elipsa
în viitor în fiecare noapte pentru a petrece câte trei ore la noi.
I-am pregătit un loc de dormit în biroul lui Sir Walter.
Acolo este răcoare şi linişte, iar băiatul este ferit de priviri
şi de întrebări curioase. În timpul vizitei lui de azi, toţi ofiţerii
de serviciu au trecut pe-aici, „absolut întâmplător“.
Şi tot absolut întâmplător au avut să-i pună
şi câteva întrebări referitoare la viitor.
Tânărul a recomandat achiziţionarea de acţiuni la Apple,
ce-o mai fi vrând să-nsemne şi asta.

Robert Peel, Cercul iniţiaţilor

Zece

Haină: catifea veneţiană, căptuşită cu tafta de mătase; rochie: pânză imprimată din Germania, garnituri din dantelă Devonshire, cu corset din brocart de mătase brodat.

Madame Rossini întinse cu grijă fiecare piesă de îmbrăcăminte pe masă. După ce mâncasem, doamna Jenkins mă dusese din nou în croitorie. Îmi plăcea cămăruţa aceea mică mai mult decât sala pretenţioasă de luat masa. Peste tot erau împrăştiate stofe minunate, iar Madame Rossini, cu gâtul ei de ţestoasă, era poate singura în care până şi mama ar fi avut încredere.

— Totul este albastru mat cu garnituri de culoare crem, un elegant compleu de după-amiază, continuă ea. La care am asortat pantofi din brocart de mătase. Mult mai comozi decât par. Din fericire, tu şi cu schiloada aveţi acelaşi număr la pantofi. Îmi luă uniforma cu vârfurile degetelor şi o puse deoparte. Ptiu, ptiu, ptiu, şi cea mai frumoasă fată ar arăta precum o sperietoare de ciori în asta. Măcar dacă vi s-ar permite să vă scurtaţi fusta la o lungime la modă. Ah, galbenul ăsta oribil ca urina! Cine o fi fost cu ideea ar trebui, pe bună dreptate, să fie urât din toată inima de şcolari!

— Pot să-mi păstrez lenjeria de corp?

— Numai chilotul, spuse Madame Rossini. (Era tare drăguţă cum rostea cuvintele cu accent franţuzesc.) Nu e în stil, dar nu prea cred că o să se uite cineva sub fusta ta. Şi, dacă o s-o facă, îi tragi zdravăn un picior, ca să nu mai poată nici auzi, nici vedea. Nu-ţi poţi da seama, dar pantofii ăştia au vârfurile întărite cu metal. Ai fost la toaletă? Este important, căci, odată ce ai îmbrăcat rochia, va fi cam dificil...

— Da, aţi întrebat deja de trei ori, Madame Rossini.

— Vreau numai să fiu sigură.

Eram, iar şi iar, uimită de câtă atenţie mi se acorda aici şi de cum nu era neglijat nici cel mai mic detaliu. După masă, doamna Jenkins îmi dăduse chiar şi o gentuţă cosmetică nou-nouţă, ca să-mi pot peria dinţii şi spăla faţa.

Mă aşteptasem să mi se taie respiraţia şi să dau afară toată friptura de viţel după legarea corsetului, dar, în realitate, era foarte comod de purtat.

— Şi eu care credeam că femeile care poartă chestiile astea leşină pe loc.

— Da, chiar asta şi făceau. În primul rând, pentru că şi le

strângeau prea tare. Apoi, nici aerul nu era chiar aşa de curat, căci nu prea se spăla nimeni, toţi nefăcând decât să se parfumeze, spuse Madame Rossini şi o trecură fiorii gândindu-se la asta. În peruci îşi făceau cuib păduchii şi puricii, şi am citit undeva că, uneori, până şi şoareci se cuibăreau în ele. Ah, cea mai frumoasă modă, păcat că stăteau cam prost cu igiena. Tu nu porţi un corset ca al acelor biete făpturi, ci unul special, creat â la Madame Rossini, comod ca o a doua piele.

— Aha.

Eram îngrozitor de emoţionată când am îmbrăcat juponul cu crinolină.

— Se simte ca şi când aş duce o colivie uriaşă în jurul taliei.

— Asta nu-i nimic, mă asigură Madame Rossini, în timp ce-mi trăgea cu atenţie rochia pe cap. Această crinolină este minusculă în comparaţie cu acelea care se purtau în aceeaşi perioadă la Versailles. Patru metri şi jumătate în diametru, fără glumă. Iar a ta nici nu este din os de balenă, ci din fibră de carbon de ultimă generaţie, uşoară ca fulgul. Nici nu-ţi dai seama.

De jur împrejurul meu se unduia o stofă de un albastru pal, cu garnituri înflorate de culoare crem, care ar fi fost foarte potrivite şi pentru o husă de sofa drăguţă. Dar trebuia să recunosc că rochia, în ciuda lungimii şi a amplitudinii monstruoase, era foarte comodă şi-mi venea ca turnată.

— Fermecător, spuse Madame Rossini şi mă împinse în faţa oglinzii.

— Oh! am spus eu surprinsă.

Cine ar fi crezut că o husă de sofa ar putea arăta atât de minunat? Şi eu aşijderea. Cât de diafană îmi părea talia, cât de albaştri ochii. Ha! Numai decolteul meu arăta precum al unei soliste de operă gata să explodeze.

— Acolo mai vine un pic de dantelă, spuse Madame Rossini, care-mi surprinse privirea. La urma urmei, este o rochie de după-amiază. Seara trebuie să laşi câte ceva la vedere. Sper astfel să am plăcerea să-ţi pregătesc şi o rochie de bal! Acum să ne îngrijim de părul tău.

— Primesc o perucă?

— Nu, spuse Madame Rossini. Eşti o fată tânără şi este o după-amiază strălucitoare. Ajunge dacă ai părul frumos coafat şi porţi o pălărie. Pentru pielea ta nu e nevoie să facem nimic. Este

precum alabastrul. Şi această drăguţă pată de pe tâmplă de forma unei semilune poate să treacă fără discuţie drept plasture de frumuseţe. Tres chic.

Madame Rossini îmi ondulă părul cu drotul, după care făcu o cărare şi prinse cu multă îndemânare partea din faţă cu ace de păr într-o parte, lăsând restul părului să cadă peste umeri în bucle moi. M-am privit în oglindă admirându-mă.

Mi-a venit în minte petrecerea costumată de anul trecut dată de Cynthia. În lipsa unei idei mai bune, m-am dus deghizată în staţie de autobuz, iar la sfârşitul serii îmi venea să mă bat singură cu plăcuţa indicatoare, pentru că fiecare mă întrebase de traseul câte unei maşini.

Ha! Dacă aş fi cunoscut-o pe Madame Rossini pe atunci! Aş fi fost vedeta serii!

M-am rotit încă o dată ca nebuna în faţa oglinzii şi pe urmă, gata, căci Madame Rossini apăru iar în spatele meu şi-mi aşeză pe cap o monstruozitate uriaşă din paie, cu pene şi panglici albastre, care mie mi se părea că distrugea întreaga costumaţie. Am încercat s-o conving pe Madame Rossini să renunţăm la pălărie, dar ea fu de neînduplecat.

— Fără pălărie ar fi indecent! Acesta nu este un concurs de frumuseţe, ma cheriel Aici este vorba despre autenticitate.

Mi-am căutat mobilul în jacheta de şcoală.

— Aţi putea măcar să-mi faceţi o fotografie... fără pălărie?

Madame Rossini râse.

— Bien sur, scumpete!

Am luat poziţie, iar Madame Rossini mi-a făcut cel puţin treizeci de fotografii, din toate părţile, unele dintre ele şi cu pălărie. Trebuia să aibă şi Leslie de ce să râdă.

— Aşa, şi acum anunţ sus că eşti pregătită. Aşteaptă aici şi nu mai mişca pălăria! S-a aşezat perfect.

— Da, Madame Rossini, am spus eu smerită.

Imediat ce părăsi încăperea, am început să formez în mare grabă numărul lui Leslie pentru a-i trimite una dintre fotografiile cu pălărie. Paisprezece secunde mai târziu, mă sună. Slavă Domnului că aveam semnal în croitoria lui Madame Rossini!

— Sunt în autobuz, ţipă Leslie în urechea mea. Dar am pregătit deja carnetul şi creionul. Trebuie doar să zbieri puţin, căci lângă mine stau de vorbă doi indieni cam tari de ureche, nefolosindu-se, din păcate, de limbajul semnelor.

Am început să-i turui tot ce se întâmplase şi am încercat să-i explic lui Leslie pe repede înainte unde mă aflam şi ce spusese mama. Deşi vorbeam destul de alandala, Leslie părea că reuşea să mă urmărească. Spunea când „Ce tare!“, când „Ai grijă ce faci!“ Când i l-am descris pe Gideon (a vrut să audă fiecare detaliu), mi-a zis:

— Să ştii că, la urma urmei, părul lung nu e chiar atât de rău. Poate arăta chiar sexy. Gândeşte-te numai la filmul Povestea unui cavaler. Doar să fii atentă la urechile lui.

— Oricum n-are nici o importanţă. Este infatuat şi arogant. În plus, mai este şi îndrăgostit de Charlotte. Ai notat „piatra filosofală”?

— Da, am notat tot. De îndată ce ajung acasă, mă năpustesc pe internet. Contele de Saint-Germain... De ce mi-e numele lui aşa de cunoscut? Se poate să-l ştiu dintr-un film cumva? Nu, ăla era contele de Monte Cristo.

— Dacă poate într-adevăr să citească gândurile?

— Atunci te gândeşti la ceva inofensiv. Sau pur şi simplu numeri invers de la o mie. Dar din opt în opt. În felul ăsta nu te mai poţi gândi la altceva.

— Ar putea veni în orice moment. Închid acum. Ah, vezi dacă poţi să găseşti ceva despre un băieţel pe nume Robert White, care s-a înecat acum optsprezece ani într-o piscină.

— Notat, spuse Leslie. Frate, ce tare! Ar fi trebuit să-ţi facem rost de un briceag sau de un spray paralizant... Ştii, ceva de genul ăsta. Ia măcar mobilul cu tine.

M-am dus la uşă, împiedicându-mă de rochie, şi am tras atentă cu ochiul pe coridor.

— în trecut? Crezi că aş putea să te sun de acolo?

— Prostii! Dar ai putea face fotografii care ne-ar ajuta mai departe. Oh, şi mi-aş dori foarte mult una cu Gideon ăla. Cu urechi, dacă se poate. Urechile spun îngrozitor de multe despre un om. Mai ales lobul urechii.

Acum se auzeau paşi. Am închis uşor uşa.

— A sosit momentul. Pe mai târziu, Leslie.

— Ai grijă ce faci, murmură aceasta.

Eu închisesem deja clapa telefonului şi-l strecurasem în decolteu. Micuţa cavitate dintre sâni avea mărimea ideală pentru a-mi încăpea acolo mobilul. Oare ce ascundeau doamnele acolo odinioară? Sticluţe cu otravă, revolvere (foarte

mici), scrisori de amor?

Primul lucru care-mi trecu prin minte când Gideon intră în cameră fu: „El de ce nu trebuie să poarte pălărie?” Al doilea: „Cum poate arăta bine cineva care poartă o vestă moarată roşie, bermude verde-închis şi dresuri de mătase cu dungi?“ Şi, dacă mă mai gândeam la ceva, atunci era ceva de genul: „Sper să nu se citească pe faţa mea ce gândesc”.

Ochii lui verzi îmi aruncară în treacăt o privire.

— Ce pălărie şic!

„Porcule!”

— Minunat, spuse domnul George, care intră în urma lui în croitorie. Madame Rossini, aţi făcut o treabă grozavă.

— Da, ştiu, spuse Madame Rossini.

Rămase pe coridor. Croitoria nu era îndeajuns de încăpătoare pentru toţi, numai rochia mea ocupând jumătate din suprafaţa podelei.

Gideon îşi strânsese la spate buclele, iar eu am găsit ocazia să-i întorc obrăznicia de mai devreme.

— Ce panglică de mătase drăgălaşă, am spus eu cu tot sarcasmul de care eram în stare. Profesoara noastră de geografie poartă una identică!

în loc să mă privească supărat, Gideon râse.

— Deci, pănglicuţa nu-i nimic. Să mă vezi cu perucă.

La drept vorbind, îl văzusem deja.

— Monsieur Gideon, vă pregătisem bermudele galben citron, nu pe cele închise la culoare.

Când era revoltată, accentul franţuzesc al lui Madame Rossini era şi mai evident. Astfel, spuse „bermudes” şi „închis la couleur“.

Gideon se întoarse către Madame Rossini.

— Pantalon galben la vestă roşie, ciorapi ca ai lui Pippi Şoseţica şi o haină maro cu nasturi aurii? Mi s-a părut că aş fi, pur şi simplu, prea colorat.

— Bărbatul din perioada rococo purta culori! Madame Rossini se uită la el cu asprime. Iar aici eu sunt experta, nu dumneata.

— Da, Madame Rossini, spuse Gideon politicos. Data viitoare vă voi da ascultare.

M-am uitat la urechile lui. Nu erau nici un pic clăpăuge şi nu ieşeau cu nimic în evidenţă. Eram, în mod surprinzător, uşurată în această privinţă. Deşi, desigur, mi-era absolut indiferent.

— Unde sunt mănuşile galbene din piele de căprioară?
— Oh, m-am gândit că, dacă nu îmbrac pantalonii, renunţ şi la mănuşi.
— Desigur! Madame Rossini ţâţâi. Simţul dumitale pentru modă merită tot respectul, tinere domn. Dar aici nu este vorba despre gust, ci despre autenticitate. Trecând peste asta, eu am fost foarte atentă ca toate culorile alese să se potrivească tenului dumitale, tânăr nerecunoscător ce eşti.
Apoi, bombănind, ne lăsă să trecem pe lângă ea.
— Mulţumesc mult, mult de tot, Madame Rossini, am murmurat eu.
— Ah, gâtişorul meu de lebădă! Plăcerea a fost a mea! Măcar tu ştii să-mi respecţi munca.
Nu am putut să nu rânjesc. Îmi plăcea când îmi spunea „gâtişor de lebădă".
Domnul George îmi făcu cu ochiul.
— Dacă doriţi să mă urmaţi, vă rog, Miss Gwendolyn.
— Mai întâi o legăm la ochi, spuse Gideon şi făcu o mişcare ca şi când ar fi vrut să-mi ia pălăria de pe cap.
— Doctorul White insistă asupra acestui detaliu, spuse domnul George cu un zâmbet de regret.
— Dar asta îi va ruina coafura! interveni Madame Rossini, lovindu-l pe Gideon peste degete. Tiens! Poate că vreţi să-i smulgeţi şi părul din cap odată cu pălăria? N-ai auzit până acum de ace de pălărie? Aşa!
îi dădu pălăria şi acul domnului George.
— Aveţi grijă cum o ţineţi!
Gideon mă legă la ochi cu o eşarfă neagră. Mi-am ţinut automat respiraţia când mâna lui mi-a atins obrazul şi, din păcate, nu am reuşit să nu mă înroşesc. Dar, din fericire, el nu a putut vedea asta, deoarece stătea în spatele meu.
— Au! am spus eu, căci îmi prinsese câteva fire de păr în nodul eşarfei.
— Scuze. Mai vezi ceva?
— Nu. Nu vedeam altceva decât negru în faţa ochilor. De ce nu am voie să mă uit încotro mergem?
— Nu ai voie să afli locul exact unde se află cronograful, mă lămuri Gideon.
îmi puse o mână pe spate şi mă împinse uşor înainte. Era o senzaţie ciudată să merg aşa, orbeşte, în gol, iar mâna lui

Gideon pe spatele meu mă irita şi ea.
— O măsură de prisos, după părerea mea. Casa însăşi este un labirint. Niciodată în viaţa ta nu ai mai găsi încăperea. Iar domnul George este de părere că oricum nu ar fi cazul să te bănuim de trădare.
Ce drăguţ din partea domnului George, chiar dacă nu ştiam exact ce însemna asta. Cine ar fi fost interesat de locul unde era ţinut cronograful şi de ce?
M-am lovit cu umărul de ceva tare.
— Au!
— Ia-o de mână, Gideon, necioplitule, spuse domnul George puţin cam indignat. Doar nu e un cărucior de cumpărături!
Am simţit cum o mână caldă şi uscată mi-o luă pe a mea şi am tresărit.
— E-n regulă, spuse Gideon. Eu sunt. Acum coborâm nişte trepte. Atenţie!
O vreme, am mers unul lângă altul fără să scoatem un sunet, când tot înainte, apoi din nou pe trepte în sus, când cotind, iar eu mă concentram în mod evident să-mi împiedic mâna să tremure. Sau să transpire. Gideon nu trebuia să creadă că apropierea lui mă intimida. Oare îşi dăduse seama ce puls galopant aveam?
Apoi, piciorul meu drept călcă brusc în gol, iar eu m-am împiedicat. Cu siguranţă că aş fi căzut dacă Gideon nu m-ar fi prins cu ambele mâini şi nu m-ar fi readus pe teren sigur. Mâinile lui îmi cuprindeau acum talia.
— Atenţie, treaptă, spuse el.
— Ah, mulţumesc, am observat şi eu, am spus indignată. Când mi-am sucit piciorul!
— Doamne, Gideon. Aveţi grijă, spuse domnul George supărat. Poftim! Ţine dumneata pălăria. O ajut eu pe Gwendolyn.
De mână cu domnul George mi-era parcă mai uşor să merg. Poate pentru că mă concentram mai mult la paşi, şi nu să nu-mi tremure mâna. Plimbarea noastră dură o jumătate de veşnicie.
Aveam din nou sentimentul că ne afundam tot mai adânc în pământ. Când, în sfârşit, ne-am oprit, am avut bănuiala că fusesem intenţionat ocolită pentru a mă deruta.
O uşă se deschise şi se închise la loc şi, în cele din urmă, domnul George îmi dezlegă eşarfa de la ochi.

— Am cam ajuns.

— Ce frumos! Ca o dimineaţă de mai, spuse doctorul White, însă adresându-se lui Gideon.

— Mulţumesc frumos! Gideon făcu o mică plecăciune. Ultimul răcnet de la Paris. De fapt, trebuia să port pantaloni şi mănuşi galbene, dar nu am putut.

— Madame Rossini e neagră de supărare, îl informă domnul George.

— Gideon! exclamă cu reproş în glas domnul de Villiers, care apăru în spatele doctorului White.

— Pantaloni galbeni, unchiule Falk!

— Doar nu te vei întâlni acolo cu vechi camarazi de şcoală, care ar putea să râdă de tine, replică domnul de Villiers.

— Nu, spuse Gideon şi-mi aruncă pălăria pe o masă. Mai degrabă cu tipi care poartă redingote roz brodate şi care mai şi găsesc asta al naibii de şic.

Se cutremură.

Eu abia mă obişnuisem cu lumina puternică şi priveam în jurul meu curioasă. Încăperea nu avea nici o fereastră, aşa cum era de aşteptat, şi nici cămin. Mă uitam zadarnic după o maşină a timpului. Nu erau decât o masă şi câteva scaune, o ladă, un dulap, iar pe perete, un dicton latin, săpat în piatră.

Domnul de Villiers îmi zâmbi prietenos.

— Albastrul te prinde extraordinar, Gwendolyn. Deosebit ce-a reuşit Madame Rossini să facă din părul tău.

— Ăăă, mulţumesc.

— Ar trebui să ne grăbim, îmi vine să leşin de cald în hainele astea.

Gideon îşi deschise nasturii hainei, astfel încât se putu vedea spada atârnată de curea.

— Aşază-te aici.

Doctorul White se duse la masă şi scoase dintr-o husă de catifea roşie un obiect care, la prima vedere, arăta ca un ceas mare de pus deasupra căminului.

— Am făcut toate setările. Aveţi la dispoziţie un interval de trei ore.

La o a doua privire, mi-am dat seama că nu era deloc un ceas, ci un aparat bizar din lemn şlefuit şi metal, cu nenumărate butoane, clape şi rotiţe. Toată suprafaţa era pictată cu sori, luni şi stele miniaturale şi înscrisă cu semne şi modele misterioase.

Era curbat precum o cutie de vioară şi decorat cu pietre preţioase sclipitoare, atât de pompos, încât nu putea fi adevărat.

— Acesta este cronograful? Aşa mic?

— Cântăreşte patru kilograme şi jumătate, spuse doctorul White, mândru precum un tată care vorbeşte despre greutatea pruncului abia născut. Şi - înainte să întrebi - da, pietrele sunt toate veritabile. Numai rubinul acesta de aici are şase carate.

— Gideon va pleca primul, spuse domnul de Villiers. Parola?

— Qua redit nescitis, spuse Gideon.

— Gwendolyn?

— Da?

— Parola!

— Ce parolă?

— Qua redit nescitis, spuse domnul de Villiers. Parola Gardienilor pentru acest douăzeci şi patru septembrie.

— Suntem în şase aprilie.

Gideon îşi dădu ochii peste cap.

— Noi ajungem acolo în douăzeci şi patru septembrie, fix între aceşti patru pereţi. Pentru ca Gardienii să nu ne scurteze cu un cap, trebuie să ştim parola. Qua redit nescitis. Spune!

— Qua redit nescitis, am repetat eu.

N-aveam cum să ţin minte vreodată aşa ceva mai mult de o secundă. Na, că o şi uitasem. Poate că aveam voie să mi-o notez pe un bileţel?

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu-mi spune că nu faci latină la şcoală?

— Nu fac, am spus eu.

Făceam franceza şi germana, şi era şi-aşa destul de naşpa.

— Nu ştiţi la ce oră vă întoarceţi, spuse doctorul White.

— Asta-i traducerea în varianta mai frumoasă, spuse domnul George. S-ar mai putea spune şi că nu ştiţi dacă...

— Domnilor! Domnul de Villiers bătu cu subînţeles în cadranul ceasului pe care-l avea la mână. Nu avem la dispoziţie o veşnicie. Eşti pregătit, Gideon?

Gideon îl apucă de mână pe doctorul White. Acesta deschise o clapă a cronografului şi plasă în deschizătură arătătorul lui Gideon. Se auzi un zumzet în surdină, ca şi cum în interiorul aparatului s-ar fi pus în mişcare nişte rotiţe dinţate. Aproape că semăna cu o melodie. Ca la o cutie muzicală. Una dintre pietrele

preţioase, un diamant uriaş, începu deodată să strălucească din interior, luminând puternic chipul lui Gideon cu o lumină clară şi albă. În aceeaşi clipă, Gideon dispăru.

— Uau, ireal! Pare din altă lume, am şoptit eu impresionată.

— Aşa şi este, replică domnul George. Acum e rândul tău.

Aşază-te fix aici.

Doctorul White mă avertiză:

— Şi gândeşte-te la ce te-am sfătuit: faci ce-ţi spune Gideon, rămâi totdeauna în apropierea lui, indiferent ce se întâmplă.

Îmi luă mâna şi-mi plasă degetul arătător într-o clapă deschisă. Ceva ascuţit păru că-mi sfredeleşte buricul degetului, iar eu am tresărit.

— Au!

Doctorul White îmi ţinu strâns mâna şi o apăsă pe clapă.

— Nu te mişca!

De data asta, o piatră mare şi roşie din cronograf începu să strălucească. O lumină roşie se răspândi şi mă orbi. Ultimul lucru pe care l-am mai văzut a fost pălăria mea uriaşă, care stătea uitată pe masă. Apoi, în jurul meu se făcu întuneric.

O mână îmi atinse umărul.

La naiba, cum suna parola aia idioată? Qua nu mai ştiu ce, bla, bla, sitis.

— Tu eşti, Gideon? am şoptit eu.

— Cine altcineva, răspunse el tot în şoaptă şi-şi luă mâna de pe umărul meu. Bravo, nu ai căzut!

Se aprinse un chibrit şi, în clipa următoare, încăperea fu luminată de o făclie.

— Cool. Şi pe-asta tot tu ai adus-o cu tine?

— Nu, era deja aici. Ţine!

Când am luat făclia, am fost foarte fericită că nu aveam pe cap pălăria aia stupidă. Penele uriaşe şi unduitoare ar fi ars cu siguranţă cât ai fi zis peşte, şi-apoi aş fi devenit şi eu o făclie drăgălaşă şi... Înflăcărată.

— Încet, spuse Gideon, deşi nu scosesem nici un sunet.

Gideon descuie uşa (adusese cheia cu el sau şi aceasta era deja în uşă? Nu fusesem atentă) şi se uită cu grijă de-a lungul coridorului. Totul era cufundat în beznă.

— Aici miroase parcă a putregai, am spus eu.

— Prostii! Vino!

Gideon încuie uşa în urma noastră, luă făclia din mâna mea şi

păşi în coridorul întunecat. Eu m-am ţinut după el.

— Nu vrei să mă legi din nou la ochi? am întrebat eu, jumătate în glumă.

— Este întuneric beznă, oricum n-ai cum să ţii minte în vecii vecilor locul, răspunse Gideon. Un motiv în plus să rămâi mereu prin preajma mea. Căci, în cel mult trei ore, trebuie să ne întoarcem aici jos.

Un motiv în plus pentru care ar fi trebuit să cunosc drumul. Altfel, cum m-aş fi descurcat dacă lui Gideon i s-ar fi întâmplat ceva sau dacă am fi fost separaţi? Nu fusese un plan prea bun să fiu lăsată aşa, în ceaţă. Dar mi-am muşcat limba. Nu aveam nici un chef să mă pun rău chiar acum cu Domnul Atotştiutor.

Mirosea a mucegai, mult mai rău decât în vremea noastră. În ce an ne întorseserăm oare?

Mirosul ăsta era cu adevărat aparte, ca şi când aici, jos, se găsea ceva în putrefacţie. Din nu ştiu ce motiv, m-am gândit deodată la şobolani. În filme, coridoarele lungi şi întunecoase şi făcliile veneau mereu la pachet cu şobolanii! Şobolani negri şi siniştri, ai căror ochi luceau în întuneric. Sau şobolani morţi. Ah, da, şi păianjeni. Păianjenii fac şi ei parte din decor. Mă străduiam să nu mă ating de pereţi şi să nu-mi închipui cum s-ar fi agăţat de tivul rochiei mele nişte păianjeni mari, care s-ar fi strecurat pe sub rochie pentru a mi se urca pe picioarele goale...

În loc de asta, am început să număr paşii dintre cotituri. După douăzeci şi patru de paşi, am luat-o la dreapta, după cincizeci şi cinci de paşi, la stânga, apoi încă o dată la stânga şi am ajuns la o scară în spirală care ducea în sus. Mi-am ridicat rochia cât de mult am putut, ca să pot ţine pasul cu Gideon. Undeva, acolo sus, se zărea o lumină, care se intensifica pe măsură ce urcam, până ce, în sfârşit, am ajuns la un coridor larg, luminat de multe făclii prinse de pereţi. La capătul coridorului era o uşă mare, în stânga şi-n dreapta acesteia aflându-se două armuri cavalereşti, la fel de ruginite ca în timpurile noastre.

Din fericire, nu vedeam nici un şobolan. Cu toate astea, aveam senzaţia că eram privită şi, cu cât ne apropiam mai mult de uşă, cu atât mai intensă devenea această senzaţie. M-am uitat împrejur, dar coridorul era gol.

Când una dintre armurile cavalereşti îşi mişcă brusc braţul, tăindu-ne calea cu o lance periculoasă (sau ce-o fi fost aia), am încremenit pe loc, simţind că nu mai aveam aer. Acum ştiam

cine ne privea.

Absolut fără rost, armura mai spuse şi „Stai!“, cu o voce ca de tinichea.

Mi-a venit să ţip de spaimă, dar nici de data asta nu am putut să scot nici un sunet. În orice caz, îmi dădeam seama destul de repede că nu armura se mişcase şi vorbise, ci omul care era ascuns în ea. Cealaltă armură părea să fie şi ea locuită.

— Trebuie să vorbim cu Maestrul, zise Gideon. Într-o problemă urgentă.

— Parola, ceru a doua armură.

— Qua redit nescitis, răspunse Gideon.

Ah da, exact. Pentru o secundă, am fost sincer impresionată. Gideon chiar ţinuse minte chestia aia.

— Puteţi trece, spuse prima armură şi chiar ne deschise uşa.

În spatele uşii se întindea un nou coridor, şi acesta luminat de făclii. Gideon înfipse făclia noastră într-un suport din perete şi pomi mai departe în grabă, iar eu pe urmele lui, atât de repede cât îmi permitea crinolina. Între timp, începusem să cam gâfâi.

— E ca într-un film de groază. Aproape că mi-a stat inima în loc. Am crezut că sunt de decor chestiile alea! Adică, e clar că armurile nu sunt chiar ceva modern în secolul al XVIII-lea, nu? Şi nici ceva neapărat folositor, mă gândesc.

— Gărzile le poartă pentru a respecta tradiţia, spuse Gideon. Nici în vremurile noastre nu e altfel.

— Dar nu am văzut nici un cavaler în armură în vremurile noastre.

Apoi însă mi-am dat seama că era totuşi posibil să fi văzut unii, dar crezusem că era vorba despre armuri fără cavaleri în ele.

— Grăbeşte-te şi tu puţin, mă îndemnă Gideon.

Îi era uşor să vorbească, el nu trebuia să tragă după el o fustă de mărimea unui cort de o persoană.

— Cine este Maestrul?

— Ordinul are un Mare-Maestru care îl prezidează. În aceste timpuri, acesta este, desigur, contele însuşi. Ordinul este încă la începuturi, contele l-a fondat abia în urmă cu treizeci şi şapte de ani. Chiar şi mai târziu, conducerea va fi preluată adesea de membri ai familiei de Villiers.

Asta voia să însemne că acest conte de Saint-Germain făcea parte din familia de Villiers? Şi-atunci, de ce îl chema Saint-

Germain?

— Iar azi? Ăăă, vreau să zic, în vremurile noastre? Cine este Mare-Maestru?

— în momentul de faţă, este unchiul meu, Falk, spuse Gideon. El i-a luat locul bunicului tău, lordul Montrose.

— Aşa, deci.

Mamă, veselul meu bunic Mare-Maestru al Lojei Secrete a contelui de Saint-Germain! Şi eu care crezusem mereu că era total sub papucul bunicii.

— Şi-atunci, Lady Arista ce loc ocupă în ordin?

— Nici unul. Femeile nu pot deveni membre ale lojei. Cele mai apropiate rude ale membrilor Cercului Iniţiaţilor de grad înalt fac parte automat din Cercul Extern al Iniţiaţilor, dar nu au nici un cuvânt de spus.

Era clar.

Poate că felul în care se purta cu mine era ceva înnăscut la toţi bărbaţii din familia de Villiers? Un fel de defecţiune genetică, din cauza căreia nu aveau pentru femei decât un rânjet dispreţuitor? Pe de altă parte, cu Charlotte se purtase foarte politicos. Şi trebuia să recunosc că, măcar în acele momente, părea cât de cât bine-crescut.

— De ce îi spuneţi voi propriei bunici Lady Arista? întrebă el. De ce nu-i spuneţi buni sau bunicuţă, la fel ca restul copiilor?

— Nu ştiu, pur şi simplu, am răspuns eu. De ce nu au voie femeile să fie membre?

Gideon întinse un braţ după mine şi mă împinse în spatele lui.

— Vrei să-ţi ţii puţin gura?

— Poftim?

La capătul coridorului era încă o scară. De sus venea lumină naturală, însă, înainte să ajungem la scară, din umbră ieşiră doi bărbaţi cu spadele scoase, ca şi cum ne-ar fi aşteptat acolo.

— Ziua bună, spuse Gideon, care, spre deosebire de mine, nici măcar nu tresărise.

Dar îşi duse, totuşi, mâna la spadă.

— Parola! strigă primul bărbat.

— Aţi fost şi ieri aici, comentă celălalt bărbat şi făcu un pas înspre noi, pentru a se uita mai atent la Gideon. Sau fratele dumneavoastră mai mic. Asemănarea este izbitoare.

— Ăsta e băiatul care răsare de nicăieri? întrebă celălalt bărbat.

Amândoi se holbau la Gideon cu gura căscată. Purtau haine asemănătoare cu ale lui, iar Madame Rossini avea, în mod evident, dreptate: bărbatul din perioada rococo adora culorile. Cei doi din faţa mea purtau turcoaz cu floricele lila combinat cu roşu şi maro, iar unul dintre ei avea o redingotă fix galben citron. Ar fi trebuit să mi se pară de-a dreptul îngrozitor, dar era totuşi ceva la ei. Erau foarte... coloraţi.

Ambii purtau peruci, care, în zona urechilor, aveau bucle ca nişte cârnăciori, iar la spate le atârna o codiţă împletită, legată cu o panglică de mătase.

— Să spunem că ştiu nişte unghere din casa asta care vouă vă sunt necunoscute, spuse Gideon cu un zâmbet arogant. Eu şi însoţitoarea mea trebuie să-i vorbim Maestrului. Într-o problemă urgentă.

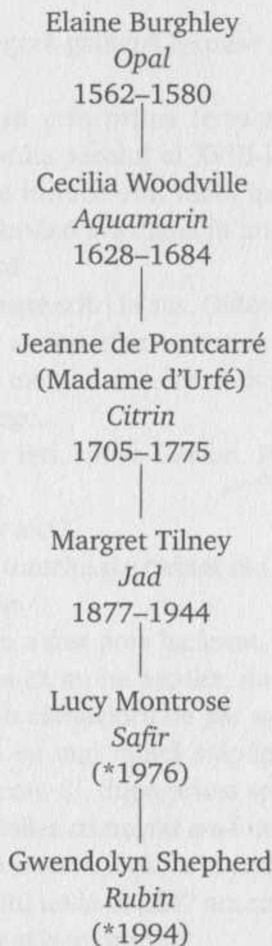
— Aşa, frumos, te bagi pe tine la înaintare, am murmurat eu.

— Parola?

Quark edit bisquitis. Sau cam aşa ceva.

— Qua redit nescitis, spuse Gideon.

Am fost pe-aproape.

Linia genealogică femeiască

Elaine Burghley
Opal
1562–1580

Cecilia Woodville
Aquamarin
1628–1684

Jeanne de Pontcarré
(Madame d'Urfé)
Citrin
1705–1775

Margret Tilney
Jad
1877–1944

Lucy Montrose
Safir
(*1976)

Gwendolyn Shepherd
Rubin
(*1994)

Din *Cronicile Gardienilor*, volumul 4, *Cercul Celor Doisprezece*

Unsprezece

Bărbatul cu redingotă galbenă îşi puse spada la loc în teacă.

— Urmaţi-mă!

Am privit curioasă prin prima fereastră pe lângă care am

trecut. Aşadar, aşa arăta secolul al XVIII-lea. De emoţie, pielea capului începu să mă furnice. Am văzut însă doar o curte interioară drăguţă, cu o fântână arteziană în mijloc, exact cea pe care o mai văzusem o dată.

Iar am luat-o pe nişte scări în sus. Gideon îmi dădu întâietate.

— Ai fost ieri aici? am întrebat eu curioasă, în şoaptă, astfel ca tipul în galben, care mergea doar cu câţiva paşi în faţa noastră, să nu ne poată înţelege.

— Pentru ei, a fost ieri, spuse Gideon. Pentru mine, au trecut aproape doi ani.

— Şi de ce ai venit aici?

— M-am prezentat contelui şi a trebuit să-i dau de veste că primul cronograf fusese furat.

— Cu siguranţă, nu a fost prea încântat.

Gălbejitul se făcea că nu ne asculta, dar se putea vedea cum urechile-i ascunse sub cârnăciorii de păr se ciuleau pe furiş.

— A primit vestea cu mai multă stăpânire de sine decât mă aşteptam, spuse Gideon. Şi, după prima sperietură, a fost foarte bucuros să afle că al doilea cronograf era funcţional şi că noi aveam astfel încă o şansă să ducem totul la bun sfârşit.

— Acum, cronograful unde se află? am şoptit eu. Vreau să spun în momentul ăsta, în aceste timpuri.

— Probabil că undeva în clădirea asta. Contele nu va mai sta mult timp departe de el, căci şi el trebuie să elipsese, pentru a împiedica salturile necontrolate în timp.

— De ce nu putem, pur şi simplu, să luăm cronograful de aici cu noi în viitor?

— Dintr-o mulţime de motive, spuse Gideon.

Tonul lui se schimbase. Nu mai era chiar aşa de arogant. În schimb, devenise ocrotitor.

— Cele mai importante dintre ele sunt, probabil, evidente. Una dintre cele douăsprezece reguli de aur ale Gardienilor referitoare la folosirea cronografului sună astfel: „continuumul nu trebuie niciodată întrerupt”. Dacă am lua cronograful cu noi în viitor, contele şi călătorii în timp născuţi după el ar fi forţaţi să se descurce fără.

— Da, dar nici nu l-ar putea şparli cineva.

Gideon clătină din cap.

— Se vede că nu prea te-ai ocupat cu natura timpului până acum. Există lanţuri de evenimente pe care ar fi foarte periculos

să le întrerupi. În cel mai rău caz, probabil că nici nu te-ai mai naşte.

— Înţeleg, am minţit eu.

Între timp, ajunseserăm la primul etaj, trecuserăm pe lângă alţi doi bărbaţi înarmaţi cu spade, cu care Gălbejitul schimbase două vorbe rapide şi şoptite. Cum era parola aia? Nu-mi venea în minte decât Qua nesquick mosquitoes. Era absolut necesar să-mi înlocuiesc creierul.

Ambii bărbaţi se uitară la Gideon şi la mine cu o curiozitate nedisimulată, şi abia am trecut de ei, că şi reîncepură să şuşotească. Tare mi-ar mai fi plăcut să aud ce-şi spuneau.

Gălbejitul bătu la o uşă. Înăuntru, un alt bărbat şedea la o masă de scris, având şi el perucă - una blondă - şi haine colorate. În partea de sus te orbeau o redingotă turcoaz şi o vestă înflorată, iar de sub masă îţi râdeau o pereche de bermude roşii şi nişte dresuri dungate. Deja nu mă mai surprindea nimic.

— Domnule secretar, spuse Gălbejitul. A sosit iar vizitatorul de ieri şi ştie din nou parola...

Secretarul îl privi neîncrezător pe Gideon direct în faţă.

— Cum puteţi şti parola când noi abia acum două ore am dat-o şi nimeni nu a părăsit această casă în aceste două ore? Toate intrările sunt păzite. Şi ea cine e? Femeile nu au ce căuta aici.

Am vrut să-mi rostesc politicoasă numele, dar Gideon mă apucă de braţ şi mă întrerupse.

— Trebuie să vorbim cu contele. Într-o problemă urgentă. Este foarte presant.

— Au venit de jos, spuse Gălbejitul.

— Dar contele nu e în clădire, replică secretarul. Sări în sus, frământându-şi mâinile. Am putea trimite un sol...

— Nu, trebuie să-i vorbim personal. Nu avem timp să trimitem soli încolo şi-ncoace. Unde se află contele în acest moment?

— Este în ospeţie la lordul Brompton, în noua sa casă din Wigmore Street. O întrevedere de maximă importanţă, pe care a solicitat-o imediat după vizita de ieri a Domniei Voastre.

Gideon înjură încet.

— Avem nevoie de o caleaşcă, să ne ducă pe Wigmore Street. Degrabă.

— Pot să aranjez asta, spuse secretarul şi-i făcu un semn din cap Gălbejitului. Ocupă-te personal, Wilbour.

— Dar timpul nu cumva e cam limitat? am întrebat eu, negândindu-mă decât la lungul drum de înapoiere prin pivniţa mucegăită. Până ajungem cu o caleaşcă pe Wigmore Street...

În Wigmore Street era cabinetul stomatologului nostru. Următoarea staţie de metrou era Bond Street. Însă de aici trebuia probabil să schimbi cel puţin o dată. După cum am spus, asta dacă mergeai cu metroul! Nici nu voiam să-mi imaginez cât avea să dureze drumul într-o caleaşcă.

— Poate că ar fi mai bine să revenim altă dată.

— Nu, spuse Gideon şi-mi zâmbi.

Avea pe chip o expresie pe care nu am reuşit s-o desluşesc. Să fi fost setea de aventură?

— Mai avem la dispoziţie mai bine de două ore şi jumătate, spuse el binedispus. Mergem pe Wigmore Street.

Plimbarea cu caleaşca prin Londra a fost cel mai palpitant lucru pe care-l trăisem până atunci. Din nu ştiu ce motiv, îmi închipuisem Londra fără maşini foarte liniştită, cu oameni cu umbrele şi pălării plimbându-se pe străzi, din când în când câte o trăsură confortabilă trecând în tropotul cailor, fără duhoare de gaze de eşapament, fără taxiuri care dau năvală cu aşa o nesimţire, că ar fi în stare să te calce chiar şi dacă traversezi pe verde.

în realitate, atmosfera era oricum, numai liniştită nu. În primul rând că ploua. Şi, în al doilea rând, traficul era, chiar şi fără automobile şi autobuze, extrem de haotic: trăsuri şi căruţe de toate felurile se înghesuiau una lângă alta, apa din băltoace şi noroiul săreau în toate direcţiile. E drept că pe străzi nu mirosea a gaze de eşapament, dar nici a altceva mai plăcut, un pic a alterat şi, în plus, a rahat de cai şi de altă provenienţă.

Niciodată nu mai văzusem atâţia cai laolaltă. Numai caleaşca noastră era trasă de patru, toţi negri şi minunaţi. Bărbatul în redingotă galbenă stătea pe capra caleştii şi mâna caii prin mulţime cu o viteză ameţitoare. Caleaşca se zgâlţâia cu brutalitate, iar când caii luau o curbă, credeam, de fiecare dată, că aveam să ne răsturnăm. De teamă şi pentru că mă încordam aşa de tare ca să nu mă prăvălesc peste Gideon la hopuri, abia dacă am văzut ceva din Londra care trecea prin dreptul ferestrei caleştii. Când mă uitam afară, nu-mi era cunoscut nimic, dar absolut nimic. Era ca şi cum aterizasem în cu totul şi cu totul alt oraş.

— Aceasta este Kingsway, spuse Gideon. De nerecunoscut, nu-i aşa?

Vizitiul nostru iniţie o manevră de depăşire îndrăzneaţă a unui car cu boi şi a unei căleşti asemănătoare cu a noastră. De data asta nu m-am mai putut opune gravitaţiei, care m-a izbit de Gideon.

— Tipul ăsta se crede Ben-Hur, am comentat eu, retrăgându-mă în colţişorul meu.

— Mersul cu caleaşca este extrem de distractiv, zise Gideon, parcă invidios pe omul de pe capră. Sigur că e şi mai distractiv cu una descoperită. Eu prefer un faeton.

Caleaşca se clătină din nou, iar mie mi se cam făcea rău. Chestia asta nu era nicidecum pentru cei cu stomacul sensibil.

— Eu cred că prefer un Jaguar, am spus cam fără vlagă.

În orice caz, trebuia să recunosc că ajunseserăm pe Wigmore Street mai repede decât aş fi crezut că era posibil. M-am uitat în jurul meu după ce am coborât în faţa unei case impresionante, dar nu recunoşteam nimic din vremurile noastre în această parte a oraşului, deşi trebuia, din păcate, să merg la stomatolog mai des decât mi-ar fi făcut plăcere. Totuşi, plutea o uşoară senzaţie de familiaritate peste tot. Şi nici nu mai ploua.

Lacheul care ne deschise uşa ne spuse iniţial că lordul Brompton nu era acasă, dar Gideon îl convinse că ştia contrariul şi că ar fi făcut mai bine să ne ducă imediat la lord şi la oaspetele lui, dacă nu dorea să-şi piardă slujba chiar în ziua aceea. Îi puse bărbatului intimidat inelul lui cu sigiliu în palmă şi-i ordonă să se grăbească.

— Ai propriul inel cu sigiliu? am întrebat eu, în timp ce aşteptam în camera de la intrare.

— Desigur, spuse Gideon. Eşti înfricoşată?

— De ce? Ar trebui?

încă mai simţeam călătoria cu caleaşca atât de adânc în oase, încât, în acel moment, nu-mi puteam imagina altceva mai impresionant. Însă, după ce Gideon aduse vorba, inima-mi începu a bate ca nebuna. Îmi veni în minte ce-mi spusese mama despre contele de Saint-Germain. Dacă omul ăsta chiar putea citi gândurile...

Mi-am pipăit părul coafat, care probabil că se ciufulise rău în urma călătoriei cu caleaşca.

— Este impecabil, spuse Gideon cu un zâmbet discret.

Asta ce mai voia să însemne? Voia cu tot dinadinsul să mă vadă emoţionată?

— Ştii ce? Pe bucătăreasa noastră tot Brompton o cheamă, am spus eu, pentru a-mi masca intimidarea.

— Da, lumea este mică, replică Gideon.

Lacheul veni în fugă pe scări, cu cozile redingotei fluturându-i.

— Domnii vă aşteaptă.

L-am urmat pe bărbat până la primul etaj.

— Poate, într-adevăr, să citească gândurile? am şoptit eu.

— Lacheul? murmură şi Gideon. Sper că nu. Tocmai mă gândeam că seamănă cu o nevăstuică.

Asta era cumva o abordare umoristică? Domnul la-o-parte-din- calea-mea-călătoresc-în-timp-şi-sunt-într-o-misiune-importantă chiar făcea o glumă? Am schiţat un rânjet scurt. (La urma urmei, trebuia să influenţăm pozitiv această apucătură.)

— Nu lacheul. Contele, am spus eu.

Încuviinţă din cap.

— Cel puţin, aşa se zice.

— Ţie ţi-a citit gândurile?

— Dacă a făcut-o, nu am observat nimic.

Lacheul ne deschise o uşă şi făcu o plecăciune adâncă. Eu am rămas pe loc. Poate că nu trebuia să gândesc deloc? Dar asta era absolut imposibil. Numai ce am încercat să nu mă gândesc la nimic, că un milion de gânduri mi-au şi năvălit în cap.

— Doamna mai întâi, spuse Gideon şi mă împinse delicat peste prag.

Am înaintat câţiva paşi, după care m-am oprit iar, neştiind ce se aştepta de la mine. Gideon mă urmă. Lacheul închise uşa în urma noastră, după ce mai făcu o plecăciune adâncă.

Ne aflam într-un salon mare, rafinat aranjat, cu ferestre înalte şi draperii brodate, care s-ar fi pretat foarte bine şi ca rochie.

Trei bărbaţi ne priveau. Primul era un domn gras, care se putu ridica din scaun numai cu mare greutate, al doilea, mai tânăr, cu o constituţie extrem de musculoasă, era singurul care nu purta perucă, iar al treilea era slab şi înalt, trăsăturile feţei lui asemănându-se cu cele ale portretului din arhivă. Contele de Saint-Germain.

Gideon se înclină, dar nu aşa de adânc precum lacheul. Cei trei bărbaţi se plecară şi ei.

Eu nu am făcut nimic. Nimeni nu mă învăţase cum se fac

plecăciunile când porţi crinolină. Şi apoi, găseam plecăciunile stupide.

— Nu m-am gândit c-o să vă reîntâlnesc atât de curând, tinere prieten, spuse cel despre care credeam eu că e contele de Saint-Germain.

Faţa toată-i radia. Lordule Brompton, permiteţi-mi să vi-l prezint pe stră-strănepotul stră-strănepotului meu. Gideon de Villiers.

— Lordul Brompton!

Şi din nou o mică plecăciune. E clar că datul mâinii nu era încă la modă.

— Consider că urmaşii mei au evoluat, cel puţin vizual, foarte frumos, spuse contele. E clar că am avut totuşi mână bună când mi-am ales doamna inimii. Nasul exagerat de coroiat a dispărut complet.

— Ah, onorabile conte! încercaţi din nou să mă impresionaţi cu incredibilele istorisiri ale Domniei Voastre, spuse lordul Brompton, lăsându-se din nou să cadă în scaunul său, care părea atât de minuscul, încât mi-era teamă că ar fi putut să se frângă pe loc.

Lordul nu era doar un pic mai rotunjor decât, să zicem, domnul George... Era de-a dreptul extrem de gras!

— Dar nu mă opun, continuă el, iar în ochişorii lui de porcuşor se putea citi încântarea. Mă distrez totdeauna de minune cu voi. La fiecare câteva secunde, apare câte o surpriză.

Contele râse şi se întoarse către bărbatul mai tânăr, fără perucă.

— Lordul Brompton este şi rămâne un sceptic, dragă Miro! Ar trebui să ne punem mai mult mintea la contribuţie pentru a-l convinge.

Bărbatul răspunse ceva într-o limbă străină, care suna dur şi sacadat, iar contele râse iar. Se întoarse către Gideon.

— Acesta, dragul meu nepot, este bunul meu prieten şi frate de suflet Miro Rakoczy, mai bine cunoscut din Analele Gardienilor drept Leopardul Negru.

— încântat, spuse Gideon.

Din nou plecăciuni din partea ambilor.

Rakoczy! De unde ştiam eu numele ăsta? Şi de ce îmi inspira privirea lui un sentiment atât de neplăcut?

Un zâmbet ondulă buzele contelui pe măsură ce privirea lui

lunecă încet asupra siluetei mele. Am căutat automat o asemănare între el şi Gideon sau Falk de Villiers. Dar nu găseam nici una.

Ochii contelui erau foarte negri, iar privirea lui avea ceva penetrant, fapt ce m-a făcut să mă gândesc din nou la vorbele mamei mele.

Să mă gândesc! Sub nici o formă. Totuşi, trebuia să-i dau ceva de lucru creierului meu, aşa că am început să cânt în gând God save the Queen.

Contele trecu pe limba franceză, pe care nu am înţeles-o imediat (mai ales că eu tocmai intonam fervent în gând imnul naţional), însă, cu o oarecare întârziere şi cu nişte cuvinte lipsă, din cauza vocabularului meu sărăcăcios, am tradus aproximativ următoarele:

— Iar tu, drăgălaşo, eşti, aşadar, o [cuvânt lipsă] a bunei [cuvânt lipsă] Jeanne d'Urfe. Mi s-a spus că ai avea părul roşcat.

Ia te uită, învăţarea vocabularului chiar era esenţială în stăpânirea unei limbi străine, aşa cum spunea mereu profesorul nostru de franceză. În plus, nu cunoşteam, din păcate, nici o Jeanne d'Urfe, motiv pentru care nu am reuşit să pătrund în întregime sensul frazei.

— Nu înţelege franceza, spuse Gideon, tot în franceză. Şi nu este fata pe care o aşteptaţi.

— Cum este posibil? Contele scutură din cap. Asta este absolut [cuvânt lipsă].

— Din păcate, a fost pregătită fata greşită pentru [cuvânt lipsă].

Da, din păcate.

— O eroare? Oricum, totul mi se pare o eroare.

— Aceasta este Gwendolyn Shepherd şi e verişoara sus-numitei Charlotte Montrose, despre care v-am povestit ieri.

— Aşadar, tot o nepoată de-a lordului Montrose, ultimul [cuvânt lipsă]. Şi astfel, verişoară a [cuvânt lipsă]?

Contele de Saint-Germain mă studie cu ochii lui negri, iar eu am început din nou să cânt în gând.

Send her victorious, happy and glorious...

— Această [cuvânt lipsă] [cuvânt lipsă] este ceva ce, pur şi simplu, nu vreau să înţeleg.

— Savanţii noştri spun că este destul de posibil [cuvânt lipsă] genetică despre...

Contele ridică mâna pentru a-l întrerupe pe Gideon.

— Ştiu, ştiu! După legile savanţilor, se poate să şi reuşească. Cu toate acestea, ceva mă nelinişteşte.

Aici, eram doi care simţeam la fel.

— Aşadar, nu ştie franceză? întrebă el, de data asta în germană.

Cu germana mă descurcam ceva mai bine (totuşi, aveam

constant nota B, de patru ani), dar şi aici au apărut cuvinte stupide, pe care nu le-am înţeles.

— De ce este aşa de prost pregătită?

— Nu este deloc pregătită, conte. Nu vorbeşte nici o limbă străină. Gideon vorbea acum în germană. Şi este din absolut orice punct de vedere [cuvânt lipsă]. Charlotte şi Gwendolyn s-au născut în aceeaşi zi. Dintr-o eroare, s-a crezut că Gwendolyn s-a născut cu o zi mai târziu.

— Dar cum s-a putut scăpa asta din vedere?

Ah, acum înţelegeam, în sfârşit, fiecare cuvânt. Trecuseră din nou pe engleză, pe care contele o vorbea absolut fără accent.

— De ce am sentimentul că Gardienii din timpul tău nu-şi mai iau foarte în serios munca?

— Cred că veţi găsi răspunsul în această scrisoare.

Gideon scoase un plic sigilat din buzunaul interior al redingotei şi i-l înmână contelui.

O privire sfredelitoare se aţinti asupra mea.

...frustrate their knavish tricks, on thee our hopes we fix, God save us all...

Evitam cu stăruinţă ochii lui negri, uitându-mă în schimb la ceilalţi doi bărbaţi. Lordul Brompton părea să nu fi înţeles mai multe cuvinte decât mine (gura-i aşezată deasupra nenumăratelor rânduri de bărbii era uşor întredeschisă, ceea ce-l făcea să arate puţin cam tâmpiţel), iar celălalt bărbat, Rakoczy, îşi studia cu atenţie unghiile.

Era tânăr încă, să fi avut poate înjur de treizeci de ani, cu păr negru şi o faţă slabă şi alungită. Ar fi putut arăta foarte bine, însă buzele-i erau încovoiate, ca şi când ar fi simţit un gust extrem de dezgustător pe limbă, iar pielea avea o paloare bolnăvicioasă.

încercam să-mi dau seama dacă nu cumva avea pudră gri-des- chis pe faţă, când, brusc, îşi ridică privirea şi mă privi fix în ochi. Avea ochii negri ca smoala, de nici nu puteam distinge

unde se termina pupila şi unde începea irisul. Arătau bizar de lipsiţi de viaţă, dar nu îmi dădeam seama de ce.

Am început automat să intonez din nou în gând God Save the Queen. Între timp, contele rupsese sigiliul şi despăturise scrisoare. Scoase un oftat şi începu s-o citească. Din când în când, ridica privirea şi se uita la mine. Eu încă nu mă mişcasem din loc.

Not in this land alone, but be God’s mercies known…

Oare ce scria în scrisoare? Cine o scrisese? Lordul Brompton şi Rakoczy păreau şi ei interesaţi de asta. Lordul Brompton îşi întinse gâtul gras, pentru a arunca o privire pe text, în timp ce Rakoczy se concentra mai mult pe chipul contelui. Era clar că se născuse cu expresia aceea de dezgust din jurul gurii.

Când întoarse din nou privirea spre mine, mi se sculă tot părul de pe braţe. Ochii-i arătau precum două găuri negre, iar acum descopeream şi de ce păreau atât de lipsiţi de viaţă: lipsea acel mic reflex la contactul cu lumina, scânteia stălucitoare care dădea de obicei viaţă ochilor. Era nu numai ciudat, ci de-a dreptul sinistru. Mă bucuram că între mine şi acei ochi era o distanţă de cel puţin cinci metri.

— Mama ta, copilă dragă, pare o persoană neobişnuit de încăpăţânată, nu-i aşa? Contele terminase de citit scrisoarea şi o împături la loc. Asupra motivelor ei nu putem decât să speculăm.

Se mai apropie câţiva paşi, iar sub privirea lui sfredelitoare nu-mi mai aminteam nici măcar textul imnului naţional.

Dar atunci am recunoscut ceea ce, de la distanţă şi din cauza spaimei, nu văzusem: contele era bătrân. Deşi ochii lui păreau că radiau literalmente de energie, ţinuta lui era dreaptă, iar sunetul vocii era tânăr şi vivace, semnele bătrâneţii nu puteau fi ignorate. Pielea feţei şi a mâinilor era boţită precum pergamentul, venele ce o traversau luceau albăstrui, ridurile neputând fi ascunse nici chiar de stratul de pudră. Etatea îi dădea o oarecare fragilitate, fapt care aproape că-mi umplu sufletul de compasiune.

În orice caz, îmi dispăru brusc orice senzaţie de frică. Era doar un bătrân, mai bătrân decât propria mea bunică.

— Gwendolyn nu este informată asupra motivelor mamei ei şi nici nu este la curent cu evenimentele care au condus la această situaţie, spuse Gideon. Nu are habar de absolut nimic.

— Ciudat, foarte ciudat, spuse contele, în timp ce îmi mai dădu încă un ocol. Nu ne-am mai întâlnit, aşadar, niciodată.

Bineînţeles că nu ne mai întâlniserăm niciodată, cum am fi putut să ne întâlnim?

— Dar nu te-ai afla aici dacă nu ai fi tu Rubinul. „Roşu de rubin, înzestrat cu magia corbului, închide în sol major cercul format din cei doisprezece.” îşi încheie ocolul, se aşeză exact în faţa mea şi mă privi în ochi. Ce este magic la tine, fetiţo?

... from shore to shore. Lord make the nations see...

Ah! Ce făceam? Era doar un bătrân. Ar fi trebuit să mă port politicos şi respectuos, şi nu să mă holbez la el cum se holbează la un şarpe un iepure paralizat.

— Nu ştiu, domnule.

— Ce este aparte la tine? Spune-mi.

Ce era aparte la mine? în afară de faptul că, de două zile, puteam să călătoresc în trecut? Vocea mătuşii Glenda îmi răsună brusc în urechi, zicând: „La Charlotte s-a putut vedea încă de când era bebeluş că e din alt aluat. Nu se compară deloc cu voi, copiii obişnuiţi”.

— Nu cred că e ceva aparte la mine, domnule.

Contele plescăi din limbă.

— Posibil să ai dreptate. La urma urmei, e doar o poezie. O poezie de provenienţă îndoielnică.

Şi, brusc, păru că-şi pierde interesul faţă de persoana mea şi se întoarse către Gideon.

— Dragul meu fiu. Citesc plin de admiraţie ce ai făcut deja. Lancelot de Villiers, depistat în Belgia! William de Villiers, Cecilia Woodville - încântătorul Acvamarine - şi gemenii, pe care nu i-am cunoscut niciodată, sunt, de asemenea, identificaţi. Şi, închipui- ţi-vă, lord Brompton, acest tânăr a vizitat-o chiar şi pe Madame

Jeanne d’Urfe, născută Pontcarre, la Paris şi a convins-o să-i doneze puţintel sânge.

— Vorbiţi cumva despre acea Madame d’Urfe căreia tatăl meu îi datorează prietenia lui cu Pompadour şi, în cele din urmă, şi cu Domnia Voastră?

— Nu cunosc o alta, spuse contele.

— Dar această Madame d’Urfe este moartă de zece ani.

— De şapte, ca să fim exacţi, spuse contele. Mă aflam la acel moment la curtea margrafului Karl Alexander von Ansbach. Ah,

mă simt foarte legat de Germania. Interesul pentru francmasonerie şi alchimie este acolo îmbucurător de mare. Aşa cum mi s-a comunicat deja în urmă cu mulţi ani, în Germania voi şi muri.

— Vă abateţi de la subiect, îl avertiză lordul Brompton. Cum este posibil ca acest tânăr s-o fi vizitat pe Madame d'Urfe la Paris? în urmă cu şapte ani nu era decât un copil.

— Dar nu gândiţi în direcţia în care trebuie, iubite lord. Întrebaţi-l pe Gideon când a avut plăcerea să recolteze sânge de la Madame d'Urfe.

Lordul îl privi pe Gideon întrebător.

— în mai 1759, răspunse Gideon.

Lordul izbucni într-un râs strident.

— Dar asta este imposibil! Abia dacă aţi împlinit douăzeci de ani.

Contele râdea şi el satisfăcut.

— 1759. Nu mi-a povestit niciodată despre asta, bătrână tăinuitoare de fleacuri.

— La acea vreme vă aflaţi şi Domnia Voastră la Paris, dar eu aveam ordine stricte să nu îmi intersectez drumurile cu ale Domniei Voastre.

— Din cauza continuumului, ştiu. Contele suspină. Uneori sunt un pic împotriva propriei mele legi... Dar să revenim la draga de Jeanne. A trebuit să recurgi la violenţă? Dacă mă-ntrebi pe mine, nu a fost tocmai cooperantă.

— Mi-a povestit, spuse Gideon. Şi mi-a mai povestit şi cum i-aţi sustras cronograful.

— Sustras! Nici măcar nu ştia ce bijuterie moştenise de la bunica ei. Bietul aparat zăcea ca vai de el, inutil şi dispreţuit, într-o cutie prăfuită, aruncată undeva într-un pod. Mai devreme sau mai târziu, ar fi fost uitat de tot. Eu l-am salvat şi i-am redat destinaţia inţială. Şi, graţie geniului care se va alătura lojei mele şi în viitor, el este şi astăzi funcţional. Este aproape o minune.

— În plus, Madame mai afirma că aproape aţi fi strangulat-o doar pentru că n-ar fi ştiut data de naştere şi numele de fată al străbunicii ei.

Strangulat? Asta e de-a dreptul îngrozitor!

— Da, corect. Goluri de memorie de genul ăsta m-au costat infinit de mult timp, pe care l-am petrecut îngropat în vechi catastife bisericeşti, în loc să-l fi dedicat altor lucruri mai

importante. Jeanne este o persoană deosebit de răzbunătoare. E cu atât mai de apreciat faptul că aţi reuşit s-o determinaţi să coopereze.

Gideon zâmbi.

— Uşor n-a fost. Dar e clar că i-am inspirat încredere. În plus, am dansat cu dumneaei gavota. Şi am ascultat răbdător cum s-a plâns de Domnia Voastră.

— Ce nedrept! Şi doar i-am înlesnit un flirt cu Casanova! Şi, chiar dacă acesta nu urmărise decât banii ei, tot a fost invidiată de multe femei. Iar eu am împărţit frăţeşte cronograful cu ea. Dacă nu m-ar fi avut pe mine... Contele se întoarse din nou spre mine, vizibil binedispus. Muiere nerecunoscătoare, strămoaşa asta a ta. Din păcate, nedăruită cu o inteligenţă prea strălucită. Cred că nu a înţeles niciodată cu adevărat ce se întâmpla cu ea, sărmana bătrână. Mai era şi ofensată că, în Cercul Celor Doisprezece, ei i se repartizase doar citrinul. ‚yoi de ce aveţi voie să fiţi smarald, şi eu - doar un mizerabil de citrin?“ spunea. „Cine se respectă cât de puţin în ziua de azi nici nu mai poartă citrin.“ Râse ca pentru sine. Era, mtr-adevăr, de o naivitate pe care cei de teapa ei o merită. Tare aş vrea să ştiu cât de des a mai călătorit ea în timp la bătrâneţe. Poate că deloc. Oricum, nu a fost niciodată o mare călătoare. Uneori trecea o lună încheiată fără să dispară. Aş spune că sângele femeiesc este mult mai laş decât al nostru. La fel cum mintea femeilor este mult mai puţin ascuţită decât a bărbaţilor. Ai fi de acord cu mine în această privinţă, fetiţo?

„Şovinist bătrân!” am gândit eu plecând privirea. „Plicticos flecar şi înfumurat.” Cerule! Eram nebună! Doar nu trebuia să gândesc nimic!

Dar era clar că lucrurile nu stăteau aşa de bine în privinţa abilităţilor contelui de a citi gândurile, căci acesta râse din nou satisfăcut.

— Prea vorbăreaţă nu este, aşa-i?

— E doar timidă, spuse Gideon.

„Intimidată” ar fi fost termenul mai potrivit.

— Nu există muieri timide, dădu contele replica. Sub o aplecare a privirii aparent timidă nu se ascunde decât nerozia lor.

Ajungeam tot mai mult la concluzia că nu trebuia să-mi fie teamă de el. Nu era decât un bunicuţ narcisist şi misogin,

căruia-i făcea plăcere să se audă vorbind.

— Nu aveţi o părere prea bună despre sexul feminin, remarcă lordul Brompton.

— Dar nu e adevărat! răspunse contele. Iubesc femeile! Sincer! Doar că nu sunt de părere că posedă acel gen de percepţie care să ajute omenirea să evolueze. De aceea nu au ce căuta în loja mea. Îi adresă lordului un zâmbet radios.

— Şi, apropo, nu arareori acesta este pentru mulţi bărbaţi argumentul crucial când solicită să devină membri.

— Şi totuşi femeile vă iubesc! Tatăl meu nu obosea niciodată să-mi povestească despre succesele Domniei Voastre la femei. Atât aici, la Londra, cât şi la Paris se pare că ele vi s-au aruncat la picioare în toate epocile.

Contele se desfătă pe dată cu amintirile vremurilor când era adulat de femei.

— Nu este chiar aşa de greu să vrăjeşti femeile şi să le supui propriei tale voinţe, stimate lord. Toate sunt la fel. Dacă nu aş fi fost ocupat cu această poziţie superioară, de mult aş fi scris un manual pentru bărbaţi, cu sfaturi de abordare corectă a femeilor.

Da, sigur. Aveam la îndemână şi un titlu potrivit. Sugrumă şi câştigi. Sau: Minciunile cu care să înmoi orice femeie. Aproape că-mi venea să râd tare. Apoi însă am observat că Rakoczy mă studia foarte atent, iar dispoziţia mea neroadă dispăru la fel de brusc cum apăruse.

Eram de-a dreptul nebună! Ochii aceia negri îi fixară pe ai mei pentru o secundă, după care am plecat privirea către podeaua de mozaic dinaintea mea şi am încercat să-mi înving sentimentul de panică amestecată cu teamă ce ameninţa să mă cuprindă. Nu contele era cel cu care trebuia să am mare grijă aici - asta era, în orice caz, stabilit. Însă tocmai de aceea nu trebuia încă să mă simt în siguranţă.

— Totul este atât de distractiv, spuse lordul Brompton. Bărbia lui dublă se cutremură de plăcere. Fără îndoială că aţi fi fost nişte actori teribili voi şi tovarăşii voştri. Cum a spus tatăl meu, puteţi să zăpăciţi omul cu poveştile Domniei Voastre, iubite conte de Saint-Germain. Din păcate, nu puteţi demonstra nimic din toate astea. Până în momentul de faţă, nu mi-aţi prezentat nici măcar un truc.

— Truc! strigă contele. Oh, iubite lord, sunteţi o fire

şovăielnică. Mi-aş fi pierdut de mult răbdarea dacă nu m-aş fi simţit îndatorat faţă de tatăl Domniei Voastre, Dumnezeu să-l aibă-n pază. Şi dacă interesul meu pentru banii şi influenţa Domniei Voastre nu ar fi atât de mare.

Lordul râse un pic încurcat.

— Cel puţin, sunteţi sincer.

— Alchimia nu se face fără protectori.

Contele se întoarse cu avânt către Rakoczy.

— Va trebui să-i prezentăm bunului nostru lord câteva trucuri, Miro. Face parte dintre oamenii care cred numai ceea ce văd. Dar mai întâi trebuie să schimb câteva vorbe cu strănepotul meu între patru ochi şi să întocmesc o scrisoare pentru Marele-Maestru din viitor al lojei mele.

— Puteţi merge în cabinetul de alături pentru asta, spuse lordul, indicând o uşă din spatele său. Şi sunt nerăbdător să văd reprezentaţia.

— Vino, fiule! Contele îl luă de braţ pe Gideon. Sunt anumite lucruri despre care aş avea nişte întrebări. Şi unele pe care ar trebui să le ştii.

— Avem la dispoziţie cel mult o jumătate de oră, spuse Gideon, privindu-şi ceasul de buzunar, prins cu un lanţ de aur de vestă. Apoi trebuie să ne întoarcem la Temple.

— E de ajuns, zise contele. Scriu repede şi pot să fac două lucruri deodată: să vorbesc şi să scriu.

Gideon râse scurt. Părea că-l considera pe conte chiar glumeţ şi, în mod evident, uitase complet că mai eram şi eu acolo.

Mi-am dres glasul uşor. La jumătatea drumului înspre uşă, se întoarse către mine şi ridică întrebător o sprânceană.

I-am răspuns şi eu tot muteşte, căci cu voce tare nu aveam cum să spun: „Să nu cumva să mă laşi singură cu ciudaţii ăştia”.

Gideon ezită.

— N-ar face decât să ne deranjeze, spuse contele.

— Aşteaptă-mă aici, îmi ceru Gideon neaşteptat de blând.

— Lordul şi Miro îi vor ţine companie cât lipsim, adăugă contele. Puteţi s-o întrebaţi una, alta despre viitor. Este o ocazie unică. Vine din secolul XXI, întrebaţi-o despre trenurile electrice, care vor străbate Londra pe sub pământ. Sau despre aparate de zbor argintii, care se ridică de la pământ cu un zgomot cât răgetul a mii de lei şi care pot traversa marea la înălţimi de mulţi kilometri.

Lordul râdea cu aşa o poftă, că de data asta chiar îmi făceam griji pentru scaunul pe care şedea. Fiecare bucată de şuncă din corpul lui se mişca ameninţător.

— Altceva?

Nu-mi doream sub nici o formă să rămân singură cu el şi cu Rakoczy. Dar Gideon nu făcu decât să-mi zâmbească, deşi eu îi aruncasem o privire imploratoare.

— Mă întorc imediat, spuse el.

Din Analele Gardienilor
12 iunie 1948

Turmalina Neagră, Paul de Villiers, a sosit astăzi în arhivă, elipsând, aşa cum era stabilit, din anul 1992. Însă, de data aceasta a fost însoţit de o fată cu părul roşcat, care pretindea a se numi Lucy Montrose şi a fi nepoata adeptului nostru Lucas Montrose. Semăna dramatic, din toate punctele de vedere,
cu Arista Bishop (Linia de jad, nota numărul 4).
I-am condus pe amândoi în biroul lui Lucas. Acum este clar pentru toţi că Lucas intenţionează să o ceară în căsătorie pe Arista, şi nu pe Claudine Seymoure, cum speram pentru el. (Deşi trebuie spus că Arista are picioare mai bune şi un rever cu adevărat iscusit.) Este foarte ciudat să primeşti vizita nepoţilor înainte de a veni pe lume copiii.

A consemnat: Kenneth de Villiers, Cercul Iniţiaţilor

Doisprezece

Când uşa se închise în urma lui Gideon şi a contelui, am făcut automat un pas înapoi.

— Vă puteţi aşeza fără grijă, spuse lordul, indicând unul dintre scăunelele delicate.

Rakoczy îşi crispă buzele. Ăsta se voia cumva un zâmbet? Dacă da, ar fi trebuit să mai exerseze în faţa oglinzii.

— Nu, mulţumesc. Prefer să rămân în picioare.

Şi am mai făcut un pas înapoi, până ce aproape că m-am lovit de un heruvim despuiat, aşezat pe un soclu, în dreapta uşii. Cu

cât mai mare era distanţa dintre mine şi ochii aceia negri, cu atât mă simţeam mai în siguranţă.

— Şi chiar binevoiţi a veni din secolul XXI?

Ei, nu se putea spune chiar că binevoiam. Dar am dat aprobator din cap.

Lordul Brompton îşi frecă mâinile.

— Aşadar, ia să vedem: ce rege domneşte în Anglia în secolul XXI?

— Avem un prim-ministru care conduce ţara, am spus eu ezitant. Regina are mai mult sarcini reprezentative.

— Regina?

— Elisabeta a II-a. Este foarte drăguţă. A venit chiar şi la sărbătoarea multinaţională care a avut loc în şcoala noastră anul trecut. Am intonat imnul naţional în şapte limbi diferite, iar Gordon Gelderman a obţinut chiar şi un autograf pe manualul de engleză, pe care l-a licitat apoi pe eBay pentru optzeci de lire. Ăăăă, dar asta probabil că nu vă spune nimic. În orice caz, avem un prim-ministru şi un guvern cu membri aleşi de popor.

Lordul Brompton râse apreciativ.

— Aceasta este o perspectivă distractivă, nu-i aşa, Rakoczy? Foarte amuzant la ce l-a mai dus mintea pe conte. Şi cum arată lucrurile în Franţa în secolul XXI?

— Cred că şi acolo au un prim-ministru. Nu au rege, din câte ştiu, nici măcar în scop reprezentativ. Odată cu revoluţia, au desfiinţat nobilimea şi instituţia regală în acelaşi timp. Pe biata Maria Antoaneta au decapitat-o. Nu-i aşa că e înfiorător?

— Oh, da, zise lordul râzând. Francezii sunt nişte oameni cu totul înfiorători. De aceea nu prea-i putem tolera noi, englezii. Spune-mi, te rog, cu cine purtăm război în secolul XXI?

— Cu nimeni? am spus eu, un pic cam nesigură. În orice caz, nu cu adevărat. Ne mai amestecăm ici şi colo, câte puţin prin Orientul Apropiat. Ca să fiu sinceră, nu mă pricep deloc la politică, întrebaţi-mă mai bine ceva despre... frigidere. Desigur, nu cum funcţionează, căci asta nu ştiu. Ştiu numai că funcţionează. În fiecare locuinţă din Londra există un astfel de frigider în care se pot păstra brânză, lapte şi carne zile întregi.

Lordul Brompton nu părea foarte interesat de frigidere. Rakoczy stătea tolănit pe scaun precum o pisică. Speram să nu-i vină ideea să se ridice.

— Puteţi să mă întrebaţi şi despre telefon, am spus eu repede.

Deşi nu pot explica exact cum funcţionează.
La cum arăta acest lord Brompton, nici nu ar fi înţeles. La drept vorbind, părea de-a dreptul inutil şi să-i explici principiul de funcţionare a becului electric. Am încercat să găsesc altceva care l-ar fi putut interesa.
— Şi despre, ăăă... mai există şi un tunel între Dover şi Calais, construit pe sub canal.
Lordul Brompton găsi asta ieşit din comun de caraghios. Râdea în hohote şi-şi plesnea cu mâinile pulpele uriaşe.
— Delicios! Delicios!
Tocmai începusem să mă mai destind, când Rakoczy spuse pentru prima oară ceva. Vorbea engleză cu accent puternic.
— Care este situaţia în Transilvania?
— Transilvania?
Patria contelui Dracula? Chiar vorbea serios? Am evitat să privesc în ochii lui negri. Poate chiar el era contele Dracula! în orice caz, culoarea tenului s-ar fi potrivit.
— Patria mea din frumoşii Carpaţi. Principatul Transilvaniei. Ce se întâmplă în Transilvania în secolul XXI?
Vocea suna un pic hârşâită şi parcă ascundea ceva ce semăna a nostalgie.
— Şi ce face poporul curuţilor?
Poporul - mă scuzaţi - al cui? Curuţilor? N-am auzit de ei.
— Păi, în Transilvania vremurilor noastre e linişte şi pace, am spus eu circumspectă.
Ca să fiu sinceră, nici măcar nu ştiam unde se află Transilvania. De Carpaţi ştiam doar din auzite. Când Leslie vorbea despre unchiul ei din Yorkshire, atunci spunea şi: „Locuieşte undeva în Carpaţi”, iar pentru Lady Arista tot ce exista dincolo de Chelsea se numea „Carpaţi”. Mda, dar probabil că aceşti curuţi chiar locuiau în Carpaţi.
— Cine domneşte în Transilvania secolului XXI? vru Rakoczy să ştie.
Luă o poziţie rigidă, ca şi cum ar fi vrut în orice clipă să se ridice de pe scaun, în caz că răspunsul meu nu ar fi fost satisfăcător.
Hm, hm. Asta da, întrebare. Aparţinea Bulgariei? Sau României? Sau Ungariei?
— Nu ştiu, am spus eu sincer. Este atât de departe. O voi întreba pe doamna Counter. E profesoara noastră de geografie.

Rakoczy părea dezamăgit. Poate ar fi fost mai bine să-l mint. „Transilvania este condusă de contele Dracula de două sute de ani deja. Este rezervaţie naturală pentru specii de lilieci pe cale de dispariţie. Curuţii sunt cei mai fericiţi cetăţeni ai Europei.” Poate că asta i-ar fi plăcut mai mult.

— Şi cum stau lucrurile în colonii în secolul XXI? întrebă lordul Brompton.

M-am uitat uşurată cum Rakoczy se tolăni din nou în scaun. Şi nici nu se transformă în pulbere când soarele ieşi de după stratul de nori şi scăldă încăperea într-o lumină strălucitoare.

O vreme, am pălăvrăgit aproape relaxat despre America şi Jamaica şi despre unele insule, despre care, spre marea mea ruşine, nu auzisem vreodată. Lordul Brompton se arătă de-a dreptul supărat că acestea se administrau singure. (O concluzie la care am ajuns singură, căci nu eram foarte sigură de asta.) Bineînţeles că nu a crezut nici un cuvinţel rostit de mine, izbucnind de fiecare dată în râs. Rakoczy nu mai participa la discuţia noastră, ci îşi studia când unghiile-i lungi precum nişte gheare, când tapetul. Din când în când, mai privea şi în direcţia mea.

— Ah, acum găsesc de-a dreptul deprimant faptul că nu sunteţi decât o actriţă, suspină lordul Brompton. Ce păcat, căci tare mi-ar fi făcut plăcere să vă cred.

— Mda, am spus eu înţelegătoare. Nici eu nu aş fi crezut, să fi fost în locul dumneavoastră. Din păcate, nu există dovezi… Oh, staţi un pic!

Am strecurat mâna în decolteu şi am scos mobilul.

— Ce este acesta? Un portţigaret?

— Nu!

Am deschis clapeta mobilului. Acesta a scos un bip, căci nu avea semnal. Bineînţeles că nu.

— Este un… nu contează. Pot să redau imagini cu el.

— Să pictezi imagini?

Am clătinat din cap şi am ridicat mobilul, astfel încât să-l prind în cadru pe lord şi pe Rakoczy.

— Zâmbiţi, vă rog. Aşa, gata.

Deoarece soarele strălucea atât de tare, nu a fost nevoie de bliţ. Păcat. Cu siguranţă că asta i-ar fi impresionat serios pe amândoi.

— Ce-a fost asta?

Lordul Brompton îşi ridică uimitor de repede masa de grăsime de pe scaun şi veni spre mine. I-am arătat fotografia pe display, îi prinsesem minunat în poză pe amândoi.

— Dar ce este asta? Cum e posibil aşa ceva?

— Noi numim asta a fotografia, am spus eu.

Degetele grase ale lordului Brompton mângâiară încântate mobilul.

— Grozav! Rakoczy, trebuie să vedeţi asta.

— Nu, mulţumesc, spuse Rakoczy leneş.

— Nu ştiu cum faceţi, dar este cea mai bună scamatorie pe care am văzut-o vreodată. Oh, acum ce s-a mai întâmplat?

Pe display apăruse Leslie. Lordul apăsase o tastă.

— Aceasta este prietena mea Leslie, am spus eu cu nostalgie. Fotografia e de săptămâna trecută. Vedeţi, acolo, în spatele ei, aceea este Marylebone High Street, sendvişul este de la Pret ă Manger, iar aici este magazinul Aveda, vedeţi? De-acolo îşi cumpără mama totdeauna fixativul. Mi-era deodată îngrozitor de dor de-acasă. Iar asta de aici este o bucăţică dintr-un taxi. Un fel de caleaşcă, dar care se deplasează fără cai...

— Cât cereţi pe cutioara asta magică? Vă dau oricât pe ea, oricât!

— Ăăă, nu, zău, nu e de vânzare. Mai am nevoie de ea.

Ridicând braţele a regret, am închis clapa cutioarei magice -

ăăă, a mobilului - şi am lăsat aparatul să lunece din nou în ascunzişul lui.

Exact la ţanc, căci fix atunci se deschise uşa, iar contele şi Gideon reveniră, contele zâmbind satisfăcut, Gideon cu un aer mai degrabă serios. Acum se ridică şi Rakoczy de pe scaun.

Gideon îmi aruncă o privire cercetătoare, pe care am respins-o sfidător. Crezuse oare că o tulisem între timp? Aşa ar fi meritat, de fapt. La urma urmei, mă sfătuise cu insistenţă să nu mă mişc de lângă el, pentru ca, mai apoi, imediat ce se ivise o ocazie, să mă şi lase de izbelişte.

— Şi? V-ar plăcea să trăiţi în secolul XXI, lord Brompton? întrebă contele.

— Neapărat! Ce idei splendide aveţi, spuse lordul şi aplaudă. A fost, într-adevăr, foarte amuzant.

— Am ştiut că o să vă placă. Însă aţi fi putut să invitaţi bietul copil să se aşeze.

— Oh, dar am invitat-o. Dar a preferat să rămână în picioare.

Lordul făcu o plecăciune cu un aer de confidenţialitate. Chiar aş fi vrut să achiziţionez acea cutioară de argint.

— Cutioară de argint?

— Din păcate, noi trebuie să ne luăm rămas-bun acum, spuse Gideon, după care traversă încăperea din doar câţiva paşi şi se postă lângă mine.

— Înţeleg, înţeleg! Secolul XXI aşteaptă, desigur, spuse lordul Brompton. Mulţumesc din inimă pentru vizită. A fost minunat de amuzant.

— Nu pot decât să mă alătur spuselor Domniei Voastre, interveni contele.

— Sper să mai avem această plăcere, spuse lordul Brompton.

Rakoczy nu scoase nici un cuvânt, ci doar mă privi fix.

Deodată, m-am simţit ca şi când o mână de fier mi-ar fi cuprins beregata. Am inspirat adânc, de parcă aş fi rămas fără aer, şi am privit în jurul meu. Nu era nimic de văzut. Şi totuşi, simţeam foarte clar degetele care se strângeau în jurul gâtului meu.

— Pot oricând să strâng.

Nu Rakoczy rostise aceste cuvinte, ci contele. Însă fără să-şi mişte buzele.

Dezorientată, mi-am dus privirea de la gura la mâna lui. Era la o distanţă mai mare de patru metri de mine. Cum de putea să se afle în acelaşi timp şi în jurul gâtului meu? Şi de ce îi auzeam vocea în capul meu, deşi nu vorbea deloc?

— Nu ştiu exact ce rol joci tu, fetiţo, sau dacă eşti în vreun fel importantă. Dar nu permit să-mi fie încălcate regulile. Ia-o cape un avertisment. Ai înţeles?

Strânsoarea degetelor se înteţi. Eram paralizată de frică. Nu puteam decât să mă holbez la el, gâfâind după aer. Chiar nu vedea nimeni ce mi se întâmpla?

— Am întrebat dacă ai înţeles.

— Da, am şoptit eu.

Gâtul îmi fu imediat eliberat din strânsoare, mâna îndepărtându-se. Aerul putea năvăli din nou liber în plămâni.

Contele îşi încreţi buzele şi-şi scutură încheietura mâinii.

— La revedere, spuse el.

Gideon făcu o plecăciune, iar cei trei bărbaţi îi răspunseră. Doar eu am rămas ţeapănă precum un băţ, nefiind în stare să mişc nici măcar unul dintre membre până ce Gideon nu m-a

apucat de mână şi nu m-a scos din încăpere.

Nici când ne aflam din nou în caleaşcă încordarea nu voia să mai slăbească. Mă simţeam ostenită, vlăguită şi, într-un fel, murdară.

Cum de izbutise contele să-mi vorbească fără ca ceilalţi să-l poată auzi? Şi cum reuşise să mă atingă, deşi stătuse la patru metri distanţă de mine? Avusese dreptate mama, era adevărat ceea ce se spunea despre el: era în stare să pătrundă în mintea cuiva şi să-i controleze simţămintele. Mă lăsasem păcălită de pălăvrăgeala lui sterilă şi fluşturatică şi de aspectul lui firav. Îl subapreciasem grav.

Ce proastă fusesem!

Subapreciasem toată această poveste în care intrasem.

Caleaşca se puse în mişcare, zgâlţâindu-se la fel de violent ca la venire. Gideon îi dăduse indicaţii Gardianului în redingotă galbenă să se grăbească. Ca şi când ar mai fi fost nevoie. Doar şi la venire ne adusese tot de parcă i se urâse cu viaţa.

— E totul în ordine cu tine? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie. Gideon îşi scoase haina şi o aşeză lângă el. Foarte cald pentru luna septembrie.

— Nu o stafie, am spus eu, incapabilă să-l privesc în ochi, cu vocea-mi tremurând uşor. Doar pe contele de Saint-Germain şi unul dintre trucurile sale.

— Nu a fost tocmai amabil cu tine, admise Gideon. Dar era de aşteptat. În mod evident, altfel îşi închipuise el că ar fi trebuit să fii. Cum eu nu am spus nimic, a continuat: în profeţii, a douăsprezecea piatră este totdeauna prezentată ca fiind ceva deosebit, „înzestrată cu magia corbului.” Ce-o mai fi însemnând şi asta. Contele nu a părut dispus să mă creadă că nu eşti altceva decât o şcolăriţă oarecare.

În mod ciudat, această remarcă înăbuşi brusc sentimentul neputincios şi mizerabil pe care atingerea fantomatică a contelui îl declanşase în interiorul meu. În locul neputinţei şi al fricii, simţeam acum o insultă abisală. Şi furie. Mi-am muşcat buzele.

— Gwendolyn?

— Ce?

— Nu am vrut să te jignesc. Nu am folosit termenul în sens vulgar, ci mai degrabă cu înţelesul de normal, obişnuit, înţelegi?

Devenea din ce în ce mai bine.

— E în regulă, am spus eu, privindu-l furioasă. Mi-e indiferent

ce crezi despre mine.
Cedă calm privirilor mele.
— N-ai încotro.
— Nu mă cunoşti absolut deloc! am izbucnit eu.
— Se prea poate. Dar cunosc o mulţime de fete ca tine. Toate sunteţi la fel.
— O mulţime de fete? Ha!
— Fetele ca tine nu sunt interesate decât de pieptănături, ţoale, filme şi staruri pop. Şi tot timpul chicotiţi şi mergeţi la toaletă numai în grup. Şi o invidiaţi pe vreo colegă numai pentru că şi-a cumpărat un tricou de cinci lire de la Marks and Spencer. Ştii bine ce vreau să spun.
— Da, ştiu. De fapt, nu mai voiam să continui discuţia, dar mi-a ieşit aşa, pur şi simplu: Tu crezi că toate fetele care nu sunt ca Charlotte sunt superficiale şi proaste. Doar pentru că noi am avut o copilărie normală şi nu ore de scrimă şi de mistere fără întrerupere. În realitate, nu ai avut deloc timp să cunoşti vreodată o fată normală, de aceea ţi-ai clădit această tristă percepţie personală.
— Hei, ascultă! Am fost şi eu, la fel ca tine, la colegiu.
— Da, sigur! Cuvintele izbucneau din gura mea pur şi simplu. Dacă ai fost doar pe jumătate atât de meticulos pregătit pentru viaţa de călător în timp pe cât a fost Charlotte, atunci nu ai prieteni nici în rândul băieţilor, nici în cel al fetelor, iar părerea ta despre aşa-numitele fete oarecare se bazează pe observaţiile făcute pe când stăteai singur în curtea şcolii. Sau vrei să-mi spui că toţi colegii tăi din internat găseau al naibii de cool hobby-urile tale - latina, gavota şi mânuirea trăsurii cu cai?
În loc să se simtă jignit, Gideon părea amuzat.
— Ai omis cântatul la vioară.
Se lăsă pe spate şi-şi încrucişă braţele la piept.
— Vioară? Chiar?
Furia mea se stinse la fel de brusc precum se aprinsese. Vioară - acum, pe bunel
— Măcar ţi-a mai revenit culoarea în obraji. Erai la fel de lividă precum Miro Rakoczy.
Corect, Rakoczy.
— Cum se scrie, de fapt, numele ăsta?
— R-a-k-o-c-z-y, spuse Gideon. De ce?
— Vreau să-l caut pe Google.

— Oh, ţi-a plăcut aşa de mult?

— Să-mi placă? Este un vampir, am spus eu. Vine din Transilvania.

— Vine din Transilvania. Dar nu este vampir.

— Şi tu de unde ştii asta?

— Pentru că nu există vampiri, Gwendolyn.

— Ah, da? Dacă există maşini ale timpului - şi oameni capabili să stranguleze fără să-şi atingă victima - atunci de ce nu ar exista şi vampiri? Te-ai uitat vreodată în ochii lui? Erau precum două găuri negre.

— Asta pentru că bea mătrăgună, cu care face experimente, spuse Gideon. O otravă din plante care, chipurile, ajută la extinderea conştiinţei.

— De unde ştii asta?

— Stă scris în Analele Gardienilor, în care Rakoczy este numit Leopardul Negru. L-a ferit de două ori pe conte de la asasinat. Este foarte puternic şi neobişnuit de îndemânatic cu armele.

— Cine a vrut să-l asasineze pe conte?

Gideon ridică din umeri.

— Un om ca el are mulţi duşmani.

— Te cred pe cuvânt, am spus eu. Dar mie mi s-a părut că poate foarte bine să-şi poarte şi singur de grijă.

— Fără îndoială, fu de acord Gideon.

M-am gândit dacă să-i povestesc sau nu ce-mi făcuse contele, dar apoi am ales să tac. Gideon nu fusese pur şi simplu amabil cu el - mie mi se păruse chiar că el şi contele erau trup şi suflet unul pentru altul.

„Nu te încrede în nimeni.”

— Chiar ai călătorit în trecut la toţi acei oameni şi le-ai luat sânge? am întrebat eu în schimb.

Gideon încuviinţă din cap.

— Cu noi doi sunt acum din nou opt din doisprezece călători în timp înregistraţi în cronograf. Iar eu îi voi găsi şi pe ceilalţi patru.

îmi veniră în minte cuvintele contelui, aşa că am întrebat:

— Cum poţi să călătoreşti de la Londra la Paris şi Bruxelles? Mă gândesc că intervalul de timp pe care-l poţi petrece în trecut este limitat la doar câteva ore.

— La patru, ca să fim exacţi, spuse Gideon.

— În patru ore, în aceste vremuri, nu poţi în veci să ajungi de la Londra la Paris, ca să nu mai spun că nu ai avea timp să mai

şi dansezi acolo gavota şi să recoltezi sânge.
— Aşa e. Şi de aceea ne-am dus mai întâi la Paris cu cronograful, prostuţo, spuse Gideon. Acelaşi lucru l-am făcut şi la Bruxelles, Milano şi în Bath. Pe ceilalţi i-am putut găsi la Londra.
— înţeleg.
— Chiar?
Zâmbetul lui Gideon era din nou plin de cinism. De data asta l-am ignorat.
— Da, încet, încet, mi-e totul clar.
Priveam pe fereastră.
— La venire parcă nu am trecut pe lângă pajiştea asta, nu?
— Acesta este Hyde Park, spuse Gideon, brusc atent şi încordat. Scoase capul în afară. Hei, Wilbour sau cum te-o chema, de ce am luat-o pe-aici? Trebuie să ajungem la Temple pe cel mai scurt drum!
Nu am putut înţelege răspunsul omului de pe capra caleştii.
— Opreşte imediat, ordonă Gideon.
Când se întoarse din nou înspre mine, era livid.
— Ce s-a întâmplat?
— Nu ştiu, zise el. Omul ăsta spune că are ordin să ne ducă la capătul din sud al parcului pentru a ne întâlni acolo cu cineva.
Caii se opriră, iar Gideon deschise uşa caleştii.
— Ceva nu e în regulă aici. Nu mai e mult şi trebuie să ne întoarcem. O să preiau eu controlul cailor ca să ajungem la Temple.
Coborî şi închise iar uşa.
— Iar tu rămâi în caleaşcă, indiferent ce se întâmplă.
În acel moment, se auzi o bubuitură. M-am ghemuit instinctiv. Deşi cunoşteam acel zgomot numai din filme, am ştiut imediat că trebuia să fi fost vorba despre un foc de armă. S-a auzit un ţipăt scurt, caii nechezară, caleaşca făcu o smucitură în faţă, apoi rămase iar pe loc, legănându-se.
— Capul jos! strigă Gideon, iar eu m-am întins pe banchetă.
Se auzi o a doua împuşcătură. Liniştea care-i urmă era greu de îndurat.
— Gideon?
M-am ridicat şi am privit afară.
Pe pajiştea din faţa ferestrei, Gideon îşi scosese spada.
— Rămâi culcată am spus!

Slavă Domnului, trăia încă. Sigur că, foarte probabil, nu pentru mult timp. Doi bărbaţi răsăriră ca din pământ, ambii îmbrăcaţi în negru, un al treilea apropiindu-se din umbra copacilor pe un cal. În mâna lui strălucea un pistol argintiu.

Gideon se duela cu cei doi simultan, fără ca vreunul dintre ei să scoată vreo vorbă, nemaiauzindu-se nimic în afară de respiraţia lor şuierătoare şi de clinchetul spadelor, când se loveau unele de altele. Pentru câteva secunde, am privit fascinată cât de agil era Gideon. Era ca într-o scenă de film, fiecare fandare, fiecare lovitură, fiecare salt arăta perfect, ca şi când nişte cascadori ar fi lucrat ore în şir la coregrafie. Când însă unul dintre bărbaţi ţipă şi căzu în genunchi, în timp ce din beregată îi ţâşnea sânge ca dintr-o arteziană, mi-am venit în fire. Acesta nu era un film, era real. Şi, chiar dacă spadele erau arme mortale (cel rănit se prăvălise între timp la pământ în spasme, scoţând nişte sunete îngrozitoare), într-o confruntare cu pistoalele mi se părea că nu prea ar fi putut face faţă. Oare Gideon de ce nu purta pistol? Ar fi fost mai uşor să ia cu el de-acasă o armă aşa de practică. Şi unde era vizitiul nostru, de ce nu lupta de partea lui Gideon?

Între timp, ajunsese şi călăreţul şi sărise de pe cal. Spre uimirea mea, scosese şi el o spadă, cu care se năpusti asupra lui Gideon. De ce nu folosea pistolul? îl aruncase în iarbă, unde nu era nimănui de vreun folos.

— Cine sunteţi? Ce vreţi? întrebă Gideon.

— Nimic altceva decât viaţa voastră, spuse bărbatul care sosise ultimul.

— Ei bine, n-o să v-o dau!

— Ne-o vom lua singuri! Puteţi conta pe asta!

Lupta ce se dădea în faţa ferestrei semăna din nou cu un balet, cel de-al treilea bărbat, cel rănit, zăcând acum fără suflare la pământ, ceilalţi fiind nevoiţi să-l ocolească.

Gideon para fiecare atac, ca şi cum ar fi anticipat ce aveau de gând adversarii lui, însă, fără îndoială că şi ceilalţi luaseră lecţii de scrimă încă de când erau mici. Doar o dată am văzut spada adversarului lui Gideon ciupindu-i umărul, când el era preocupat să pareze lovitura celuilalt.

Cu o simplă aplecare abilă în lateral, evită o lovitură în plin, care l-ar fi lăsat fără jumătate din braţ. Am auzit lemnul făcându-se surcele când spada lovi în caleaşcă.

Era absolut ireal ce se întâmpla! Cine erau tipii ăştia şi ce voiau de la noi?

Am alunecat degrabă înapoi pe banchetă şi m-am uitat pe fereastra de pe partea cealaltă. Chiar nu vedea nimeni ce se petrecea aici? Chiar era posibil, ziua în amiaza mare, să fii atacat în Hyde Park? Lupta îmi părea că dura deja de o veşnicie.

Deşi Gideon se apăra bine contra adversarului aflat în superioritate, nu părea că va fi la vreun moment dat în avantaj. Ambii săi adversari îl încolţeau tot mai mult şi aveau, în cele din urmă, să învingă.

Habar n-aveam cât trecuse de la prima împuşcătură sau cât mai era până să dispărem. Probabil că prea mult pentru a spera că urma să ne volatilizăm dinaintea ochilor atacatorilor. Nu mai rezistam să stau în caleaşcă şi să privesc neputincioasă cum îl omorau cei doi pe Gideon.

Poate că reuşeam să ies pe fereastră şi să cer ajutor?

Pentru o clipă, mi-am făcut probleme că fusta mea imensă nu avea să încapă prin deschizătura ferestrei, însă, o secundă mai târziu, mă aflam pe aleea de nisip, încercând să mă orientez.

De cealaltă parte a caleştii se auzeau doar icnete, înjurături şi clinchetul nemilos de metal pe metal.

— Predaţi-vă odată! icni unul dintre străini.

— Niciodată! răspunse Gideon.

M-am deplasat cu grijă înainte, către cai, aproape împiedicându-mă de ceva galben. Cu greu mi-am înăbuşit un ţipăt. Era bărbatul în redingotă galbenă. Alunecase de pe capra caleştii şi zăcea pe spate, în nisip. Am văzut îngrozită că-i lipsea o parte din faţă, iar hainele-i erau îmbibate de sânge. Ochiul părţii de faţă intacte era larg deschis şi privea în gol.

Pe el îl nimerise împuşcătura de mai devreme. Priveliştea era atât de înfiorătoare, încât am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Nu mai văzusem niciodată un mort. Ce n-aş fi dat să fi fost în sala de cinema şi să fi putut, pur şi simplu, să privesc în lături!

Dar ceea ce se petrecea aici era real. Acest bărbat era mort, iar puţin mai încolo viaţa lui Gideon era în mare pericol.

Un clinchet mă trezi din încremenire. Gideon gemu, iar asta mă readuse la realitate.

Înainte să-mi dau seama ce făceam, descoperisem spada mortului şi o eliberasem din centură.

Era mai grea decât aş fi crezut, dar mi-am revenit imediat. Habar n-aveam cum să mânuiesc acea armă, dar era cert că era ascuţită şi tăioasă.

Zgomotele luptei nu încetară. Am riscat şi am privit pe furiş, şi am văzut că bărbaţii reuşiseră să-l lipească pe Gideon cu spatele de caleaşcă. Câteva şuviţe de păr i se desprinseseră din codiţa împletită, căzându-i rebele pe frunte. Într-una din mâneci se căsca o tăietură adâncă, însă, spre uşurarea mea, nu am văzut nici o urmă de sânge. Încă nu era rănit.

Am privit pentru o ultimă oară de jur împrejurul meu, dar nu părea să vină ajutor de undeva. Am cântărit spada din mână şi am pornit hotărâtă. Apariţia mea avea măcar să le distragă atenţia celor doi bărbaţi, reuşind astfel, poate, să-i dau lui Gideon un avantaj.

În realitate, lucrurile s-au petrecut exact pe dos. Deoarece cei doi bărbaţi luptau cu spatele la mine, nu m-au văzut, în schimb Gideon se sperie şi făcu ochii mari la vederea mea.

Pentru o fracţiune de secundă ezită, ceea ce îi fu de ajuns unuia dintre străinii îmbrăcaţi în negru ca să-l atingă încă o dată, aproape în acelaşi loc în care mâneca era deja sfâşiată. De data aceasta curse sânge. Gideon se duelă mai departe, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Prea mult nu veţi mai rezista, strigă bărbatul triumfător şi se năpusti şi mai abitir asupra lui Gideon. Rugaţi-vă cât mai puteţi, căci curând vă veţi întâlni cu Creatorul.

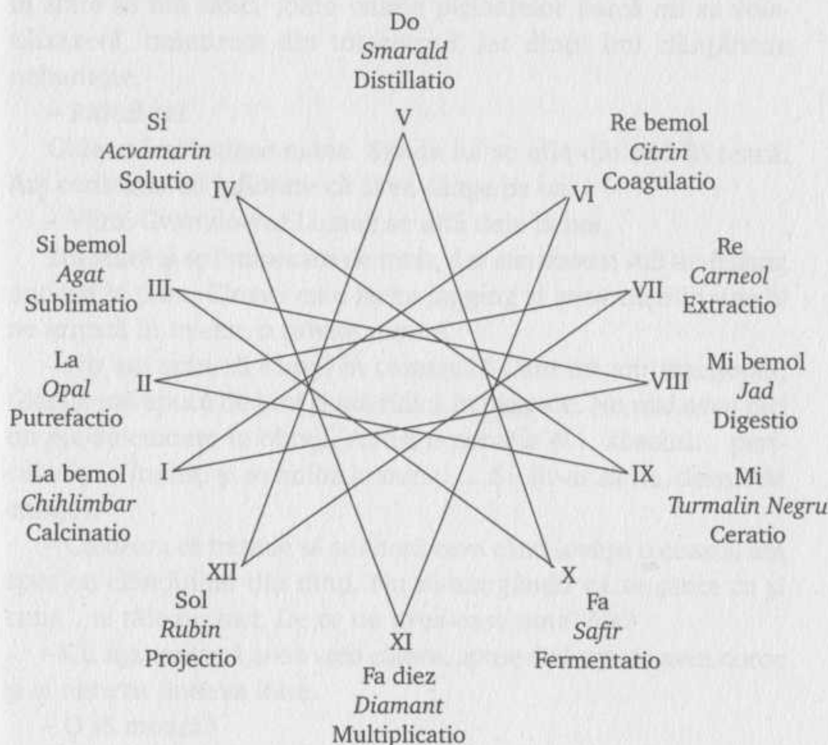
Am prins mânerul spadei cu ambele mâini şi am luat-o la fugă, ignorând privirea revoltată a lui Gideon. Bărbaţii nu m-au auzit venind, observându-mi prezenţa abia când spada mea străpunsese hainele unuia, înfigându-i-se în spate fără nici cea mai mică problemă şi aproape fără zgomot. Pentru o clipă plină de spaimă, am crezut că am nimerit alături, poate chiar în spaţiul dintre corp şi braţ, apoi însă, bărbatul lăsă să-i cadă spada cu un horcăit şi se prăbuşi la pământ, ca un copac căzut victimă ferăstrăului. Înainte să se prăbuşească, am dat drumul mânerului spadei.

Oh, Doamne!

Gideon se folosi de secunda de derută a celuilalt bărbat pentru a-i aplica o lovitură care-l îngenunche.

— Ai înnebunit? urlă el la mine, dând cu piciorul spadei adversarului lui şi punând vârful spadei lui la gâtlejul acestuia.

Bărbatul îşi pierdu dintr-odată toată încordarea trupului.
— Vă rog... cruţaţi-mi viaţa, spuse el.
Dinţii începură să-mi clănţăne.
Asta nu poate să se întâmple. Nu am înfipt o spadă într-un om.
Primul bărbat horcăi. Celălalt arăta ca şi cum i-ar fi venit să plângă.
— Cine sunteţi şi ce vreţi de la noi? întrebă Gideon rece.
— Am făcut doar ce ni s-a cerut. Vă rog!
— Cine ce v-a cerut?
O picătură de sânge începu să se formeze sub tăişul spadei lipite de gâtul bărbatului. Gideon strânse din buze, ca şi cum îşi ţinea cu greu în frâu spada.
— Nu cunosc nici un nume, jur.
Chipul schimonosit de spaimă începu să se înceţoşeze în faţa mea, verdele pajiştii începu să se rotească în jurul meu, şi m-am lăsat aproape uşurată să cad în acest vârtej, închizând ochii.

Treisprezece

Am aterizat pe moale, în mijlocul propriei fuste, dar nu am fost în stare să mă ridic. Toate oasele picioarelor parcă mi se volatilizaseră, tremuram din tot corpul, iar dinţii îmi clănţăneau nebuneşte.

— Ridică-te!

Gideon îmi întinse mâna. Spada lui se afla din nou în teacă. Am constatat cu înfiorare că avea sânge pe ea.

— Vino, Gwendolyn! Lumea se uită deja la noi.

Era seară şi se întunecase de mult, dar aterizasem sub un felinar, undeva în parc. Cineva care făcea jogging şi avea căşti în urechi ne aruncă în trecere o privire uimită.

— Nu am spus să rămâi în caleaşcă? Cum nu am reacţionat, Gideon mă apucă de braţ şi mă ridică în picioare. Nu mai avea nici un pic de culoare în obraji. A fost o nerozie şi… absolut… periculos şi… Înghiţi şi se holbă la mine. … Şi, fir-ar să fie, destul de curajos.

— Credeam că trebuie să se simtă ceva când loveşti o coastă, am spus eu clănţănind din dinţi. Nu m-am gândit că se simte ca şi cum… ai tăia un tort. De ce nu avea oase omul ăla?

— Cu siguranţă că avea vreo câteva, spuse Gideon. Ai avut noroc şi ai nimerit undeva între.

— O să moară?

Gideon ridică din umeri.

— Dacă străpungerea a fost curată, nu. Însă cu greu se poate compara chirurgia din secolul al XVIII-lea cu ce se întâmplă în filmul Anatomia lui Grey.

Dacă străpungerea a fost curată? Asta ce mai voia să însemne? Cum putea o străpungere să fie curată?

Ce făcusem? Poate că tocmai omorâsem un om!

Această constatare aproape că mă făcu să cad din nou din

picioare. Dar Gideon mă ţinu strâns.

— Hai, trebuie să ne întoarcem la Temple. Ceilalţi îşi vor face griji.

Era evident că ştia unde anume în parc ne aflam, căci mă trase hotărât după el, trecând pe lângă două doamne care-şi plimbau câinii şi care se holbară la noi curioase.

— încetează, te rog, să mai clănţăni din dinţi. E sinistru, spuse Gideon.

— Sunt o criminală, am murmurat eu.

— Ai auzit vreodată de autoapărare? Tu te-ai apărat. De fapt, m-ai apărat, dacă e să fim corecţi.

Îmi zâmbi strâmb, iar eu mi-am dat seama că nu trecuse mai mult de o oră de când aş fi jurat că el nu ar fi putut vreodată să recunoască aşa ceva.

Nici nu putea.

— Nu că ar fi fost necesar..., adăugă el.

— Oh, ba ce necesar a fost! Ce-i cu braţul tău? Sângerezi!

— Nu e nimic grav. Se va îngriji doctorul White de asta.

O vreme am mers alături în tăcere. Aerul răcoros al serii îmi făcea bine, pulsul mi se linişti treptat, iar clănţănitul dinţilor încetă.

— Mi-a stat inima când te-am văzut apărând deodată, spuse Gideon într-un final.

Îmi dăduse drumul braţului. Se pare că avea încredere acum să mă lase pe picioarele mele.

— Tu de ce nu ai avut nici un pistol? am continuat eu. Celălalt bărbat avea unul!

— Avea chiar două, zise Gideon.

— De ce nu le-a folosit?

— Ba le-a folosit. L-a împuşcat pe bietul Wilbour, iar focul celui de-al doilea pistol m-a ratat la mustaţă.

— Dar de ce nu a tras încă o dată?

— Deoarece cu fiecare pistol nu se poate trage decât câte un foc, prostuţo, spuse Gideon. Revolverele practice pe care le cunoşti tu din filmele cu James Bond nu erau încă inventate.

— Dar sunt inventate acuml De ce iei cu tine în trecut stupida aia de spadă, şi nu un pistol decent?

— Eu nu sunt ucigaş profesionist, replică Gideon.

— Dar, asta e... vreau să spun, care mai e atunci avantajul că vii din viitor? Oh! Ia uite unde suntem!

Ajunsesem fix la Apsley House, colţ cu Hyde Park. Diverse persoane care ieşiseră la plimbarea de seară, făceau jogging sau îşi plimbau câinii ne priveau curioase.

— Luăm un taxi către Temple, spuse Gideon.

— Ai bani la tine?

— Sigur că nu!

— însă am eu mobilul, am spus iute şi l-am pescuit din decolteu. -Ah, cutiuţa de argint! Mi-am imaginat eu! Proas... Dă-l încoace!

— Hei, e al meu!

— Da, şi? Ştii cumva şi numărul de telefon?

Gideon îl formase deja.

— Scuză-mă, drăguţă. 0 doamnă mai în vârstă mă ciupi de mânecă. Trebuie neapărat să vă întreb. Sunteţi de la teatru?

— Ăăă, da, am murmurat eu.

— Ah, aşa m-am gândit şi eu. Doamna abia-şi putea ţine în lesă şoricarul, care trăgea cu forţă în direcţia unui alt câine, aflat câţiva metri mai încolo. Arată atât de minunat de real. Asta nu pot face decât creatoarele de costume. Ştiţi, când eram tânără, am cusut şi eu foarte mult... Poly! Nu mai trage aşa!

— Vin imediat să ne ia, spuse Gideon, dându-mi mobilul înapoi. Mergem înainte, până în colţ, la Picadilly.

— Şi unde putem admira piesa în care jucaţi? întrebă doamna. -Ăăă, din păcate, am avut ultima reprezentaţie astă-seară,

am spus eu.

— Oh, ce păcat!

— Da. Aşa zic şi eu.

Gideon mă trase după el.

— La revedere!

— Nu înţeleg cum ne-au putut găsi oamenii ăia. Şi de la cine a primit Wilbour ordin să ne ducă în Hyde Park. Doar nu a fost timp să se pună la cale o ambuscadă.

Gideon murmură din mers ceva pentru sine. Pe stradă, se uita mai multă lume la noi decât în parc.

— Cu mine vorbeşti?

— Cineva a ştiut că vom fi acolo. Dar de unde? Şi cum de este posibil aşa ceva?

— Wilbour... unul din ochii lui era...

Brusc, am simţit nevoia să vărs.

— Ce faci acolo?

Icneam, dar nu venea nimic.

— Gwendolyn, mai trebuie să mergem până acolo, în faţă! Inspiră adânc şi-o să treacă.

Am rămas pe loc. Mi-era de ajuns.

— O să treacă? Deşi simţeam nevoia să urlu, m-am forţat să vorbesc foarte rar şi desluşit.

— O să treacă şi faptul că tocmai am omorât un om? O să treacă şi faptul că mi-a fost dată peste cap toată viaţa... uite-aşa, cât ai pocni din degete? O să treacă şi faptul că un ticălos arogant, pletos, care poartă dresuri de mătase şi cântă la vioară nu are altceva mai bun de făcut decât să-mi dea ordine, deşi tocmai i-am salvat viaţa lui de rahat? Dacă mă întrebi, aş zice că am toate motivele din lume să vomit! Şi, dacă te interesează, şi tu eşti atât de dezgustător că-mi vine să vomit!

OK, ultima frază a fost, într-adevăr, poate un pic cam urlată, dar nu prea mult. Brusc, am observat ce bine era să dai totul afară. Pentru prima oară în acea zi, mă simţeam cu adevărat eliberată şi nu-mi mai era nici greaţă.

Gideon se holba la mine aşa de nedumerit, încât aş fi început să chicotesc dacă n-aş fi fost atât de disperată. Ha! în sfârşit, părea să fi rămas şi el fără cuvinte!

— Acum vreau acasă, am încercat eu să-mi închei triumful, pe cât posibil, demn.

Din păcate, nu mi-a reuşit în întregime, căci gândul la familie îmi făcu buzele să tremure şi am simţit cum mi se umpleau ochii de lacrimi.

Fir-ar, fir-ar, fir-ar!

— E-n regulă, spuse Gideon.

Tonul lui surprinzător de blând puse capac emoţiilor mele. Lacrimile îmi şiroiră din ochi înainte să le pot opri.

— Hei, Gwendolyn, îmi pare rău! Gideon veni imediat înspre mine, mă prinse de umeri şi mă strânse lângă el. Idiotul de mine! Am uitat cum trebuie să fie totul pentru tine, murmură el pe lângă urechea mea. Îmi amintesc şi acum ce sentiment idiot m-a încercat şi pe mine când am făcut primul salt în timp. În ciuda orelor de scrimă. Ca să nu mai vorbim despre orele de vioară...

Mâna lui îmi mângâia părul.

Eu sughiţam şi mai tare.

— Nu mai plânge, mă îndemnă el neajutorat. E totul în regulă.

Dar nu era nimic în regulă. Totul era îngrozitor. Urmărirea nebună din noaptea în care fusesem luată drept hoaţă, ochii siniştri ai lui Rakoczy, contele cu vocea lui rece ca gheaţa şi cu mâna ce-ncercase să mă sugrume şi, în cele din urmă, bietul Wilbour şi bărbatul acela căruia îi înfipsesem spada în spate. Şi, înainte de toate, faptul că nici măcar nu reuşeam să-i spun lui Gideon părerea mea fără să izbucnesc în lacrimi, astfel ca el să se vadă nevoit să mă consoleze!

M-am eliberat din îmbrăţişarea lui Gideon.

Cerule, unde-mi era respectul de sine? Jenată, mi-am şters faţa cu mâna.

— Batistă? întrebă el şi scoase zâmbind din buzunar o batistă galbenă cu dantelă. În epoca rococo nu existau, din păcate, şerveţele de hârtie. Dar ţi-o dăruiesc pe aceasta.

Tocmai voiam s-o iau când o limuzină neagră opri lângă noi.

În interiorul maşinii ne aştepta domnul George, cu chelia plină de broboane de sudoare. La vederea lui, gândurile din mintea mea, ce nu-mi dădeau deloc pace, s-au mai potolit un pic. Doar oboseala teribilă mai rămase.

— Aproape că am murit de îngrijorare, spuse domnul George. Of, Doamne, Gideon, ce-i cu braţul tău? Sângerezi! Iar Gwendolyn este complet sfârşită! Este rănită?

— Doar epuizată, spuse Gideon scurt. O ducem acasă.

— Dar nu se poate! Trebuie să vă examinăm pe amândoi, iar rana ta trebuie cât mai repede tratată.

— A încetat de mult să mai sângereze, e doar o zgârietură, zău. Gwendolyn vrea acasă.

— Poate că nu a elipsat îndeajuns. Mâine trebuie să meargă la şcoală şi...

Vocea lui Gideon luă vechiul ton arogant, însă, de data aceasta, nu mi se adresa mie.

— Domnule George, a fost plecată trei ore, ceea ce e de-ajuns pentru următoarele optsprezece ore.

— Poate că da, spuse domnul George. Dar se încalcă regulile şi, în afară de asta, mai trebuie să ştim dacă...

— Domnule George!

Domnul George renunţă, se întoarse şi ciocăni în fereastra dinspre cabina şoferului. Geamul despărţitor coborî cu un zumzet.

— Luaţi-o la dreapta, pe Berkeley Street, spuse el. Facem un

scurt ocol. Bourdon Place. Numărul 81.

Am răsuflat uşurată când maşina intră pe Berkeley Street. Aveam voie să merg acasă. La mama.

Domnul George se uită la mine cu un aer serios. Privirea-i era compătimitoare, ca şi când nu mai văzuse vreodată ceva mai demn de milă ca mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Oboseala aceea ca de plumb nu mă slăbea.

— Caleaşca noastră a fost atacată în Hyde Park de trei bărbaţi, spuse Gideon. Vizitiul a fost împuşcat.

— Oh, Dumnezeule! exclamă domnul George. Nu înţeleg, dar are logică.

— Ce anume?

— Stă scris în Anale. 14 septembrie 1782. Un Gardian de gradul doi, pe nume James Wilbour, a fost găsit mort în Hyde Park.

Un glonţ i-a spulberat jumătate din faţă. Nu s-a descoperit niciodată cine a fost făptaşul.

— Acum ştim, spuse Gideon sumbru. Adică, ştiu cum arăta ucigaşul lui, dar nu ştiu cum îl cheamă.

— Iar eu l-am omorât, am spus eu indiferentă.

— Ce?

— A înfipt în spatele ucigaşului spada lui Wilbour, îl lămuri Gideon. Cu avânt. Nu putem şti cu certitudine dacă l-a omorât cu adevărat.

Ochii albaştri ai domnului George se bulbucară.

— A făcut ce?

— Erau doi contra unu, am murmurat eu. Doar nu puteam să stau deoparte.

— Erau trei contra unu, mă corectă Gideon. Pe unul dintre ei îl rezolvasem eu deja. Îţi cerusem să rămâi în caleaşcă, orice s-ar întâmpla.

— Nu păreai să mai rezişti prea mult, am spus eu fără să-l privesc.

Gideon tăcu.

Domnul George se uita de la unul la altul şi clătina din cap.

— Ce dezastru! Mama ta o să mă omoare, Gwendolyn! Ar fi trebuit să fie o acţiune complet inofensivă. O întrevedere cu contele, în aceeaşi clădire, complet lipsită de risc. Nu ai fi fost nici măcar o secundă în pericol. Şi, în loc de asta, aţi traversat

jumătate de oraş şi aţi fost atacaţi de nişte tâlhari la drumul mare... Gideon, pentru numele Domnului! Ce-a fost în capul tău?

— Ar fi mers totul perfect dacă nu ne-ar fi trădat careva. Vocea lui Gideon suna acum indignată. Cineva trebuie să fi ştiut de vizita noastră. Cineva care a avut cum să-l convingă pe acest Wilbour să ne ducă la o întâlnire în parc.

— Dar de ce să fi vrut cineva să vă omoare? Şi cine să fi ştiut de vizita voastră din exact acea zi? Nu are sens.

Domnul George îşi muşcă buza de jos.

— Oh, am ajuns.

Am privit în sus. Era, într-adevăr, casa noastră, cu toate ferestrele puternic luminate. Undeva acolo, înăuntru, mă aştepta mama. Şi patul meu.

— Mulţumesc, spuse Gideon.

M-am întors către el.

— Pentru ce?

— Poate... poate chiar nu aş mai fi rezistat mult, spuse el. Un rânjet strâmb îi traversă chipul. Cred că mi-ai salvat, într-adevăr, viaţa de rahat.

Oh. Nu ştiam ce-ar fi trebuit să zic. Nu am putut decât să mă uit la el şi să observ că imbecila mea de buză de jos începu iar să tremure.

Gideon scoase iar repede batista lui dantelată, pe care, de data aceasta, am şi luat-o.

— Ar fi bine să-ţi ştergi faţa cu ea, altfel mama ta tot o să îşi dea până la urmă seama că ai bocit, spuse el.

Intenţia lui fusese să mă facă să râd, însă, în acel moment, ar fi fost pur şi simplu imposibil. Dar măcar nu a trebuit să mă pun iar pe urlat.

Şoferul deschise portiera, iar domnul George coborî.

— O duc până la uşă, Gideon, durează doar un minut.

— Noapte bună, am mai spus eu.

— Somn uşor, răspunse Gideon şi zâmbi. Ne vedem mâine.

— Gwen! Gwenny! Caroline mă zgâlţâi, trezindu-mă. Ai să întârzii dacă nu te scoli acum.

Mi-am tras pătura peste cap în semn de protest. Nu voiam să mă trezesc. Chiar dacă încă visam, ştiam totuşi că amintirile îngrozitoare aveau să mă năpădească imediat ce ieşeam din starea asta de semisomn.

— Pe bune, Gwenny! E deja opt şi un sfert!

În zadar strângeam ochii. Era prea târziu. Amintirile năvăliseră peste mine precum... ăăă... Attila peste.... ăăă... vandali?

Eram chiar tufă la istorie. Evenimentele ultimelor două zile se desfăşurau pe dinaintea ochilor mei precum un film în culori.

Însă nu-mi mai aminteam cum ajunsesem în acest pat şi nici când îmi deschisese uşa domnul Bernhard, cu o seară în urmă.

— Bună seara, Miss Gwendolyn. Bună seara, domnule George.

— Bună seara, domnule Bernhard. Am adus-o acasă pe Gwendolyn ceva mai devreme decât era planificat. Vă rog să transmiteţi salutările mele lui Lady Arista.

— Desigur, domnule. Bună seara, domnule.

Mina domnului Bernhard fusese inertă ca-ntotdeauna când închisese uşa în urma domnului George.

— Drăguţă rochie, Miss Gwendolyn, se pare că îmi spusese el apoi. Ultima parte a secolului al XVIII-lea?

— Presupun că da.

Eram atât de obosită, că aş fi putut să mă încolăcesc chiar acolo, pe covor, şi să mă culc. Niciodată nu mă mai bucurasem atât de mult de patul meu ca în acea seară. Mă temeam numai că, în drumul meu spre etajul trei, aş fi putut da nas în nas cu mătuşa Glenda, cu Charlotte şi cu Lady Arista, care m-ar fi copleşit cu reproşurile, batjocura şi întrebările lor.

— Din păcate, domniile lor au luat deja cina fără dumneavoastră. Dar v-am pregătit o gustărică, în bucătărie.

— Oh, asta este, într-adevăr, foarte drăguţ, domnule Bernhard, dar eu...

— Doriţi să vă culcaţi, spusese domnul Bernhard, iar pe chipul lui răsărise un zâmbet foarte discret. Propun să mergeţi direct în dormitorul dumneavoastră, doamnele sunt toate în camera de muzică şi nu vă vor auzi dacă vă strecuraţi ca o pisică. O voi informa eu pe mama dumneavoastră că aţi sosit şi o să vă trimit gustarea sus.

Fusesem prea obosită ca să mă mir de atenţia şi de grija lui. Murmurasem doar un „Mulţumesc mult, domnule Bernhard” şi pornisem pe scări în sus. Despre gustare şi despre discuţia cu mama îmi aminteam doar vag, căci eram deja pe jumătate adormită. Cu siguranţă că nu mai putusem să bag nimic în gură. Dar poate mâncasem totuşi o supă.

— Oh! Ce frumoasă e!

Caroline descoperise rochia, care era pe un scaun împreună

cu juponul cu jabouri.
— Ai adus-o din trecut?
— Nu. Am avut-o pe mine înainte de călătorie. M-am ridicat. V-a povestit mama ce lucruri ciudate s-au întâmplat?
Caroline confirmă dând din cap.
— Prea mult n-a trebuit să povestească. Mătuşa Glenda a urlat într-aşa un hal, că acum sigur ştiu şi vecinii. S-a comportat ca şi cum mama ar fi fost o trădătoare nenorocită, care i-a furat bietei Charlotte gena călătoriei în timp.
— Şi Charlotte?
— S-a dus în camera ei şi nu a mai ieşit, oricât a implorat-o mătuşa Glenda. Mătuşa Glenda a ţipat că acum viaţa lui Charlotte e ratată şi că asta ar fi numai vina mamei. Bunica i-a spus mătuşei Glenda să ia o tabletă, altfel s-ar fi văzut nevoită să cheme un doctor. Iar mătuşa Maddy se tot băga şi ea în vorbă, amintind de vultur, de safir, de scoruş şi de ceasornicul din turn.
— Cred că a fost oribil, am spus eu.
— Oribil de palpitant, a replicat Caroline. Eu şi Nick credem că e bine că ai tu gena, nu Charlotte. Eu cred că poţi şi tu să faci la fel de bine tot ce face Charlotte, deşi mătuşa Glenda susţine că ai o minte cât un bob de mazăre şi două picioare stângi. Este atât de afurisită! Mângâie stofa lucioasă a corsajului. Azi, după şcoală, poţi să îmbraci pentru mine rochia asta?
— Clar, am spus eu. Dar poţi şi tu s-o probezi, dacă vrei.
Caroline chicoti.
— E prea mare pentru mine, Gwenny! Iar tu chiar trebuie să te scoli acum, altfel nu mai primeşti micul dejun.
Abia sub duş m-am trezit cu adevărat, şi, în timp ce-mi spălam părul, gândurile despre seara trecută nu-mi dădeau pace - mai bine zis, despre acea jumătate de oră (timp estimat) pe care o petrecusem în braţele lui Gideon, bocind de mama focului.
Mi-am amintit cum mă lipise de el şi cum îmi mângâiase părul. Eram aşa de terminată, că nici nu mă gândisem cât de aproape ajunseserăm deodată unul de altul. Din cauza asta, mi-era acum şi mai jenă. Mai ales pentru că, spre deosebire de felul lui obişnuit de a fi, atunci fusese cu adevărat foarte drăgăstos. (Chiar şi dacă numai de milă.) însă mi-am propus ferm să-l urăsc până la sfârşitul vieţii.

— Gwenny!

Caroline ciocăni la uşa băii.

— Hai odată! Nu poţi sta o veşnicie în baie.

Avea dreptate. N-aveam cum să rămân acolo o veşnicie. Trebuia să ies - în acea nouă viaţă ciudată pe care o aveam dintr-odată. Am oprit apa caldă şi am lăsat apa rece ca gheaţa să şiroiască peste mine, până ce a fost spălată şi ultima urmă de oboseală. Uniforma mea rămăsese în croitoria lui Madame Rossini, iar două bluze erau la spălat, motiv pentru care a trebuit să îmbrac uniforma de rezervă, care îmi era deja cam mică. Bluza stătea întinsă peste piept, iar fusta era o idee prea scurtă. Nu conta. Pantofii de şcoală de un albastru-închis erau şi ei tot la Temple, aşa că m-am încălţat cu pantofii negri de sport, ceea ce era, de fapt, interzis. Poate că directorul Gilles nu avea să facă tocmai azi un control prin clase.

Nu mai aveam timp să-mi usuc părul cu fohnul, aşa că mi l-am frecat cu un prosop cât am putut de bine şi l-am pieptănat rapid. Se revărsă ud şi drept peste umeri. Buclele moi pe care mi le meşterise Madame Rossini cu o zi înainte erau de domeniul trecutului.

Mi-am privit o clipă chipul în oglindă. Nu arătam tocmai odihnită, dar mai bine decât era de aşteptat. Mi-am pus puţină cremă antirid de-a mamei pe obraji şi pe frunte. Niciodată nu putea fi prea devreme pentru a folosi o cremă, după cum spunea mama mereu.

Aş fi renunţat cu plăcere la micul dejun, însă, pe de altă parte, mai devreme sau mai târziu, tot aveam să dau ochii cu Charlotte şi cu mătuşa Glenda, aşa că trebuia să rezolv cât mai repede această problemă.

Le-am auzit vorbind încă de când mă aflam la primul etaj, cu mult înainte să ajung în sufragerie.

— Pasărea cea mare este un simbol al răului, am auzit-o pe strămătuşa Maddy zicând.

Ca să vezi! în mod obişnuit, nu se trezea niciodată înainte de ora zece, era pasionată de somnul lung şi considera micul dejun singura masă de prisos a zilei.

— Mi-aş dori să mă asculte şi pe mine cineva.

— Sincer, Maddy! Nimeni nu poate înţelege ceva din viziunile tale. A trebuit să le ascultăm deja de zece ori.

Asta era Lady Arista.

— Aşa e, întări mătuşa Glenda. Dacă mai aud o singură dată cuvintele ou de safir, ţip.

— Bună dimineaţa, am spus eu.

Urmă un scurt moment de linişte, în care se holbară toate la mine de parcă aş fi fost Dolly, oaia donată.

— Bună dimineaţa, copilă, spuse Lady Arista. Sper că ai dormit bine.

— Da, excelent, mulţumesc. Am fost foarte obosită.

— Cu siguranţă că a fost prea mult pentru tine, comentă mătuşa Glenda cu un aer de superioritate.

Într-adevăr, aşa fusese. M-am aşezat la locul meu, vizavi de Charlotte, care nu se atinsese de pâinea prăjită din farfurie. Mă privi ca şi cum vederea mea îi spulberase orice urmă de apetit.

În orice caz, mama şi Nick îmi zâmbeau conspirativ, iar Caroline îmi împinse un castron de fulgi cu lapte. Strămătuşa Maddy îşi flutură mâna de la celălalt capăt al mesei, în halatul ei de casă roz.

— îngeraş! Mă bucur aşa de tare să te văd! Hi vei aduce, în sfârşit, lumină în talmeş-balmeşul ăsta. Cu toate ţipetele de ieri-seară, n-a putut înţelege nimeni nimic. Glenda şi-a adus aminte de poveşti antice şi de demult, de pe vremea când Lucy a noastră a fugit cu tânărul acela chipeş din familia de Villiers. Eu nu am înţeles niciodată de ce s-a făcut atâta tam-tam atunci fiindcă Grace i-a lăsat să locuiască la ea câteva zile. Ai fi zis că sunt lucruri de mult date uitării. Dar nu, cum mai creşte un pic de iarbă pe ici, pe colo, cum apare o cămilă şi-o şi mănâncă.

Caroline chicoti. Cu siguranţă că şi-o închipuia pe mătuşa Glenda ca pe o cămilă.

— Aici nu e vorba despre un serial de televiziune, tanti Maddy, sâsâi mătuşa Glenda.

— Slavă Domnului că nu, spuse strămătuşa Maddy. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, aş fi pierdut de mult firul întâmplărilor.

— Dar e simplu de tot, spuse Charlotte rece. Toţi au crezut că eu aş avea gena, când, în realitate, o avea Gwendolyn. Împinse farfuria din faţa ei şi se ridică. O să vadă ea cum o să facă faţă.

— Charlotte, aşteaptă!

Dar mătuşa Glenda n-o putu împiedica pe Charlotte să iasă valvârtej din încăpere. Înainte să se ducă după ea, îi mai aruncă mamei încă o privire otrăvită.

— Chiar ar trebui să-ţi fie ruşine, Grace!

— E letal de periculoasă în dimineaţa asta, spuse Nick.
Lady Arista suspină adânc.
Mama suspină şi ea.
— Trebuie să plec la lucru acum. Gwendolyn, am stabilit cu domnul George să te ia azi de la şcoală. Vei fi trimisă să elipsezi în anul 1956, într-o pivniţă, unde vei fi în siguranţă şi unde-ţi vei putea face liniştită lecţiile.
— Tare! exclamă Nick.
Şi eu gândeam la fel.
— După care vii imediat acasă, mă lămuri Lady Arista.
— Şi între timp a cam trecut ziua, am comentat eu.
Aşa avea să arate de-acum înainte viaţa mea? După şcoală, la Temple pentru a elipsa, apoi într-o pivniţă plictisitoare unde să-mi fac lecţiile şi, în final, acasă pentru cină? Ce coşmar!
Strămătuşa Maddy înjură încet, căci mâneca halatului intrase în marmelada de pe felia ei de tost.
— La ora asta e bine să trândăveşti în pat, am susţinut mereu asta.
— Exact, aprobă Nick.
Mama îl sărută, apoi ne sărută pe Caroline şi pe mine, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă când pleca, după care îmi puse o mână pe umăr şi-mi spuse încet:
— Dacă-l vezi întâmplător pe tatăl meu, sărută-l din partea mea.
Lady Arista tresări uşor la auzul acestor cuvinte. Sorbi în linişte din ceai, apoi se uită la ceas şi spuse:
— Trebuie să vă grăbiţi dacă vreţi să fiţi punctuali la şcoală.
— Oricum îmi voi deschide mai târziu o agenţie de detectivi, spuse Leslie.
Tocmai chiuleam de la ora de geografie a doamnei Counter şi pălăvrăgeam într-o cabină din toaleta fetelor. Leslie şedea pe capacul de toaletă, cu un biblioraft gros pe genunchi. Eu mă sprijineam cu spatele de uşa mâzgălită peste tot cu pixul şi cu carioca. „Jenny îl iubeşte pe Adam“, „Malcolm este un rahat” şi „viaţa e de căcat”, toate astea erau scrise pe uşă. Printre altele.
— Am pur şi simplu în sânge cercetarea misterelor, spuse Leslie. Poate că am să şi studiez istoria şi-am să mă specializez în vechi mituri şi documente. Şi pe urmă o să fiu un fel de Tom Hanks din îngeri şi demoni. Bineînţeles că eu o să arăt mai bine şi o să-mi angajez un asistent foarte cool.

— Aşa să faci, am spus eu. Sigur o să fie palpitant. În timp ce eu, pentru tot restul vieţii mele, îmi voi pierde timpul zi de zi în anul 1956, într-o pivniţă fără ferestre.

— Doar trei ore pe zi, mă corectă Leslie.

Era complet pusă la curent. Părea să înţeleagă toată această situaţie complicată mult mai bine şi mult mai repede decât mine. Ascultase totul până la istorisirea mea despre bărbaţii din parc, urmată de litania mea despre mustrările de conştiinţă ce mă încercau.

— E mai bine să te aperi decât să te laşi tăiată ca un tort, fu comentariul ei la toate cele întâmplate.

Şi, în mod ciudat, asta mă ajutase mai mult decât toate asigurările domnului George şi ale lui Gideon.

— Uite cum stau lucrurile, spuse ea. Dacă trebuie să-ţi faci temele într-o pivniţă, măcar nu ai cum să dai peste conţi siniştri, care stăpânesc telechinezia.

„Telechinezie“ era termenul pe care Leslie îl găsise pentru capacitatea contelui de a mă sugruma deşi se afla la câţiva metri de mine. Telechinezii, afirma ea, se pare că aveau abilitatea să şi comunice între ei fără să deschidă gura. Îmi promisese să se ocupe mai îndeaproape de acest subiect chiar în după-amiaza aceea.

Leslie îşi pierduse ziua de dinainte şi jumătate din noapte cu căutarea de informaţii pe internet despre contele de Saint-Germain şi despre toate celelalte bazaconii cu care o alimentasem eu. Îmi respinsese mulţumirile exuberante, zicând că-i făcuse o nemaipomenită plăcere.

— Aşadar, acest conte de Saint-Germain este un personaj istoric destul de misterios - nici măcar data lui de naştere nu se ştie exact. Cât priveşte originile sale, sunt multe semne de întrebare, spuse ea cu chipul radiindu-i ceremonios de încântare. Se pare că nu îmbătrânea, fapt pus pe seama magiei, de unii, sau pe seama unei alimentaţii sănătoase, de alţii.

— Era bătrân, am spus eu. Poate că se ţinea bine, dar bătrân tot era.

— Atunci, asta poate fi deja dezminţit, spuse Leslie. Trebuie să fi fost o personalitate fascinantă, căci apare în numeroase romane, iar pentru anumite cercuri ezoterice este un fel de guru, un ascensional, indiferent ce-o mai fi însemnând şi asta. A fost membru al unor societăţi secrete, a făcut parte din

francmasonerie şi din Crucea Roşie, şi din încă vreo câteva, a fost un remarcabil muzician, a cântat la vioară şi a compus, vorbea fluent o duzină de limbi străine şi se pare că putea - ţine-te bine - să călătorească în timp. Cel puţin, el susţinea că ar fi luat parte la diverse evenimente la care ar fi fost imposibil să poată fi prezent.

— Mda, imposibil pe naiba!

— Da. Nebunie. În plus, se ocupa cu alchimia. În Germania, avea propriul turn pentru diversele experimente din acest domeniu.

— Alchimie - asta are legătură cu piatra aia filosofală, nu?

— Exact. Şi cu magia. Piatra filosofală însă înseamnă pentru fiecare altceva. Unii vor doar să obţină aur artificial, ceea ce a dus la cele mai bizare monstruozităţi. Toţi regii şi principii râvneau la oamenii care se pretindeau alchimişti, căci erau cu toţii, bineînţeles, înnebuniţi după aur. Din încercările de a fabrica aur a rezultat, printre altele, porţelanul, dar de cele mai multe ori n-a ieşit nimic, motiv pentru care alchimiştii au şi fost aruncaţi în închisori sau au fost decapitaţi, fiind acuzaţi de erezie şi de trădare.

— Şi-au făcut-o cu mâna lor, am spus eu. Mai bine ar fi fost mai atenţi la orele de chimie.

— În realitate însă, nu de aur le păsa alchimiştilor. Ăsta era, ca să zic aşa, doar camuflajul pentru experimentele lor. Piatra filosofală este mai degrabă sinonimă cu nemurirea. Alchimiştii credeau că, dacă se combină ingredientele corecte - ochi de ţestoasă, sângele unei fecioare, părul unei pisici negre, ha, ha, asta a fost doar o glumă -, deci, dacă se combină ingredientele corecte, folosind metodele chimice corecte, se obţine o substanţă care, de îndată ce este băută, te face nemuritor. Adepţii contelui de Saint-Germain afirmau că acesta ar fi deţinut reţeta respectivă, fiind, prin urmare, nemuritor. E drept că izvoarele spun că a murit în 1784, în Germania, dar există şi alte izvoare, inspirate din relatările cetăţenilor care, mulţi ani după aceea, l-au întâlnit, iar el era cât se poate de viu.

— Hm, hm, am făcut eu. Nu cred că este nemuritor. Dar poate că vrea să devină? Poate că ăsta este secretul din spatele secretului. Adică ceea ce se întâmplă în momentul când cercul se închide...

— Posibil. Dar asta este numai o faţetă a medaliei, aceea

scoasă la înaintare de adepţii înfocaţi ai teoriilor ezoterice ale conspiraţiei, care manipulează fără probleme datele oferite de izvoare în propriul lor avantaj. Observatorii critici sunt de părere că miturile din jurul lui Saint-Germain, în mare parte pură fantezie a fanilor sau a lui însuşi, se datorează unor înscenări abile.

Leslie turuia aşa de fluent şi cu o reală fascinaţie, încât mi-a venit să râd.

— Du-te la domnul Whitman şi întreabă-l dacă ai putea să scrii o prezentare pe această temă, am propus eu. Ai adunat atâtea informaţii, încât probabil că ai putea să scrii o carte întreagă.

— Nu cred că veveriţoiul ştie să-mi aprecieze strădaniile, spuse Leslie. La urma urmei, el este unul dintre fanii lui Saint-Germain - ca Gardian, aşa şi trebuie. Deci, pentru mine este foarte clar maleficul din această poveste, adică Saint-Germain nu Domnul Veveriţoi. Te-a ameninţat şi te-a sugrumat. Iar mama ta a spus că ar trebui să te fereşti de el. Aşadar, ea ştie mai multe decât recunoaşte. Şi nu are de unde să ştie aşa ceva decât de la această Lucy.

— Cred că toţi ştiu mai multe decât pretind, am oftat eu. În orice caz, toţi ştiu mai multe decât mine. Chiar şi tu!

Leslie râse.

— Gândeşte-te la mine pur şi simplu ca la o extensie a creierului tău. Contele a păstrat întotdeauna un mare secret în ce priveşte originea sa. Numele şi titlul erau, în orice caz, inventate. E posibil să fie fiul nelegitim al Măriei Ana de Habsburg, văduva regelui Carol al II-lea al Spaniei. Ca tată, sunt luate în calcul mai multe persoane. O altă teorie spune că ar fi fiul unui principe transilvănean, crescut în Italia de ultimul duce de Medici. Indiferent cum o fi stat treaba, nimic din toate acestea nu este cu adevărat demonstrabil, aşa că, fiecare nu face decât să bâjbâie în întuneric. Dar noi două avem o nouă teorie.

— Avem?

Leslie îşi dădu ochii peste cap.

— Bineînţeles! Noi ştim acum că unul din părinţi trebuie să provină din familia de Villiers.

— Şi de unde ştim noi asta?

— Ah, Gwen! Tu singuiă ai spus că primul călător în timp se numea de Villiers şi că, din acest motiv, contele trebuie să fie şi

el membru, legitim sau nu, al acestei familii, înţelegi, nu? Altfel, nici urmaşii lui nu ar fi avut acest nume.

— Ăăă, da, am încuviinţat eu nesigură.

Chestia asta cu moştenirea nu-mi era mie foarte clară încă.

— Eu sunt însă de părere că această teorie cu Transilvania merită şi ea luată în calcul. N-are cum să fie doar o coincidenţă faptul că Rakoczy provine de acolo.

— Voi mai face cercetări în această direcţie, promise Leslie. Atenţie!

Uşa din faţă se deschise şi cineva pătrunse în toaleta fetelor. Fata - cel puţin aşa bănuiam, că era o fată - intră în cabina de lângă noi ca să facă pipi. Noi am păstrat tăcerea până când fata a plecat.

— Fără să se spele pe mâini, zise Leslie. Ptiu. Mă bucur că nu ştiu cine a fost.

— Şervetele de hârtie sunt consumate toate, am spus eu.

Treptat, picioarele îmi amorţiră.

— Crezi că o s-avem probleme? Doamna Counter sigur va observa că nu suntem în clasă. Şi, chiar dacă nu observă ea, tot ne pârăşte careva.

— Pentru doamna Counter, toţi elevii arată la fel, nu observă nimic. Mie îmi spune încă din clasa a V-a Lilly, iar pe tine te confundă cu Cynthia. Tocmai cu ea! Ceea ce facem noi aici este mai important decât geografia. Trebuie să fii cât mai bine pregătită posibil. Cu cât ştii mai multe despre adversar, cu atât mai bine.

— Dacă aş şti măcar cine sunt adversarii mei.

— Nu poţi avea încredere în nimeni, spuse Leslie, exact ca mama. Dacă ne-am uita la un film, la final, cel la care te aştepţi cel mai puţin este personajul malefic. Dar, cum aici nu este vorba despre un film, eu aş paria pe tipul care te-a sugrumat.

— Dar cine ne-a trimis pe cap bărbaţii ăia în negru din Hyde Park? Contele n-ar fi făcut în viaţa lui asta! El are nevoie de Gideon, pentru ca acesta să-i poată vizita pe ceilalţi călători în timp şi să le recolteze sânge, ca să închidă cercul.

— Da, aşa e. Leslie îşi muşca gânditoare buza inferioară. Dar, poate că în filmul ăsta există mai multe personaje malefice. Lucy şi Paul ar putea fi, de asemenea, personajele negative. Să nu uităm că ei au furat cronograful. Apropo, ce s-a întâmplat cu bărbatul în negru de la numărul optsprezece?

Am ridicat din umeri.
— Azi-dimineaţă stătea acolo ca-ntotdeauna. De ce, crezi că va scoate cât de curând şi el o spadă?
— Nu. Aş spune mai degrabă că este unul dintre Gardieni şi că pierde şi el vremea pe-acolo, pur şi simplu din principiu. Leslie scotoci prin documentele ei. Şi, pentru că veni vorba despre Gardieni, nu am găsit nimic sub denumirea asta. Pare să fie o lojă secretă foarte secretă. Însă unele dintre numele pe care mi le-ai spus tu - Churchill, Wellington, Newton - pot fi găsite şi la francmasoni. Prin urmare, putem trage concluzia că aceste două loje aveau cel puţin o legătură între ele. Despre un băiat pe nume Robert White, mort prin înecare, nu am găsit nimic pe internet, dar la bibliotecă poţi să răsfoieşti toate numerele din Times şi din Observer din ultimii patruzeci de ani. Sunt sigură că voi găsi ceva acolo. Ce mai era? Ah, da, scoruş, safir, corb... - acestea se pot interpreta, desigur, într-o mulţime de feluri, dar, în cadrul bâlciului ăstuia ezoteric, toate pot însemna mereu altceva, motiv pentru care nu poţi găsi nici o afirmaţie de încredere. Trebuie să încercăm să ne orientăm mai mult spre fapte şi mai puţin spre aceste mărunţişuri. Pur şi simplu, trebuie să afli mai multe. Mai ales despre Lucy şi Paul şi despre motivul pentru care au furat cronograful. În mod evident, ei ştiu ceva ce tuturor celorlalţi le scapă. Sau pe care aceştia nu vor să-l vadă. Sau în legătură cu care sunt de cu totul altă părere.
Uşa se deschise iar. Paşii erau de data asta de-a dreptul fermi şi energici. Şi se îndreptau ţintă spre cabina noastră.
— Leslie Hay şi Gwendolyn Shepherd! Ieşiţi imediat de acolo şi treceţi în clasă!
Eu şi Leslie tăceam perplexe. Apoi, Leslie spuse:
— Ştiţi că aceasta este toaleta fetelor, nu-i aşa, domnule Whitman?
— Număr până la trei, răspunse domnul Whitman. Unu...
La „trei“, deschisesem deja uşa.
— Voi consemna în caietul clasei, spuse domnul Whitman, cu o privire mustrătoare, de veveriţoi sever. Sunt foarte dezamăgit de voi. Mai ales de tine, Gwendolyn. Doar pentru că ai preluat poziţia verişoarei tale nu înseamnă că ai voie să faci ce vrei. Charlotte nu şi-a neglijat niciodată îndatoririle la şcoală.
— Da, domnule Whitman, am murmurat eu.
Această conduită autoritară nu i se potrivea deloc. De altfel,

era mereu atât de şarmant! Cel mult, sarcastic.

— Şi acum, în clasă cu voi.

— De unde aţi ştiut că suntem aici? întrebă Leslie.

Domnul Whitman nu răspunse. Întinse mâna după biblioraftul lui Leslie.

— Iar acesta se confiscă!

— Oh, nu, asta nu se poate.

Leslie strânse biblioraftul la piept.

— Dă-l încoace, Leslie!

— Dar am nevoie de el… pentru oră!

— Număr până la trei…

La „doi“, Leslie îi dădu biblioraftul, scrâşnind din dinţi. Ne-am simţit îngrozitor de penibil când domnul Whitman ne împinse în clasă. Se pare că doamna Counter luase chiulul nostru ca pe un afront personal, căci ne ignoră tot restul orei.

— Aţi fumat ceva? vru Gordon să afle.

— Nu, prostovane, îi spuse Leslie batjocoritor. Am vrut doar să discutăm în linişte.

— Aţi chiulit pentru că aţi vrut să discutaţi? Gordon îşi dădu una peste cap. Pe bune! Fetele astea!

— Acum, domnul Whitman se poate uita peste toate documentele tale, i-am spus eu lui Leslie. Şi astfel îşi va da seama, apoi vor afla şi Gardienii că ţi-am povestit totul. Cu siguranţă că aşa ceva e interzis.

— Da, cu siguranţă, spuse Leslie. Poate că o să trimită unul îmbrăcat în negru şi la mine, unul care să mă anihileze pentru că ştiu lucruri pe care n-are voie să le ştie nimeni…

Perspectiva părea s-o amuze.

— Şi dacă fix aşa stau lucrurile?

— Atunci… o să-ţi fac rost astăzi după-amiază de un spray paralizant şi-o să cumpăr unul şi pentru mine. Leslie mă bătu pe umăr. Haide, haide! Nu ne lăsăm noi doborâte.

— Nu, nu, nu ne lăsăm.

O invidiam pe Leslie pentru optimismul ei de nezdruncinat. Ea privea totdeauna partea bună a lucrurilor. În cazul în care o astfel de parte bună exista.

Din Analele Gardienilor
14 august 1949

între orele 15 şi 18, Lucy şi Paul au ajuns în biroul meu, pentru a elipsa. Am vorbit despre reconstrucţia şi reabilitarea districtului şi despre faptul neplauzibil că Notting Hill, în vremea lor, avea să fie considerat cel mai popular şi mai şic dintre toate districtele. (Ei numesc asta ,,trendy“.) în afară de asta, mi-au adus o listă cu toţi învingătorii de la Wimbledon începând cu 1950. Am promis să depun toate câştigurile din pariuri într-un fond pentru susţinerea la colegiu a copiilor şi a nepoţilor mei. În plus, mă gândesc să achiziţionez unul sau două dintre imobilele sordide din Notting Hill. Nu se ştie niciodată.

A consemnat: Lucas Montrose, adept de gradul trei

Paisprezece

Ora s-a desfăşurat chinuitor de lent, prânzul a fost, ca de obicei, dezgustător, iar când, după două ore de chimie, am putut, în sfârşit, să plecăm acasă, practic eram gata să mă duc din nou la culcare.

Charlotte mă ignorase toată ziua. La un moment dat, în pauză, încercasem să-i vorbesc, dar ea spusese:

— în caz că vrei să-ţi ceri scuze, uită!

— Pentru ce ar trebui să-mi cer scuze? întrebasem eu iritată.

— Păi, dacă nici tu nu ştii de ce…

— Charlotte! Ce pot să fac dacă am moştenit eu, şi nu tu stupida asta de genă?

Charlotte îmi aruncase o privire furioasă.

— Nu este o genă stupidă, ci un har. Ceva cu totul aparte. Iar pe cineva ca tine ea este, pur şi simplu, irosită. Dar eşti mult prea copilăroasă ca să înţelegi asta, fie şi parţial.

După care se întorsese şi mă lăsase pur şi simplu acolo.

— O să-şi revină ea, spuse Leslie acum, când ne luam lucrurile

din dulap. Trebuie doar să se obişnuiască mai întâi cu faptul că nu ea e cea specială.

— Dar e atât de nedreaptă! m-am revoltat eu. La urma urmei, eu nu i-am luat nimic.

— în principiu, cam da! Leslie îmi dădu peria ei de păr. Poftim!

— Ce să fac cu ea?

— Să-ţi perii părul, ce altceva?!

Mi-am trecut ascultătoare peria prin păr.

— De fapt, de ce fac asta? am întrebat apoi.

— Am vrut doar să arăţi bine când te vei întâlni din nou cu Gideon. Din fericire, nu ai nevoie de rimei, genele tale sunt de la natură atât de grozav de lungi şi de negre...

La menţionarea numelui lui Gideon, m-am înroşit ca racul.

— Poate nici nu mă întâlnesc cu el azi. Practic, voi fi trimisă în 1956 doar ca să-mi fac temele într-o pivniţă.

— Dar poate că la un moment dat, înainte sau după, drumurile vi se vor intersecta.

— Leslie, nu sunt genul lui!

— Nu asta a vrut să zică, ripostă Leslie.

— Ba da!

— Ei şi? Părerile se mai schimbă. În orice caz, el este genul tău.

Am deschis gura şi am închis-o imediat la loc. N-avea nici un rost să neg. Era genul meu, oricât de mult mi-ar fi plăcut să mă prefac că nu era deloc aşa.

— Orice fată l-ar găsi grozav, am spus eu. Cel puţin, în ce priveşte aspectul exterior. Dar mă înnebuneşte de fiecare dată că-mi dă tot timpul ordine şi este pur şi simplu... este pur şi simplu imprevizibil de...

— ... grozav?

Leslie îmi zâmbi drăgăstos.

— Aşa eşti şi tu, sincer! Eşti cea mai grozavă fată pe care o cunosc. Poate doar cu excepţia mea. Şi, ca să fim sincere, de dat ordine ştii şi tu să dai. Hai acum! Vreau neapărat să văd limuzina care a venit să te ia.

James dădu ţeapăn din cap când am trecut pe lângă nişa lui.

— Aşteaptă! i-am spus eu lui Leslie. Trebuie să-l întreb ceva pe James.

Când m-am oprit, mina blazată a lui James dispăru, iar băiatul îmi zâmbi bucuros.

— M-am mai gândit la ultima noastră discuţie, spuse el.
— Cea despre sărut?
— Nu! Cea despre variolă. Este posibil s-o fi avut totuşi. Apropo, părul îţi străluceşte azi foarte frumos.
— Mulţumesc, James. Poţi să-mi faci o favoare?
— Sper că nu are nici o legătură cu sărutatul.
Mi-a venit să râd.
— N-ar fi nici asta o idee rea, am spus eu. Dar e vorba despre maniere.
— Maniere?
— Tu te plângi mereu că nu am deloc maniere. Şi ai perfectă dreptate. De aceea, te-aş ruga să-mi arăţi cum trebuie să te porţi corect. În epoca ta. Cum se vorbeşte, cum se face o plecăciune, cum se... Ah, ce ştiu eu?
— ... Ţine un evantai? Se dansează? Cum te comporţi când în încăpere se află principele?
— Exact!
— Ei bine, asta-ţi pot arăta, spuse James.
— Eşti o comoară, am zis eu şi m-am întors să plec. Ah, şi, James? Ştii să te şi duelezi cu spada?
— E de la sine înţeles, zise acesta. Nu vreau să mă laud, dar sunt considerat unul dintre cei mai buni spadasini printre prietenii mei de la club. Însuşi Galliano spune că aş fi un talent ieşit din comun.
— Super! am exclamat eu. Eşti un adevărat prieten.
— Vrei să te înveţe stafia scrimă? Leslie urmărise discuţia noastră cu interes. Sigur că nu putuse să audă decât replicile mele. Dar poate oare o stafie să ţină-n mână o spadă?
— Vom vedea, am spus eu. La urma urmei, el de-acolo vine.
Gordon Gilderman ne ajunse din urmă lângă scări.
— Iar ai vorbit cu nişa, Gwendolyn. Am văzut clar.
— Da, aceea este nişa mea preferată, Gordon. Se simte jignită dacă nu vorbesc cu ea.
— Ştii deja că eşti ciudată, nu?
— Da, dragă Gordon, ştiu. Dar măcar eu nu am vocea în schimbare.
— Asta o să treacă, spuse Gordon.
— Ce bine-ar fi dacă şi tu ai trece mai departe, cât mai repede, spuse Leslie.
— Ah, sigur, iar vreţi să vorbiţi, spuse Gordon. Era

întotdeauna foarte lipicios. Înţeleg. Aţi mai stat azi vreo cinci ore nas în nas. Ne-ntâlnim mai târziu la cinema?

— Nu, răspunse Leslie.

— Eu oricum nu pot, spuse Gordon, urmărindu-ne prin holul de la intrare precum o umbră. Trebuie să scriu prezentarea aia idi- oată despre inelele cu sigiliu. V-am spus deja că-l urăsc pe domnul Whitman?

— Da, dar numai de o sută de ori, i-o tăie Leslie.

Am văzut limuzina aşteptându-mă în faţa porţii şcolii încă înainte să ieşim. Inima-mi începu să bată un pic mai repede. Încă mă simţeam dezgustător de penibil după seara de ieri.

— Uau! Asta ce fel de căruţă mai e? Gordon fluieră încet printre dinţi. Poate că totuşi sunt adevărate zvonurile cum că fiica Madonnei face şcoala aici - incognito, desigur, şi sub un nume fals.

— Clar, spuse Leslie şi clipi des când am ieşit în lumina soarelui. Şi de aceea este luată cu o limuzină. Ca să nu observe nimeni chestia cu venirea aici incognito.

Limuzina era admirată de câţiva elevi. Chiar şi Cynthia şi prietena ei Sarah stăteau pe trepte şi se zgâiau. E drept, nu la limuzină, ci o idee mai la dreapta ei.

— Şi eu care credeam că tocilara aia nu are nici o treabă cu băieţii, comentă Sarah. Oricum, nu cu astfel de exemplare superbe.

— Poate că e verişorul ei, spuse Cynthia. Sau fratele ei.

M-am agăţat de braţul lui Leslie. În curtea şcolii noastre stătea

de-adevăratelea Gideon, absolut relaxat, în jeanşi şi T-shirt. Şi vorbea cu Charlotte.

Leslie îşi dădu seama imediat.

— Şi eu care credeam că are părul lung, spuse ea cu reproş.

— Aşa şi e, am replicat eu.

— Doar pe jumătate, mă corectă Leslie. Este o diferenţă. Foarte cool.

— E poponar, pariez pe cincizeci de lire că e poponar, spuse Gordon.

Îşi sprijini braţul pe umărul meu, ca să poată vedea mai bine printre Cynthia şi mine.

— Oh, Doamne, o atinge! exclamă Cynthia. O ia de mână! Zâmbetul lui Charlotte se vedea bine până la noi. Nu zâmbea des (dacă făceam abstracţie de zâmbetul acela discret de Mona

Lisa), dar, când o făcea, era fermecătoare. Avea chiar şi o gropiţă, care doar aşa era vizibilă. Trebuie s-o fi văzut şi Gideon şi precis c-o găsise cu totul deosebită.

— Îi mângâie obrazul!

Oh, Doamne! Pe bune! Fiorul pe care-l simţeam nu mai putea fi ignorat.

— Şi-acum o sărută!

Ne-am ţinut toate respiraţia. Arăta, într-adevăr, ca şi când Gideon ar fi vrut s-o sărute pe Charlotte.

— Dar numai pe obraz, spuse Cynthia uşurată. Deci este verişorul ei. Gwenny, te rog, spune-mi că e verişorul ei.

— Nu, am răspuns eu. Nu sunt rude.

— Şi nu e nici poponar, lămuri Leslie lucrurile.

— Punem pariu? Uită-te la inelul lui cu sigiliu!

Charlotte îl privi radioasă încă o dată pe Gideon, apoi se îndepărtă plină de viaţă. În mod evident, proasta ei dispoziţie dispăru ca prin minune.

Gideon se îndreptă către noi. Ştiam precis ce privelişte ofeream: patru fete şi Gordon zgâindu-se şi chicotind pe treptele şcolii.

„Cunosc fete ca tine.“

Exact aşa cum se-aştepta. Grozav.

— Gwendolyn! strigă Gideon. În sfârşit, iată-te!

Tot colectivul, adică Cynthia, Sarah şi Gordon, îşi ţinu respiraţia. Şi eu, ca să fiu sinceră. Doar Leslie nu părea impresionată, îmi dădu un ghiont scurt.

— Grăbeşte-te puţin. Te aşteaptă limuzina.

Când coboram treptele, am simţit privirile celorlalţi în ceafă. Probabil că rămăseseră cu toţii cu gurile căscate. Gordon mai mult ca sigur.

— Bună, am spus eu când am ajuns lângă Gideon.

Mai mult de-atât n-am reuşit să articulez. În lumina soarelui, ochii lui erau chiar mai verzi decât de obicei.

— Bună.

Mă studie, poate un pic prea amănunţit.

— Ai crescut peste noapte?

— Nu. Mi-am tras jacheta peste sâni. Mi-a intrat uniforma la apă.

Gideon surâse. Apoi se uită peste umărul meu.

— Acelea de acolo sunt prietenele tale? Cred că una dintre ele

tocmai leşină.

Oh, Dumnezeule!

— E Cynthia Dale, am spus eu fără să mă întorc. Suferă de nivel ridicat de estrogen. Dacă te interesează, vă fac lipeala cu plăcere.

Zâmbetul lui Gideon se accentuă.

— Poate am să revin asupra acestei probleme. Acum, hai! Mai avem multe de făcut azi.

Mă luă de braţ (de pe trepte se auzi un chiţăit sonor) şi mă conduse la limuzină.

— Nu trebuie decât să-mi fac temele. În anul 1956.

— Planurile s-au modificat.

Gideon îmi deschise portiera. (Ţipăt sincron venind dinspre trepte.)

M-am prăbuşit în scaunul din spate. În faţa mea se afla un chip ce-mi era deja cunoscut.

— Bună ziua, domnule George.

— Gwendolyn, fetiţa mea vitează, cum îţi merge azi?

Chipul domnului George radia, la întrecere cu chelia lui.

— Ăăă, bine, mulţumesc.

M-am înroşit, pentru că mă gândeam ce imagine jalnică trebuia să fi oferit cu o seară în urmă. Măcar Gideon nu făcuse nici o aluzie caustică. Se comporta de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Cum a fost chestia aia cu stră-străbunica mea? am întrebat eu repede. Nu prea am înţeles.

— Da, nici noi nu am înţeles prea bine, spuse Gideon oftând.

Limuzina se puse în mişcare. Am rezistat tentaţiei de a-mi privi

prietenii prin luneta maşinii.

— Margret Tilney, născută Grand, a fost bunica bunicii tale Arista şi ultima călătoare în timp înaintea lui Lucy şi a ta. După cea de-a doua ei călătorie în timp, din 1894, Gardienii au putut-o introduce fără probleme în primul cronograf, cel original. Tot restul vieţii ei de după aceea - a murit în 1944 - a elipsat în mod regulat cu ajutorul cronografului, Analele descriind-o drept o persoană prietenoasă şi cooperantă. Domnul George îşi şterse nervos chelia cu mâna. În timpul bombardamentelor asupra Londrei din cel de-al Doilea Război Mondial, s-a mutat la ţară, împreună cu o echipă de Gardieni şi cu cronograful. Acolo a şi

murit, la vârsta de şaizeci şi şapte de ani, din cauza unei pneumonii.

— Ce - ăăă - trist!

Nu înţelegeam exact la ce-mi foloseau toate aceste informaţii.

— După cum ştii, Gideon a vizitat deja în trecut şapte dintre cei doisprezece din cerc şi a recoltat de la ei sânge pentru cel de-al doilea cronograf. Şase dacă îi luăm pe gemeni împreună. Punând la socoteală şi sângele tău şi al lui, mai lipsesc doar patru din cerc. Opalul, Jadul, Safirul şi Hirmalinul Negru.

— Elaine Burghley, Margret Tilney, Lucy Montrose şi Paul de Villiers, completă Gideon.

— Cei patru ar mai trebui vizitaţi în trecut pentru a li se recolta sânge.

Asta înţelesesem deja, doar nu eram proastă.

— Exact. Nu ne-am gândit că ar putea exista vreo complicaţie cu Margret. Domnul George se lăsă pe spate în scaun. Cu ceilalţi da, însă cu Margret Tilney nu exista nici un motiv pentru a lua în calcul greutăţi. Viaţa ei este consemnată foarte exact de către Gardieni. Ştim unde a fost în fiecare zi a existenţei sale. De aceea a şi fost uşor să aranjăm o întâlnire între ea şi Gideon. Noaptea trecută, Gideon a călătorit în anul 1937, pentru a se întâlni cu Margret Tilney în casa noastră din Temple.

— Chiar? Noaptea trecută? Şi când ai mai dormit, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ar fi trebuit să meargă repede, spuse Gideon, încrucişându-şi braţele la piept. Alocasem doar o oră acţiunii.

Domnul George continuă:

— Dar, contrar aşteptărilor, Margret a refuzat să-i dea sânge, după ce el i-a explicat situaţia.

Se uită la mine, aşteptând. Oh, acum eu ar fi trebuit să spun ceva?

— Poate că... ăăă... poate că pur şi simplu nu a înţeles, am bâiguit eu.

La urma urmei, era o poveste foarte încâlcită.

— M-a înţeles foarte bine. Gideon clătină din cap. Ştia deja că primul cronograf fusese furat şi că eu urma să încerc să obţin de la ea sânge pentru cel de-a doilea.

— Dar cum de putea bănui ce urma să se întâmple abia patru ani mai târziu? Era clarvăzătoare?

Nici nu am apucat să-mi termin de rostit întrebarea, că am şi

priceput. Încet, încet, începeam să pătrund înţelesurile acestei poveşti încâlcite despre călătorii în timp.

— Cineva a fost acolo înaintea ta şi i-a povestit, nu-i aşa? am spus eu.

Gideon încuviinţă din cap.

— Şi a convins-o să nu permită sub nici o formă să i se ia sânge. Şi mai bizar a fost faptul că a refuzat chiar şi să stea de vorbă cu mine. I-a chemat în ajutor pe Gardieni şi le-a cerut să mă ţină departe de ea.

— Dar cine ar fi putut să fie? Am tăcut o clipă şi m-am gândit. Practic, nu pot fi bănuiţi decât Lucy şi Paul. Ei pot călători în timp şi, totodată, vor să împiedice închiderea cercului.

Domnul George şi Gideon schimbară o privire.

— La întoarcerea lui Gideon, ne-am aflat în faţa unei adevărate enigme, spuse domnul George. Ne imaginam cam ce-ar fi putut să se întâmple, dar ne lipseau dovezile. De aceea, în dimineaţa aceasta, Gideon a mai făcut o călătorie în timp şi a vizitat-o din nou pe Margret Tilney.

— Ai avut o zi plină, nu? Am căutat urme de oboseală pe chipul lui Gideon, dar nu am găsit nici una. Dimpotrivă, arăta chiar foarte treaz. Braţul cum îţi mai e?

— Bine. Ascultă ce spune domnul George! E important.

— De data asta, Gideon a căutat-o pe Margret imediat după primul ei salt în timp, în 1894, spuse domnul George. Ar mai trebui să ştii că Factorul X - sau gena călătoriei în timp, cum îi spunem noi - apare în sânge abia după saltul de iniţiere. Căci, în mod evident, sângele recoltat de la călătorii în timp înainte de primul salt nu este recunoscut de cronograf. Contele de Saint-Germain a făcut câteva experimente în acest sens, care, în vremea lui, aproape că au dus la distrugerea cronografului. Prin urmare, nu are nici un sens să cauţi un călător în timp în copilăria sa pentru a-i recolta sânge. Deşi asta ar uşura lucrurile. Înţelegi?

— Da.

Ei bine, ca să fiu sinceră, tot nu prea pricepeam.

— Aşadar, Gideon s-a întâlnit cu tânăra Margret azi-dimineaţă, la prima ei elipsare oficială programată. După primul salt în timp, a fost adusă imediat la Temple. Chiar în timpul introducerii ei în cronograf, a făcut un al doilea salt, cel mai lung salt necontrolat înregistrat vreodată până atunci. A lipsit mai bine de

două ore.

— Domnule George, treceţi peste lucrurile nesemnificative, propuse Gideon cu o urmă de nerăbdare în glas.

— Da, da. Unde rămăsesem? Aşadar, Gideon a vizitat-o pe Margret la prima ei elipsare programată. Şi i-a spus din nou povestea cu cronograful furat şi cu şansa de a repara totul cu ajutorul celui de-al doilea.

— Ha! am strigat eu între timp. Deci de aici cunoştea mai vârstnica Margret toată povestea. Gideon însuşi i-o spusese!

— Da, asta ar fi o posibilitate, admise domnul George. Dar nici de data aceasta Margret nu auzea povestea pentru prima oară.

— Aşadar, a mai fost cineva acolo înaintea lui Gideon. Lucy şi Paul. Ei au călătorit în trecut cu ajutorul cronografului pentru a-i povesti lui Margret Tilney că este foarte posibil ca, mai devreme sau mai târziu, să apară cineva care va dori să-i ia sânge.

Domnul George nu spuse nimic.

— Şi, de data asta, a permis să-i fie recoltat sânge?

— Nu, spuse domnul George. A refuzat din nou.

— E drept că, la şaisprezece ani, nu a fost la fel de încăpăţânată ca mai târziu, spuse Gideon. De data asta mi-a dat voie să stau puţin de vorbă cu ea. Şi în final mi-a spus că, dacă ar fi să facă asta, atunci numai cu tine ar discuta despre sângele ei.

— Cu mine?

— Ţi-a rostit numele. Gwendolyn Shepherd.

— Dar... Mi-am muşcat buza de jos, în timp ce domnul George şi Gideon mă priveau cu atenţie. Am crezut că Paul şi Lucy au dispărut înainte de naşterea mea. Cum de-au putut să-mi ştie numele şi să-i povestească despre asta acestei Margret?

— Da, aceasta este întrebarea, spuse domnul George. Vezi tu, Lucy şi Paul au furat cronograful în luna mai a anului în care te-ai născut tu. Mai întâi, s-au ascuns cu el în prezent. Câteva luni au reuşit foarte bine să rămână ascunşi din calea detectivilor Gardienilor, folosindu-se de tot felul de trucuri, precum piste false şi altele. Au schimbat des oraşele şi au călătorit cu cronograful prin jumătate de Europă. După care însă, am restrâns tot mai mult cercul reşedinţei lor, iar ei şi-au dat seama că singura modalitate în care ar putea scăpa era fuga în trecut. Din păcate, nu s-au gândit nici o secundă să renunţe. Şi-au apărat idealurile lor false fără să accepte vreun compromis.

Suspină. Erau aşa de tineri şi de plini de pasiune...
Privirea-i deveni un pic visătoare.
Gideon îşi drese vocea, iar domnul George încetă să mai privească în gol. Continuă:
— Până acum, am crezut că au făcut acest pas în septembrie, aici la Londra, cu câteva săptămâni înainte de naşterea ta.
— Atunci, ar fi fost imposibil să-mi ştie numele!
— Corect, admise domnul George. De aceea, după dimineaţa de azi, luăm în considerare posibilitatea ca ei să fi plecat în trecut, cu tot cu cronograf, după naşterea ta.
— Indiferent care o fi fost motivul, adăugă Gideon.
— Deşi ar mai fi încă de lămurit de unde cunoşteau Lucy şi Paul numele şi menirea ta. Dintr-un motiv sau altul, Margret Tilney refuză orice fel de colaborare.
Am rămas din nou gânditoare.
— Şi cum ajungem acum la sângele ei?
Oh, Doamne! Nu eu am fost cea care tocmai a rostit asta, nu-i aşa?
— Doar n-o să folosiţi forţa, nu?
În imaginaţia mea, îl şi vedeam pe Gideon cu o sticluţă de eter, cu cătuşe şi mânuind o seringă uriaşă, ceea ce-mi tulbură sensibil imaginea despre el.
Domnul George clătină din cap.
— Una dintre cele douăsprezece reguli de aur ale Gardienilor spune că forţa se poate folosi numai atunci când toate celelalte variante - negocierea şi înţelegerea - au eşuat. Aşadar, să încercăm mai întâi ceea ce a propus Margret: să te trimitem pe tine la ea.
— Ca să o conving?
— Ca să ne lămurim asupra motivelor şi asupra informatorilor ei. Cu tine va vorbi, a afirmat-o chiar ea. Vrem să ştim ce are să-ţi spună.
Gideon oftă.
— Nu există o altă soluţie, iar eu am vorbit toată dimineaţa cu pereţii.
— Cam aşa stau lucrurile, Gwendolyn. De aceea, Madame Rossini tocmai îţi coase o rochiţă drăguţă de vară pentru anul 1912, spuse domnul George. Îţi vei cunoaşte stră-străbunica.
— De ce tocmai anul 1912?
— Am ales anul absolut la întâmplare. Totuşi, Gideon e de

părere că aţi putea pica într-o capcană.

— Într-o capcană?

Gideon nu spuse nimic, ci doar mă privi. Şi chiar părea îngrijorat.

— După legile logicii, am putea exclude această posibilitate, continuă domnul George.

— De ce ar vrea cineva să ne întindă o capcană?

Gideon se aplecă înspre mine.

— Gândeşte-te! Lucy şi Paul posedă cronograful în care sunt deja introduşi zece dintre cei doisprezece călători în timp. Pentru a închide cercul şi a putea folosi secretul în propriul interes, mai au nevoie de sânge doar de la noi doi.

— Dar... Lucy şi Paul parcă tocmai asta voiau, să împiedice închiderea cercului şi aflarea secretului, am spus eu.

Domnul George şi Gideon schimbară din nou o privire.

— Asta crede mama ta, spuse domnul George.

Asta crezusem şi eu până în acel moment.

— Şi voi nu credeţi asta?

— Hai să privim lucurile altfel! Ce se întâmplă dacă Lucy şi Paul vor să aibă secretul numai pentru ei? întrebă Gideon. Dacă ăsta e motivul pentru care au furat cronograful? Atunci, singurul lucru care le-ar mai lipsi pentru a i-o lua înainte contelui de Saint-Germain ar fi sângele nostru.

Am întors pentru o vreme pe toate părţile aceste cuvinte. Apoi am spus:

— Şi, pentru că nu ne pot întâlni decât în trecut, trebuie să ne prindă undeva, ca să ajungă la sângele nostru?

— Ar putea crede că doar prin violenţă ar putea obţine sângele nostru, spuse Gideon. La fel cum noi, la rândul nostru, credem că ei nu ne vor da sângele lor de bunăvoie.

— îi cunosc pe Lucy şi pe Paul. Pur şi simplu, nu este stilul lor ăsta, spuse domnul George. Au crescut cu cele douăsprezece reguli de aur ale Gardienilor, şi cu siguranţă nu şi-ar asasina propriile rude. Cred şi ei în negociere şi în înţelegere.

— îi ştiaţi pe Lucy şi pe Paul, domnule George, spuse Gideon. Dar puteţi şti cu adevărat cum s-au schimbat ei între timp?

Mă uitam când la unul, când la celălalt.

— Eu aş considera, în orice caz, interesant de aflat ce anume doreşte stră-străbunica mea de la mine, am spus eu. Şi cum poate fi vorba despre o capcană când noi suntem cei care

stabilesc momentul vizitei?
— Aşa văd şi eu lucrurile, spuse domnul George.
Gideon suspină resemnat.
— E clar că nu se mai poate face nimic.
Madame Rossini îmi trase pe cap o rochie albă, lungă până la glezne, cu un imprimeu fin în carouri şi cu un guler marinăresc, în talie avea un cordon din satin albastru precum cerul, din acelaşi material ca panglica ce decora gulerul în locul în care trecea printr-o gaică.
Când m-am privit în oglindă, am fost un pic dezamăgită. Păream foarte cuminte. Arătam un pic precum băieţii de altar din St. Luke, unde mergeam uneori duminica la slujbă.
— Moda anului 1912 nu se poate compara, desigur, cu extravaganţa stilului rococo, spuse Madame Rossini, întinzându-mi o pereche de ghetuţe din piele cu butoni. Farmecul femeii a fost mai degrabă ascuns decât accentuat, aş spune eu.
— Şi eu aş spune acelaşi lucru.
— Şi-acum, pieptănătura.
Madame Rossini mă împinse delicat pe un scaun şi făcu o cărare foarte lungă în părul meu. Apoi, prinse tot părul la ceafă, de-o parte şi de cealaltă a capului.
— Nu e un pic cam - ăăă - umflat peste urechi?
— Aşa se poartă, replică Madame Rossini.
— Dar nu cred că-mi stă bine, dumneavoastră ce ziceţi?
— Ţie-ţi stă bine orice, micuţa mea cu gâtişor de lebădă. În afară de asta, aici nu e vorba despre un concurs de frumuseţe. Este vorba de...
— ... autenticitate. Ştiu.
Madame Rossini râse.
— Atunci, e bine.
De data asta, doctorul White fu cel care veni să mă ia şi să mă conducă la ascunzătoarea din pivniţă a cronografului. Se uită la mine deosebit de prost-dispus, ca de obicei; în schimb, Robert, băieţelul-fantomă, îmi zâmbi cu multă prietenie.
I-am răspuns la fel. Era, într-adevăr, foarte dulce, cu buclele lui blonde şi cu gropiţele din obraji.
— Bună!
— Bună, Gwendolyn, spuse Robert.
— Nu văd motivul pentru o astfel de bucurie exuberantă a revederii, comentă doctorul White, fluturând legătura neagră

pentru ochi.
— Oh, nu, de ce folosiţi iar asta?
— Nu avem nici un motiv să avem încredere în tine, spuse el.
-Ah! Daţi-o încoace, domn grobian ce sunteţi!
Madame Rossini îi smulse eşarfa neagră din mână.
— De data asta, nu-mi mai strică mie nimeni coafura.
Păcat! Madame Rossini mi-a legat personal ochii, cu mare
grijă, reuşind să nu deranjeze nici un firicel de păr.
— Mult noroc, micuţo, spuse ea când doctorul White mă conduse afară din încăpere.
Am făcut cu mâna la întâmplare. Aveam din nou sentimentul acela ciudat că puteam să cad în gol. Totuşi, traseul începea să-mi devină familiar. De data aceasta, Robert era cel care mă avertiza dinainte:
— încă două trepte şi o iei la stânga, prin uşa secretă. Atenţie la prag! încă zece paşi şi începe treapta cea mare.
— Asta da, ajutor! Mulţumesc mult.
— Fără ironie, da? mi-o trânti doctorul White.
— Tu de ce mă poţi auzi, şi el nu? întrebă Robert îngrijorat.
— Nici eu nu ştiu asta, din păcate, i-am răspuns eu, fiind brusc copleşită de milă. Vrei să-i spui ceva?
Robert tăcu.
Doctorul White spuse:
— Glenda Montrose avea dreptate. Chiar vorbeşti de una singură.
Pipăiam cu mâna de-a lungul peretelui.
— Ah, ştiu nişa asta. Acum urmează încă o treaptă, iat-o, iar după douăzeci şi patru de paşi o luăm la dreapta.
— Ai numărat paşii!
— Doar din plictiseală. De ce sunteţi atât de neîncrezător, doctore White?
— Oh, dar nu sunt deloc aşa. Am încredere totală în tine. În acest moment. Căci exact în acest moment eşti cât de cât ascultătoare, cel mult incitată de ideile ciudate ale mamei tale. Dar nu ştie nimeni cum te poţi transforma. Şi de aceea nu aş fi foarte încântat să ştii locul unde este ascuns cronograful.
— Chiar aşa de mare nu poate fi pivniţa asta, am spus eu.
— Habar n-ai, replică doctorul White. Au fost oameni care s-au şi pierdut prin ea.
— Chiar?

— Da.
Am simţit în vocea lui o urmă de zâmbet şi mi-am dat seama că doar glumea.
— Alţii au rătăcit zile în şir până să ajungă la o altă intrare.
— Aş dori tare mult să-i spun că-mi pare rău, zise Robert.
E clar că se gândise mult la asta.
Oh, bietul băiat. Tare aş fi vrut să mă pot opri şi să-l iau în braţe.
— Dar n-a fost vina ta.
— Eşti sigură?
Doctorul White continua să vorbească despre oamenii care se pierduseră prin pivniţă.
Robert îşi trase nasul.
— în dimineaţa cu pricina ne-am certat. I-am spus că-l urăsc şi că mi-aş fi dorit să fi avut un alt tată.
— Nu cred că a luat-o în serios. Sigur nu.
— Ba da. Şi acum crede că nu-l iubesc, şi nu mai am cum să i-o spun.
Vocea subţirică şi tremurândă aproape că-mi sfâşia inima.
— De aceea eşti încă aici?
— Nu vreau să-l las singur. Nu mă poate vedea sau auzi, dar poate simte că sunt aici.
— Of, scumpule.
De data asta, n-am mai putut suporta şi m-am oprit.
— Sunt absolut sigură că ştie că-l iubeşti. Orice tată ştie că, uneori, copiii spun lucruri pe care nu le cred.
— Desigur, admise doctorul White.
Vocea lui sună deodată înecată de emoţie.
— Când le interzici copiilor să se uite la televizor timp de două zile doar pentru că şi-au lăsat bicicleta în ploaie, nici nu trebuie să te miri că îţi spun lucruri pe care nu le cred.
Mă împinse mai departe.
— Mă bucur că spuneţi asta, doctore White.
— Şi eu, zise Robert.
Restul drumului, amândoi am fost în cea mai bună stare de spirit. O uşă grea fu descuiată şi apoi se trânti în urma noastră.
Primul lucru pe care l-am văzut după ce mi-a fost scoasă legătura de la ochi a fost Gideon cu joben pe cap. Am izbucnit imediat într-un râs zgomotos. Ha! De data asta era rândul lui să arate ca un fraier cu pălărie!

— Azi este extrem de binedispusă, spuse doctorul White. Mulţumită conversaţiei interminabile cu ea însăşi.

Dar vocea lui nu mai suna la fel de acidă ca de obicei.

Domnul de Villiers începu şi el să râdă.

— Şi mie mi se pare caraghios, zise el. Arată ca un director de circ.

— Mă bucur că vă amuzaţi, interveni Gideon.

În afară de joben, arăta bine. Pantaloni negri lungi, redingotă neagră, cămaşă albă - arăta oarecum de parcă s-ar fi dus la o nuntă. Mă studie din cap până-n picioare, iar eu îmi ţineam respiraţia, aşteptând revanşa. Mie mi-ar fi venit pe loc cel puţin zece remarci jignitoare la adresa ţinutei mele.

Dar el nu spuse nimic, ci numai rânji.

Domnul George era ocupat cu cronograful.

— Gwendolyn a primit toate instrucţiunile?

— Cred că da, spuse domnul de Villiers.

Vorbise cu mine o jumătate de oră despre „Operaţiunea Jadul“, în timp ce Madame Rossini pregătise costumaţia. Operaţiunea Jadul! Mă simţeam precum agentul secret Emma Peel. Mie şi lui Leslie ne plăcea la nebunie filmul cu Uma Thurman. Răzbunătorii.

încă nu puteam înţelege teoria încăpăţânată a lui Gideon cum că riscam să cădem într-o capcană. Margret Tilney îşi exprimase foarte clar dorinţa de a avea o întrevedere cu mine, dar nu stabilise nici un moment exact pentru aceasta. Chiar şi dacă intenţiona să-mi întindă o capcană, nu avea de unde să ştie în ce zi şi la ce oră din viaţa ei aveam să apar.

Şi-apoi era foarte puţin probabil ca Lucy şi Paul să reuşească să se coordoneze cu noi exact în perioada selectată. Luna iunie a anului 1912 fusese aleasă la întâmplare. Margret Tilney avea pe atunci treizeci şi cinci de ani şi trăia cu soţul ei şi cu cei trei copii ai lor într-o casă din Belgravia. Şi exact acolo aveam şi noi s-o vizităm.

M-am uitat în sus şi am observat că Gideon mă privea. Mai exact, îmi privea decolteul. Asta chiar că era prea de tot!

— Hei, te holbezi cumva la sânii mei? am spus eu revoltată printre dinţi.

El rânji.

— Nu direct, şopti el înapoi.

Brusc, mi-am dat seama despre ce vorbea. În hainele rococo

fusese mult mai uşor să ascund lucruri printre dantele, mi-am dat eu seama.

Din păcate însă, devenise şi domnul George atent la noi.

Se aplecă înainte.

— Acesta este cumva un telefon mobil? întrebă el. Nu ai voie să iei cu tine în trecut obiecte din prezent!

— Dar de ce? Se poate dovedi util! (Iar fotografia cu Rakoczy şi Lordul Brompton era chiar grozavă!) Dacă Gideon ar fi avut asupra lui un pistol ca lumea data trecută, totul ar fi fost mult mai simplu.

Gideon îşi dădu ochii peste cap.

— Imaginează-ţi că ţi-ai pierde mobilul în trecut, spuse domnul de Villiers. Probabil că persoana care l-ar găsi nu ar putea să facă mare lucru cu el. Sau poate că da. Şi-atunci, mobilul tău ar schimba viitorul. Sau un pistol! Nici nu mă pot gândi ce s-ar întâmpla dacă omenirii i-ar veni mai devreme decât s-a întâmplat ideea de a folosi arme ingenioase.

— în plus, aceste obiecte ar fi dovada existenţei voastre şi a noastre, spuse doctorul White. Dintr-o simplă neglijenţă, totul s-ar putea schimba, iar continuumul ar fi în pericol.

îmi muşcam buza inferioară, gândindu-mă în ce fel ar fi putut schimba viitorul omenirii un spray paralizant pe care l-aş pierde, de exemplu, în secolul al XVIII-lea. Poate doar în bine, dacă l-ar găsi persoana care trebuie...

Domnul George întinse mâna.

— Am eu grijă de el.

Oftând, am băgat mâna în decolteu şi i-am dat mobilul.

— Dar după aceea îl vreau imediat înapoi!

— Suntem gata odată? întrebă doctorul White. Cronograful este pregătit de pornire.

Eram gata. Aveam ceva fluturi în stomac, dar a trebuit să recunosc că tot ce se petrecea în acel moment era mai bine decât să stau într-o pivniţă, pierdută în trecut, şi să-mi fac temele.

Gideon mă mai studie o dată. Poate că se gândea ce altceva aş mai fi putut ascunde. L-am privit inocentă - sprayul paralizant aveam să încerc să-l iau abia la următoarea călătorie. Păcat!

— Gata, Gwendolyn? întrebă el în cele din urmă.

I-am zâmbit.

— Gata oricând eşti şi tu.

Că vremile ieşitu-şi-au din matcă -
O, soartă blestemată, nenoroc
Să fiu născut ca să le-adun la loc.

Hamlet, William Shakespeare (1564-l616)

Cincisprezece

O birjă a Gardienilor ne duse de la Temple la Belgravia, mergând numai de-a lungul Tamisei, iar de data aceasta am putut recunoaşte o mare parte din Londra pe care o ştiam. Soarele lumina Big Benul şi Abaţia Westminster şi, spre marea mea bucurie, bulevardele largi erau înţesate de oameni cu pălării, umbrele de soare şi rochii deschise la culoare întocmai ca a mea, parcurile străluceau de-atâta verde crud, iar străzile erau frumos asfaltate şi fără nici o urmă de noroi.

— Parcă-am fi în culisele unui musical! am exclamat eu. Aş vrea şi eu o astfel de umbrelă de soare.

— Am nimerit într-o zi frumoasă, spuse Gideon. Şi-ntr-un an bun.

Îşi lăsase jobenul în pivniţă, şi, pentru că şi eu aş fi făcut la fel să fi fost în locul lui, nu am adus vorba despre asta.

— De ce nu ne întâlnim cu Margret la Temple, când vine să elipseze?

— Asta am încercat eu de două ori deja. Nu mi-a fost uşor să-i conving pe Gardieni de bunele mele intenţii, în ciuda parolei, a inelului cu sigiliu şi aşa mai departe. Este totdeauna greu să anticipezi reacţiile Gardienilor din trecut. În îndoiala lor, ar alege mai degrabă să-i fie alături călătorului în timp cunoscut şi protejat de ei decât nou-sositului din viitor pe care-l cunosc puţin sau deloc. Aşa cum au şi făcut azi-noapte şi azi-dimineaţă. Vizitând-o acasă, poate vom avea mai mult succes. În orice caz, surpriza va fi mai mare.

— Dar nu e cumva posibil să fie supravegheată zi şi noapte de cineva, care nu îşi doreşte decât ca noi să apărem? La urma urmei, ea se aşteaptă la asta. Şi încă de mulţi ani, nu-i aşa?

— în Analele Gardienilor nu apare nici o însemnare referitoare la pază suplimentară pentru o persoană anume. Se spune că orice Gardian novice trebuie să ţină cu discreţie sub observaţie

casa oricărui călător în timp.
— Omul negru, am strigat eu. Şi noi avem unul din ăsta.
— Evident că nu e chiar greu de trecut cu vederea, râse Gideon.
— Nu, chiar deloc. Sora mea cea mică crede că e un vrăjitor. În acel moment, mi-am dat seama de ceva. Tu ai fraţi?
— Un frate mai mic, răspunse Gideon. Mă rog, chiar aşa de mic nu mai e nici el. Are şaptesprezece ani.
— Şi tu câţi ai?
— Nouăsprezece, spuse Gideon. Mă rog, aproape.
— Dacă nu mai mergi la şcoală, atunci ce faci? în afară de călătoriile în timp, desigur.
Şi cântatul la vioară. Şi ce altceva de genul ăsta o mai fi făcând.
— Oficial, sunt înscris la Universitatea din Londra, spuse el. Dar cred că semestrul ăsta nu o să prea dau pe acolo.
— La ce secţie?
— Eşti foarte curioasă, nu-i aşa?
— Fac şi eu conversaţie, am răspuns. Replica asta o învăţasem de la James. Deci, ce studiezi?
— Medicina.
Păru un pic jenat. Mi-am înăbuşit un „Oh!“ de uimire şi am privit din nou pe fereastră. Medicină. Interesant. Interesant.
— Cel de azi, de la şcoală, era prietenul tău?
— Ce? Cine?
M-am uitat la el stupefiată.
— Tipul din spatele tău, care-şi ţinea mâna pe umărul tău.
Vorbea absolut indiferent, aproape dezinteresat.
— Vrei să spui Gordon Gelderman? Oh, Doamne fereşte!
— Dacă nu e prietenul tău, atunci de ce are voie să te atingă?
— Dar nu are voie. Nici nu am observat că a făcut-o, ca să fiu sinceră.
Şi asta fiindcă eram prea preocupată să mă uit la Gideon cum schimba tandreţuri cu Charlotte. Amintindu-mi de acele momente, tot sângele-mi veni în obraji. O sărutase. Mă rog, aproape.
— De ce te-ai înroşit? Din cauza lui Gordon Gallahan?
— Gelderman, l-am corectat eu.
— Mă rog. Arăta ca un idiot.
Mi-a venit să râd.

— Mai şi vorbeşte ca unul, am spus eu. Şi sărută oribil.
— Detalii din astea chiar nu-mi doream să aflu.
Gideon se aplecă înspre pantofi şi-şi reînnodă şireturile. Revenind în poziţia anterioară, îşi încrucişă braţele la piept şi privi pe fereastră.
— Ia te uită, am ajuns deja pe Belgrave Road! Eşti emoţionată că-ţi întâlneşti stră-străbunica?
— Da, chiar foarte.
Am uitat imediat despre ce vorbiserăm. Cât de ciudat era totul! Stră-străbunica mea, pe care tocmai urma să o vizitez, era puţin mai tânără decât propria mea mamă.
În mod evident, se măritase din interes, căci casa din Eaton Place în faţa căreia opri birja era un adevărat conac domnesc. Iar valetul care ne deschise uşa avea şi el ceva nobil. Era mult mai nobil decât domnul Bernhard. Purta până şi mănuşi albe!
Ne studie foarte suspicios când Gideon îi înmână o carte de vizită şi-i spuse că făceam o vizită-surpriză la ceai şi că era convins că draga lui veche prietenă, Lady Tilney, avea să se bucure nespus când va auzi că Gwendolyn Shepherd venise s-o viziteze.
— Cred că nu te consideră destul de rafinat, am spus eu când valetul plecă, ţinând cartea de vizită în mână. Aşa, fără pălărie şi fără favoriţi.
— Şi fără mustaţă, completă Gideon. Lordul Tilney are o mustaţă care se întinde de la o ureche la cealaltă. Vezi? Acolo, în faţă, e agăţat pe perete un portret de-al lui.
— Doamne, Dumnezeule! am exclamat eu.
Stră-străbunica mea a avut gusturi de-a dreptul bizare la bărbaţi. Aceea era o mustaţă pe care noaptea trebuia s-o pui pe bigudiuri.
— Şi dacă ne transmite că refuză să ne primească? am întrebat eu. Poate că n-are nici un chef să te întâlnească din nou.
— E bine şi-aşa. Pentru ea, ultima întâlnire a fost acum optsprezece ani.
— Atât de demult?
O femeie apăru pe trepte, subţire şi înaltă, cu părul roşu prins într-o coafură asemănătoare cu a mea. Semăna cu Lady Arista, doar că mai tânără cu treizeci de ani. Am privit uimită cum până şi ţinuta-i rigidă semăna cu a bunicii mele până în cel mai mic

detaliu.
Când se opri în faţa mea, nici una nu am scos vreo vorbă, aşa de preocupate eram să ne studiem reciproc. Recunoşteam şi ceva din mama la stră-străbunica. Nu ştiu dacă Lady Tilney vedea ceva - sau pe cineva - când se uita la mine, dar dădu din cap şi zâmbi, ca şi cum imaginea mea ar fi mulţumit-o.
Gideon aşteptă o vreme, apoi spuse:
— Lady Tilney, am venit cu aceeaşi problemă ca acum optsprezece ani. Avem nevoie de puţin sânge de la dumneavoastră.
— Iar eu spun acelaşi lucru ca acum optsprezece ani. Sânge de la mine n-ai să obţii. Se întoarse către el. Dar vă pot oferi nişte ceai. Deşi e cam devreme pentru asta. Dar putem pălăvrăgi mai relaxaţi la o ceaşcă de ceai.
— Atunci, ne-ar face plăcere să bem o ceaşcă de ceai, spuse Gideon şarmant.
Am urmat-o pe stră-străbunica în sus pe scări, într-o cameră cu vedere la stradă. Lângă fereastră, era aşezată o măsuţă rotundă, pentru două persoane, cu farfurii, ceşti, tacâmuri, pâine, unt, marmeladă, iar în mijloc, un platou cu sendvişuri fine cu castravete şi tradiţionalele scones.
— Aproape că îmi vine să cred că ne aşteptaţi, am spus eu, în timp ce Gideon scruta camera pe îndelete.
Lady Tilney zâmbi din nou.
— Nu-i aşa? Chiar ai putea crede asta. În realitate însă, aştept alţi oaspeţi. Luaţi loc.
— Nu, mulţumim. Aşa stând lucrurile, preferăm să rămânem în picioare, spuse Gideon, brusc încordat. Nu vrem să vă mai deranjăm. Am dori numai câteva răspunsuri.
— Şi care ar fi întrebările?
— De unde-mi ştiţi numele? am întrebat eu. Cine v-a povestit despre mine?
— M-a vizitat cineva din viitor. Zâmbetul i se accentuă. Mi se întâmplă adesea.
— Lady Tilney, am încercat încă de data trecută să vă explic faptul că vizita lor v-a alimentat cu informaţii absolut eronate, spuse Gideon. Faceţi o mare greşeală având încredere în cine nu trebuie.
— Asta îi spun şi eu mereu, se auzi o voce bărbătească.
În uşă apăru un tânăr, care se apropie în cel mai natural mod

posibil.
— Margret, ţi-am zis mereu că faci o mare greşeală având încredere în cine nu trebuie. Oh, arată delicios. Sunt pentru noi?
Gideon trase adânc aer în piept, după care mă prinse strâns de încheietura mâinii.
— Nici un pas în plus! pufăi el.
Celălalt bărbat ridică o sprânceană.
— Doar îmi iau un sendviş, dacă n-ai nimic împotrivă.
— Serveşte-te liniştit!
Când stră-străbunica mea părăsi încăperea, valetul se instală în prag. În ciuda mănuşilor albe, arăta acum precum portarul unui club de fiţe.
Gideon înjură încet.
— Nu te teme de Millhouse, spuse tânărul. Deşi se spune că i-ar fi rupt cândva gâtul unui bărbat. Din neatenţie, nu-i aşa, Millhouse?
Mă holbam la el, căci nu mă puteam abţine. Avea aceiaşi ochi ca ai lui Falk de Villiers, galbeni precum chihlimbarul. Ca un lup.
— Gwendolyn Shepherd!
Când îmi zâmbea, asemănarea cu Falk de Villiers era şi mai mare. Doar că era cu cel puţin douăzeci de ani mai tânăr, iar părul tuns scurt era negru ca smoala. Privirea lui îmi inspira teamă. Era prietenos, dar mai era ceva în acea privire, ceva ce nu puteam defini cu exactitate. Poate furie? Sau durere?
— îmi face plăcere să te cunosc.
Vocea îi deveni pentru scurt timp răguşită. Îmi întinse mâna, dar Gideon mă prinse cu ambele braţe şi mă trase lângă el.
— Să n-o atingi!
Din nou sprânceana ridicată.
— De ce te temi, puştiule?
— Ştiu exact ce vrei de la ea!
Simţeam inima lui Gideon bătându-i în pieptul lipit de spatele meu.
— Sânge?
Bărbatul îşi luă unul dintre sendvişurile extrem de apetisante şi-l vârî în gură. Apoi ne întinse ambele palme deschise şi spuse:
— Nici o seringă, nici un bisturiu, vezi? Şi-acum, dă-i drumul fetei. Ai s-o striveşti.
Din nou, privirea aceea ciudată, îndreptată către mine.
— Numele meu este Paul. Paul de Villiers.

— Mi-am dat seama, am replicat eu. Sunteţi cel care-a convins-o pe verişoara mea, Lucy, să fure cronograful. De ce-aţi făcut asta?

Gura lui Paul de Villiers se strâmbă.

— Mi se pare ciudat să mi te adresezi cu „dumneavoastră”.

— Iar mie mi se pare ciudat că mă cunoaşteţi.

— Încetează să mai discuţi cu el, spuse Gideon.

Strânsoarea lui mai slăbise puţin. Mă ţinea lipită de el doar cu un braţ, cu celălalt deschizând o uşă laterală din spatele lui pentru a arunca o privire în camera alăturată. Acolo se instalase un alt bărbat cu mănuşi albe.

— Acesta este Frank, spuse Paul. Şi, pentru că nu este la fel de mare şi de puternic precum Millhouse, are asupra lui un pistol, vezi?

— Da, fornăi Gideon şi trânti uşa la loc.

Avusese dreptate. Căzusem într-o capcană. Dar cum de fusese posibil aşa ceva? Era greu de crezut că Margret Tilney avusese pregătite în fiecare zi a vieţii ei o masă pentru noi şi un bărbat înarmat care să ne pândească în camera alăturată.

— De unde aţi ştiut că vom fi aici azi? l-am întrebat pe Paul.

— Păi, dacă aş spune acum că n-am ştiut deloc, ci că am trecut pe aici pur şi simplu întâmplător, sigur nu m-ai crede, nu-i aşa?

Se întinse după o chiflă şi se lăsă într-un scaun.

— Ce mai fac dragii tăi părinţi?

— Ţine-ţi gura! şuieră Gideon.

— Dar mi-ar face plăcere să aflu ce-i mai fac părinţii!

— Bine, am spus eu. Mama, în orice caz. Tata a murit.

Paul păru îngrozit.

— A murit? Dar Nicolas este un tip falnic ca bradul, sănătos şi puternic!

— A avut leucemie, am spus eu. A murit când eu aveam şapte ani.

— Oh, Doamne! îmi pare nespus de rău. Paul mă privi serios şi trist. Îmi imaginez că a fost îngrozitor pentru tine să creşti fără tată.

— Încetează să mai vorbeşti cu el, îmi ceru Gideon din nou. Încearcă doar să ne reţină, până ce vin întăriri.

— încă mai crezi că vreau să vă iau sânge?

Ochii lui galbeni aveau o strălucire ameninţătoare.

— Desigur, răspunse Gideon.
— Şi crezi că eu, Millhouse şi Frank, plus pistolul, nu am reuşi să te dăm gata şi singuri? întrebă Paul cinic.
— Categoric, spuse din nou Gideon.
— Oh, sunt sigur că iubitul meu frate şi ceilalţi Gardieni au avut grjijă să devii o adevărată maşinărie de luptă, replică Paul. La urma urmei, tu eşti cel care trebuie să scoată carul din mocirlă. Sau, şi mai rău, cronograful. Oameni ca noi au învăţat, din pură tradiţie, doar un pic de scrimă şi obligatoria vioară. Dar pariez că tu ştii şi arte marţiale şi alte chestii de genul ăsta. Doar e obligatoriu să cunoşti toate astea când călătoreşti în trecut şi vrei să-i faci pe oameni să sângereze.
— Până acum, aceşti oameni mi-au dat sânge de bunăvoie.
— Dar numai pentru că ei nu ştiu care vor fi consecinţele!
— Nu! Ci pentru că ei nu au vrut să distrugă ceea ce au cercetat, păzit şi prelucrat Gardienii atâtea secole la rând!
— Bla bla bla! Exact cu aceste discursuri am fost şi noi alimentaţi toată viaţa noastră. Însă noi ştim adevărul despre intenţiile contelui de Saint-Germain.
— Şi care ar fi adevărul? am izbucnit eu.
De pe trepte se auziră paşi.
— Vin întăririle, spuse Paul fără să se întoarcă.
— Adevărul este că minte de cum deschide gura, replică Gideon.
Valetul se dădu deoparte pentru a lăsa să intre în cameră o fată roşcată minionă, doar un pic prea în vârstă pentru a fi fiica lui Lady Tilney.
— Nu pot să cred! exclamă fata.
Mă privi ca şi când n-ar fi văzut ceva mai straniu ca mine.
— Ba să crezi, Prinţeso! zise Paul.
O spusese tandru şi un pic îngrijorat.
Fata rămase în prag, de parcă prinsese rădăcini.
— Tu eşti Lucy, am murmurat eu.
Asemănarea cu restul familiei nu putea fi trecută cu vederea.
— Gwendolyn! spuse Lucy.
De fapt, şopti.
— Da, aceasta este Gwendolyn, întări Paul. Iar tipul care o ţine strâns, ca şi când ar fi ursuleţul lui preferat, este nepotul meu de verişor - sau cum s-o numi gradul ăsta de rudenie. Din păcate, el nu vrea altceva decât să plece.

— Vă rog, nu! izbucni Lucy. Trebuie să vă vorbim.

— Cu plăcere, dar altă dată, răspunse Gideon scurt. Poate când vor fi mai puţini străini de faţă.

— Este important! insistă Lucy.

Gideon râse.

— Da, cu siguranţă.

— Tu poţi să pleci liniştit, puştiule, spuse Paul. Millhouse o să te conducă la uşă. Dar Gwendolyn mai rămâne puţin. Am sentimentul că se poate comunica mai bine cu ea. Ei încă nu i-a fost spălat creierul... Oh, la naiba!

înjurătura venea la vederea micului pistol care apăru deodată în mâna lui Gideon. Îl îndreptă liniştit către Lucy.

— Eu şi Gwendolyn vom părăsi acum în linişte această casă, spuse el. Lucy ne va conduce la uşă.

— Eşti un nenorocit! murmură Paul.

Se ridicase în picioare şi privea indecis când la Millhouse, când la Lucy, când la noi şi invers.

— Aşază-te la loc! îi ceru Gideon.

Vocea-i era ca de gheaţă, dar îi puteam simţi pulsul accelerat, încă mă ţinea lipită de el cu braţul liber.

— Iar dumneata, Millhouse, aşază-te lângă el. Mai sunt o mulţime de sendvişuri.

Paul luă din nou loc şi privi înspre uşa laterală.

— Un singur cuvânt către Frank şi trag, îl avertiză Gideon.

Lucy îl privi cu ochi mari, deşi nu părea să-i fie frică. Spre deosebire de Paul. El chiar părea să creadă că Gideon vorbea serios.

— Fă ce spune, i se adresă el lui Millhouse, iar valetul îşi părăsi postul de lângă prag şi se aşeză la masă, aruncându-ne priviri ostile.

— Te-ai întâlnit deja cu el, nu-i aşa? Lucy îl privea pe Gideon direct în ochi. Ai făcut deja cunoştinţă cu contele de Saint-Germain.

— De trei ori, o lămuri Gideon. Şi el ştie exact ce aveţi de gând. Întoarce-te!

Gideon lipi ţeava pistolului de ceafa lui Lucy.

— Mergi!

— Prinţeso...

— E-n regulă, Paul.

— I-au dat o nenorocită de Smith & Wesson automată.

Credeam că asta se opune celor douăsprezece reguli de aur.

— Când ajungem în stradă, îi vom da drumul, spuse Gideon. Dar, dacă cineva de-aici din casă face vreo mişcare, ea moare. Vino, Gwendolyn! Vor trebui să încerce să-ţi ia sânge cu altă ocazie.

Am ezitat.

— Poate că, într-adevăr, nu vor decât să ne vorbească, am spus eu.

Mă interesa al naibii de tare ce voiau să ne spună Lucy şi Paul. Pe de altă parte, dacă chiar erau aşa de inofensivi precum pretindeau, de ce postaseră gărzile alea de corp prin camere? Şi înarmate! îmi veniră iar în minte bărbaţii din parc.

— Sigur nu vor doar să discute, ripostă Gideon.

— N-are nici un rost, spuse Paul. I-au spălat creierul.

— Contele a făcut asta, completă Lucy. Poate fi foarte convingător, după cum ştii.

— Ne mai vedem noi! spuse Gideon.

Între timp, ajunseserăm deja pe palier.

— Asta se vrea o ameninţare? strigă Paul. Ne mai vedem noi, poţi conta pe asta!

Gideon ţinu pistolul în ceafa lui Lucy până când ajunserăm la uşa de la intrare.

Tot timpul mă gândeam că acel Frank din camera alăturată urma să apese pe trăgaci, dar nu se mişcă de-acolo. Nici stră-stră- mătuşa mea nu era de văzut nicăieri.

— Nu trebuie să permiteţi să se închidă cercul, insistă Lucy. Şi nu aveţi voie să-l mai căutaţi pe conte în trecut. Mai ales Gwendolyn nu are voie să-l mai întâlnească!

— Nu asculta ce-ţi spune!

Gideon fu nevoit să-mi dea drumul pentru a deschide uşa casei cu braţul cu care mă ţinuse. Privi pe stradă. De sus se auzeau voci. M-am uitat înspăimântată pe trepte. Sus se strânseseră trei bărbaţi cu un pistol. Ideal ar fi fost să şi rămână acolo.

— M-am întâlnit deja cu el, i-am spus lui Lucy. Ieri...

— Oh, nu!

Chipul lui Lucy deveni şi mai palid.

— Îţi cunoaşte magia?

— Ce magie?

— Magia corbului, răspunse Lucy.

— Magia corbului este doar un mit.

Gideon mă apucă de braţ şi mă trase după el, pe trepte în jos, până în stradă. Birja noastră nu era de văzut nicăieri.

— Nu este adevărat. Şi contele ştie foarte bine asta.

Gideon încă mai ţinea pistolul îndreptat către capul lui Lucy, dar privirea-i era acum îndreptată către ferestrele de la primul etaj. Probabil că acolo stătea acel Frank cu pistolul lui. Eram încă feriţi de streaşină.

— Aşteaptă, i-am cerut eu lui Gideon.

M-am uitat la Lucy. Ochii ei mari şi albaştri se umpluseră de lacrimi şi, nu ştiu din ce motiv, mi-era greu să n-o cred.

— De ce eşti aşa de sigur că nu spune adevărul, Gideon? am întrebat eu încet.

Mă privi iritat pentru o clipă. Ochi-i sclipeau.

— Sunt, pur şi simplu, sigur, şopti el.

— Dar nu este aşa, spuse Lucy, cu o voce blândă. Puteţi avea încredere în noi.

Oare chiar puteam? Atunci, de ce făcuseră tot posibilul să se întâlnească aici cu noi?

Cu coada ochiului, am văzut o umbră.

— Atenţie! am urlat eu, dar Millhouse era deja lângă Gideon. Acesta se întoarse în ultimul moment, când valetul mare cât un taur ridică braţul ca să-l lovească.

— Millhouse, nu!

Era vocea lui Paul, de pe trepte.

— Fugi, ţipă Gideon, iar eu am luat o decizie într-o fracţiune de secundă.

Am luat-o la fugă cât mă ţineau picioarele încălţate în botinele cu butoni. La fiecare pas, mă aşteptam să aud zgomotul unui foc de armă.

— Vorbeşte cu bunicul, strigă Lucy în urma mea. Întreabă-l de Cavalerul Verde!

Abia la următorul colţ, Gideon mă ajunse din nou din urmă.

— Mulţumesc, spuse el gâfâind şi ascunzând din nou pistolul. Dacă nu m-ai fi avertizat, ar fi putut ieşi urât. S-o luăm pe-aici.

M-am uitat în jurul meu.

— O să ne urmărească?

— Nu cred, spuse Gideon. Dar, în caz c-o vor face, ar fi bine să ne grăbim.

— De unde a apărut Millhouse ăla? M-am uitat tot timpul la

scări.

— Probabil că mai există nişte scări în casă. Nici eu nu m-am gândit la asta.

— Unde-a plecat gardianul cu birja? Ar fi trebuit să ne aştepte.

— De unde să ştiu?

Gideon avea respiraţia întretăiată. Oamenii de pe trotuar se uitau la noi miraţi cum fugeam, dar mă obişnuisem deja cu asta.

— Cine este Cavalerul Verde?

— Habar n-am, răspunse Gideon.

Treptat, începuse să mi se taie respiraţia. Nu mai puteam ţine ritmul mult timp. Gideon coti pe o străduţă laterală mai îngustă şi se opri, în cele din urmă, în faţa portalului unei biserici.

„Sfânta Treime“, am citit eu pe o plăcuţă.

— Ce facem aici? am întrebat gâfâind.

— Ne spovedim, spuse Gideon.

Se uită împrejur înainte să deschidă poarta masivă, apoi mă împinse în interiorul întunecos şi închise uşa la loc.

Brusc, am fost înconjuraţi doar de linişte, miros de tămâie şi o atmosferă festivă, care învăluie pe oricine de îndată ce intră într-o biserică.

Era o biserică drăguţă, cu vitralii colorate, pereţi din gresie deschisă la culoare şi altare unde lumânările ardeau netulburate, fiecare dintre ele semnificând o rugăciune sau o dorinţă.

Gideon mă conduse prin nava laterală către un vechi confesional, trase în lături draperia şi-mi indică băncuţa dinăuntrul micuţei cabine.

— Doar nu vorbeşti serios? am şoptit eu.

— Ba da. Eu mă aşez pe partea cealaltă, şi-apoi aşteptăm până când plecăm înapoi.

M-am prăbuşit perplexă pe băncuţă. Gideon trase la loc draperia. O clipă mai târziu, ferestruica separatoare cu gratii ce dădea spre băncuţa alăturată se ridică.

— Stai confortabil?

Mi-am recăpătat treptat ritmul normal al respiraţiei, iar ochii mi se obişnuiau cu lumina ştearsă a amurgului.

Gideon se prefăcea că mă privea cu foarte multă seriozitate.

— Acum, fiica mea! Să-i mulţumim Domnului pentru acest adăpost.

M-am holbat la el. Cum de putea să fie deja atât de detaşat şi

aproape impertinent? Tocmai fusese sub o tensiune de nedescris. Doamne, Dumnezeule, îi ţinuse verişoarei mele un pistol la ceafă! Era imposibil ca aşa ceva să-l lase atât de rece.

— Cum de poţi să faci iar glume?

Deodată, păru ofensat. Ridică braţele.

— îţi vine-n minte ceva mai bun?

— Da! Putem, de exemplu, să încercăm să înţelegem ceea ce tocmai s-a întâmplat! De ce susţin Lucy şi Paul că cineva ţi-a spălat creierul?

— De unde să ştiu eu?

Îşi trecu mâna prin păr, şi am văzut că aceasta îi tremura uşor. Aşadar, chiar aşa de imperturbabil nu era nici el.

— Vor să ne destabilizeze. Şi pe tine, şi pe mine.

— Lucy a spus că ar trebui să-l întreb pe bunicul. Nu ştie că e mort. Mă gândeam la ochii înlăcrimaţi ai lui Lucy. Biata de ea! Trebuie să fie îngrozitor să nu-ţi mai poţi vedea niciodată familia pentru că nu poţi reveni în viitor.

Gideon nu spuse nimic. Un timp, am tăcut amândoi. Printr-o fantă a draperiei priveam spre altar. Un mic gargui, înalt cam până la genunchi, cu urechi ascuţite şi cu o coadă caraghioasă de şopârlă veni ţopăind din umbră, de după o coloană, şi se uită la noi. Am privit iute într-o parte. Dacă observa că-l puteam vedea, precis nu mai scăpăm de el. Fantomele gargui puteau fi foarte insistente, ştiam din experienţă.

— Eşti sigur că poţi avea încredere în contele de Saint-Germain? am întrebat eu, pe când garguiul ţopăia, apropiindu-se şi mai mult.

Gideon trase aer în piept.

— Este un geniu. A descoperit lucruri pe care nici un alt om înaintea lui... Da, am încredere în el. Orice ar crede Lucy şi Paul, se înşală. Suspină. În orice caz, până mai adineauri am fost absolut sigur. Totul părea atât de logic.

Pesemne că micul gargui ne consideră plicticoşi. Se cocoţă pe o coloană şi dispăru în amvonul unde se afla orga.

— Şi-acum nu mai eşti?

— Ştiu numai că aveam totul sub control înainte să apari tu! replică Gideon.

— Mă faci cumva răspunzătoare pentru faptul că, pentru prima oară în viaţa ta, nu mai dansează toţi după cum cânţi tu?

Am ridicat din sprâncene, aşa cum văzusem la el că făcea.

Era un sentiment super! Aproape că-mi venea să râd, aşa de mândră eram de mine.

— Nu!

Clătină din cap şi gemu.

— Gwendolyn! De ce este totul mult mai complicat cu tine decât cu Charlotte?

Se aplecă înainte, iar privirea lui era altfel decât până atunci.

— Ah. Despre asta aţi vorbit azi în curtea şcolii? am întrebat eu ofensată.

La naiba! îi servisem mingea fix în rachetă. Greşeli de începător!

— Geloasă? întrebă el prompt şi rânji cu toţi dinţii.

— Deloc!

— Charlotte făcea mereu ce-i spuneam eu. Tu nu faci asta. Ceea ce este de-a dreptul stresant. Dar, într-un fel, şi haios. Şi dulce.

De data asta, nu doar privirea fu cea care mă dădu peste cap.

Derutată, mi-am îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă. Coafura mea imbecilă se stricase complet în timpul alergăturii noastre, agrafele lăsând probabil o dâră din Eaton Place şi până la uşa bisericii.

— De ce nu ne întoarcem la Temple?

— Dar e plăcut aici. Dacă mergem acolo, o să-nceapă iar una dintre acele discuţii fără sfârşit. Şi, la drept vorbind, m-am cam săturat şi eu ca unchiul Falk să îmi tot spună ce să fac.

Ha! Mingea era acum din nou la mine.

— Nu e prea plăcută senzaţia, nu?

Clătină din cap.

— Nu, chiar deloc.

De-afară, din naos, se auzea un zgomot. Am sărit şi am privit iute prin deschizătura draperiei. Era doar o bătrână care aprindea o lumânare în faţa cutiei milei.

— Ce-ar fi dacă am face împreună saltul înapoi? Nu aş vrea să aterizez în poala unui...ăăă... copil... Şi aş putea să-mi imaginez că nici preotul nu ar fi tocmai încântat.

— Nu-ţi face griji. Gideon râse încet. În vremurile noastre, confesionalul acesta nu e niciodată ocupat. Este, ca să zic aşa, rezervat pentru noi. Pastorul Jakobs îl numeşte „ascensorul către lumea de dincolo”. Pastorul este, desigur, unul dintre Gardieni.

— Cât mai e până la salt?

Gideon se uită la ceas.

— Mai avem timp.

— Atunci, ar trebui să-l folosim cu înţelepciune, am spus eu chicotind. Nu cumva voiai să te spovedeşti, fiule?

îmi ieşise asta pe gură aşa, pur şi simplu, şi-n acel moment îmi fu foarte clar ce se petrecea.

Stăteam cu Gideon-fost-nenorocit-ordinar pe o băncuţă pentru spovedanie, cam cu un secol în urmă, şi flirtam de mama focului! Dumnezeule! De ce nu-mi dăduse Leslie nici un biblioraft în care să fie ordonate frumos sfaturi pentru astfel de situaţii?

— Numai dacă şi tu-mi mărturiseşti păcatele tale.

— Ai vrea tu!

M-am grăbit să schimb subiectul, căci în acel moment mă aflam, în mod evident, pe un teren prea alunecos.

— Apropo, ai avut dreptate cu capcana. Dar cum de-au putut Lucy şi Paul să ştie că, din toate zilele, exact azi urma să venim?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Gideon şi se aplecă brusc foarte mult înspre mine, astfel încât nasurile noastre se aflau acum la doar câţiva centimetri depărtare.

în întunericul amurgului, ochii lui păreau foarte închişi la culoare.

— Dar poate că ştii tu asta?

Am clipit iritată (iritată din două motive: în primul rând de întrebare, dar poate că mai mult din cauza apropierii bruşte de el).

— Eu?

— Ai putea fi tu cea care le-a spus lui Lucy şi lui Paul despre întâlnirea noastră.

— Ce? Sigur mi se citea indignarea pe chip. Aşa o prostie! Şi când aş fi făcut asta, mă rog? Eu nici măcar nu ştiu unde se află cronograful. Şi nu aş permite niciodată să...

M-am oprit înainte de a mă lua gura pe dinainte.

— Gwendolyn, nu ai habar câte vei face în viitor.

Mi-a luat ceva timp să diger o asemenea afirmaţie.

— La fel de bine ai fi putut fi şi tu, am spus eu apoi.

— Din nou, ai dreptate. Gideon se retrase pe partea lui din băncuţa pentru spovedanie, iar în întunericul amurgului îi puteam vedea dinţii strălucind albi. Zâmbea. Cred că ne aşteaptă momente interesante în viitorul apropiat.

Replica lui îmi provocă un val de căldură în tot corpul. Probabil că perspectiva unor aventuri ar fi trebuit să mă înspăimânte, însă, în acel moment, nu făcea decât să mă umple cu un copleşitor sentiment de bucurie.

Da, avea să fie interesant.

O vreme, am tăcut amândoi. Apoi, Gideon spuse:

— Atunci, în trăsură, când am vorbit despre magia corbului... Îţi mai aminteşti?

Bineînţeles că-mi mai aminteam. Chiar fiecare cuvinţel.

— Ai spus că nu aş putea avea această magie fiindcă sunt o fată obişnuită. Că ştii o mulţime de fete ca mine. Fete care merg la toaletă numai în grup şi care îşi invidiază vreo colegă numai pentru...

O mână îmi atinse buzele.

— Ştiu ce am spus. De pe partea lui de confesional, Gideon se aplecase foarte aproape de mine. Şi-mi pare rău.

Ce? Parcă mă trăsnise. Rămăsesem împietrită, incapabilă să mai fac vreo mişcare sau chiar să respir. Degetele lui îmi atinseră cu grijă buzele, îmi mângâiară bărbia şi urcară pe obraji, până la tâmple.

— Nu eşti o fată oarecare, Gwendolyn, şopti el, trecându-şi degetele prin părul meu. Eşti cu totul şi cu totul deosebită. Nu ai nevoie de nici o magie a corbului ca să fii specială pentru mine.

Chipul lui se apropie tot mai mult de al meu. Când buzele lui îmi atinseră gura, am închis ochii.

OK. Acum urma să leşin.

Din Analele Gardienilor
24 iunie 1912

Cer însorit, 23 de grade la umbră.
Lady Tilney se prezintă la ora nouă fix pentru a elipsa.
Traficul din oraş este dat peste cap de un marş de protest al femeilor care cer drept de vot. Mai bine înfiinţăm colonii pe Lună, decât să aibă femeile drept de vot.
În rest, nu au existat evenimente deosebite.
A consemnat: Frank Mine, Cercul Iniţiaţilor

Epilog

Hyde Park, Londra
24 iunie 1912

— Umbrelele astea de soare sunt chiar practice, spuse fata, rotind-o pe-a ei. Nu înţeleg de ce au fost scoase din circulaţie.

— Probabil pentru că aici plouă fără încetare?

Băiatul îi zâmbi, privind-o dintr-o parte.

— Dar cred că aceste chestii sunt şi drăguţe, continuă el. Iar rochiile de vară din dantelă albă îţi vin de minune. Mă obişnuiesc, încetişor, şi cu fustele lungi. Este o privelişte tare frumoasă când le dezbraci.

— Eu însă n-am să mă obişnuiesc niciodată să nu mai port pantaloni, se lamentă ea. Mi-e dor de jeanşii mei în fiecare zi, mi-e dureros de dor.

El ştia prea bine că nu de jeanşi îi era ei aşa de dor, dar avu grijă să nu aducă vorba despre asta. O vreme, tăcură amândoi.

Parcul era atât de paşnic sub soarele verii, iar oraşul care se întindea dincolo de el părea construit pentru eternitate. El se gândi că, peste doi ani, avea să izbucnească războiul şi că zepelinele germane aveau să bombardeze Londra. Poate că atunci vor fi nevoiţi să se mute pentru o vreme la ţară.

— Fata arată exact ca tine, spuse ea deodată.

El înţelese imediat la cine se referea.

— Nu, arată ca tine, Prinţesă! Doar părul l-a moştenit de la mine.

— Şi felul în care-şi ţine capul într-o parte când cugetă la ceva.

— Este minunată, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu e ciudat? Cu două luni în urmă am ţinut-o în braţe ca nou-născut, iar acum are deja şaisprezece ani şi este cu jumătate de cap mai înaltă decât mine. Şi doar cu doi ani mai tânără.

— Da, asta e o nebunie!

— într-un fel însă, sunt şi uşurată că-i merge bine. Dar Nicolas... De ce a trebuit să moară aşa de timpuriu?

— Leucemie. N-aş fi crezut niciodată. Biata fată, să-ţi pierzi tatăl atât de timpuriu. Îşi drese glasul. Sper să stea departe de tânărul acela... Nepotul meu, sau ce-o fi. Relaţiile astea dintre rude mă zăpăcesc mereu.

— Chiar aşa de greu nu este: străbunicul tău şi stră-străbunicul lui au fost fraţi gemeni. Prin urmare, stră-străbunicul tău este şi stră-stră-străbunicul lui. Văzând privirea lui derutată, ea râse. Am să-ţi fac o schemă.

— Îţi spun eu că nu-nţelege nimeni. În orice caz, nu-mi place flăcăul. Ai observat cum a tratat-o de sus? Din fericire, nici ea nu a cedat.

— Este îndrăgostită de el.

— Ba nu.

— Ba da, este. Doar că nu ştie încă.

— Şi tu de unde ştii?

— Ah, pentru că băiatul este de-a dreptul irezistibil. Of, Doamne, i-ai văzut ochii? Verzi, ca ai unui tigru. Cred că şi mie mi s-au înmuiat puţin genunchii când m-a privit aşa furios cum era.

— Ce? Sper că nu vorbeşti serios! De când îţi plac ţie ochii verzi?

Ea râse.

— Nu-ţi face griji! Tot ochii tăi sunt cei mai frumoşi. Cel puţin pentru mine. Dar cred că ea preferă ochii verzi...

— Nu poate fi îndrăgostită de tipul ăsta arogant!

— Ba da, este. Iar el este la fel cum erai tu cândva.

— Poftim? Acest...! Nu seamănă nici un pic cu mine. Eu nu ţi-am dat niciodată ordine, niciodată!

Ea râse.

— Ba da.

— Da, dar numai când a fost nevoie. Îşi dădu pălăria pe ceafă. Ar fi bine s-o lase în pace.

— Eşti gelos.

— Da, recunoscu el. Nu-i normal? Când îl văd data viitoare, am să-i spun să nu pună labele pe ea!

— Cred că în perioada ce va urma ne vom întâlni destul de des cu ei, spuse ea, fără să mai zâmbească de data asta. Şi cred că ai putea să începi deja să-ţi reîmprospătezi cunoştinţele de

scrimă. Vom avea parte de ceva evenimente în viitor.
Îşi aruncă bastonul în aer şi-l prinse apoi cu multă îndemânare.
— Sunt gata. Dar tu, Prinţesă?
— Când eşti şi tu gata.

Lista celor mai importante personaje

În prezent:

Familia Montrose:
Gwendolyn Shepherd - este în clasa a X-a şi constată într-o bună zi că poate călători în timp Grace Shepherd, mama lui Gwendolyn Nick şi Caroline, fraţii mai mici ai lui Gwendolyn Charlotte Montrose, verişoara lui Gwendolyn Glenda Montrose, mama lui Charlotte, sora mai mare a lui Grace Lady Arista Montrose, bunica lui Gwendolyn şi a lui Charlotte, mama lui Grace şi a Glendei Madeleine (Maddy) Montrose, strămătuşa lui Gwendolyn, sora defunctului lord Montrose Domnul Bernhard, face parte din personalul casnic al familiei Montrose

Colegiul Saint Lennox:
Leslie Hay, cea mai bună prietenă a lui Gwendolyn James August Peregrin Pimplebottom, fantoma şcolii Cynthia Dale, colegă Gordon Gelderman, coleg
Domnul Whitman, profesor de engleză şi de istorie

Cartierul general din Temple al Gardienilor:
Gideon de Villiers, poate, asemenea lui Gwendolyn, să călătorească în timp
Falk de Villiers, unchiul lui Gideon de gradul doi, Mare-Maestru al Lojei Secrete a contelui de Saint-Germain, loja aşa-numiţilor Gardieni
Thomas George, membru al Lojei din Cercul Iniţiaţilor
Doamna Jenkins, secretară angajată a Gardienilor Madame Rossini, croitoreasă angajată a Gardienilor

În trecut:

Contele de Saint-Germain, călător în timp şi fondator al Lojei Gardienilor

Miro Rakoczy, frate de suflet şi prieten al contelui, cunoscut şi ca Leopardul Negru Lordul Brompton, cunoscut şi protector al contelui Margret Tilney, călătoare în timp, stră-străbunica lui Gwendolyn, bunica lui Lady Arista

Paul de Villiers, călător în timp, fratele mai mic al lui Falk de Villiers Lucy Montrose, călătoare în timp, nepoată a lui Grace, fiică a fratelui mai mare al lui Grace şi al Glendei, Harry